

Berxwedan

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 10
Sayı 146
15 Nisan 1992
Fiatı 3.00 DM
Aylık gazete

KÜRT HALKI MECLİSİNİ TARTIŞIYOR

9 Ocak 1992 günü, Bekaa vadisindeki Mahsum Korkmaz Akademisi'nde Kürdistan tarihi açısından çok önemli bir toplantıya tanık olundu. O gün Başkan APO, halk meclisi üzerine perspektifler sunacaktı. Akademi'nin öğrencileri sabah saat 08'de platformda hazır bulundular, 90 bayan 410 erkek öğrenci askeri bir nizam içinde oturmuş Başkan'ın gelmesini bekliyorlardı.

Başkan'la birlikte Akademi yönetiminden dışarı çıktığımızda sisli bir hava vardı. Yağan kardan dolayı her taraf bembeyaz kesilmişti. Bulutların arkasından, arasından ortaya çıkıveren güneş ışınları doğaya güzellik katıyordu. Akademi'deki dersaneye doğru yürürken, sisli kar manzarasının üzerine düşen değişik renklerdeki güneş ışınlarının güzelliğini izleyen Başkan, bembeyaz dişleriyle gülümseyerek, *"İlerde yazmalısın, şu manzaraya bak, bu manzarayı da mutlaka yazmalısın, bizden ne zaman edebiyatçı çıkar?"* dedi.

Devamı 3. sayfada

Foto: Berxwedan

Ulusal meclisle ilgili Türk ve Kürt aydınlarının görüşleri

■ **Yayla Bucak:** PKK'nin böyle bir öneri yapmasını büyük bir politik olgunluk olarak değerlendiriyorum.

■ **Şahturna:** Yıllar boyu ezilen Kürt halkının kendi meclisini kurmasını sevinçle karşılıyorum.

■ **Ozan Şiar:** Hem kendi kaderini tayin hakkı ve hem de demokrasinin işletilmesi açısından çok önemlidir.

■ **A. Dikili:** Sürece bir müdahale olarak çok yerinde ve iradi bir olaydır.

■ **İlkay ve Necmi Demir:** Biz yürekten destekliyoruz.

Yazısı 16. sayfada

Newroz katliamından sonra
GERİLLA ATAKTA

Girgê Amo: Düşman konvoyuna pusu: 55 ölü, 20 yaralı

Mazra'nın Palî ilçesinde 7 asker, 6 köy korucusu öldürüldü, 8 asker, 2 özel tim yaralandı

Nazmiye ve Mêzger'de düşman güçlerine kurulan pusu ve çatışmada 18 asker öldürüldü

TC, bu yıl baharla birlikte ülkemiz Kürdistan'a yoğun bir askeri yığınak yaparak, kitle katliamı hazırlıkları yaptı. Nitekim Newroz bayramı ile birlikte Kürdistan'ın birçok yöresinde toplu halde bayramını kutlayan halkın üzerine ağır ve otomatik silahlarla saldırdı. Kadın, çocuk, yaşlı demeden çok sayıda yurtseveri katletti.

Özellikle Cizira Botan, Şirnex ve Nisêbin gibi alanlarda halkımızı katletmenin asıl amacı, halkı yıldırma, korkutma ve pasifikasyona uğratmaydı. Kitle katliamlarıyla birlikte, gerillanın bir karşı koyuşunu bekleyen Türk ordusu, gerillayı ani hareketlerle vurma hazırlıkları yapmıştı, fakat gerilla güçlerimiz düşmanın istediği zemin ve zamanda savaşa girmediler. Düşmanın istediği klasik ayaklanma oyununa gelmediler. Böylece düşmanın planları altüst oldu; "Klasik bir Kürt

Devamı 5. sayfada

Avrupa'da kitlesel protesto eylemleri kesilmiyor

Türk sömürgeciliğini ve katliamlarını protesto için
AVRUPA'DA KİTLESEL AÇLIK GREVLERİ

HABERLERİ 11. SAYFADA

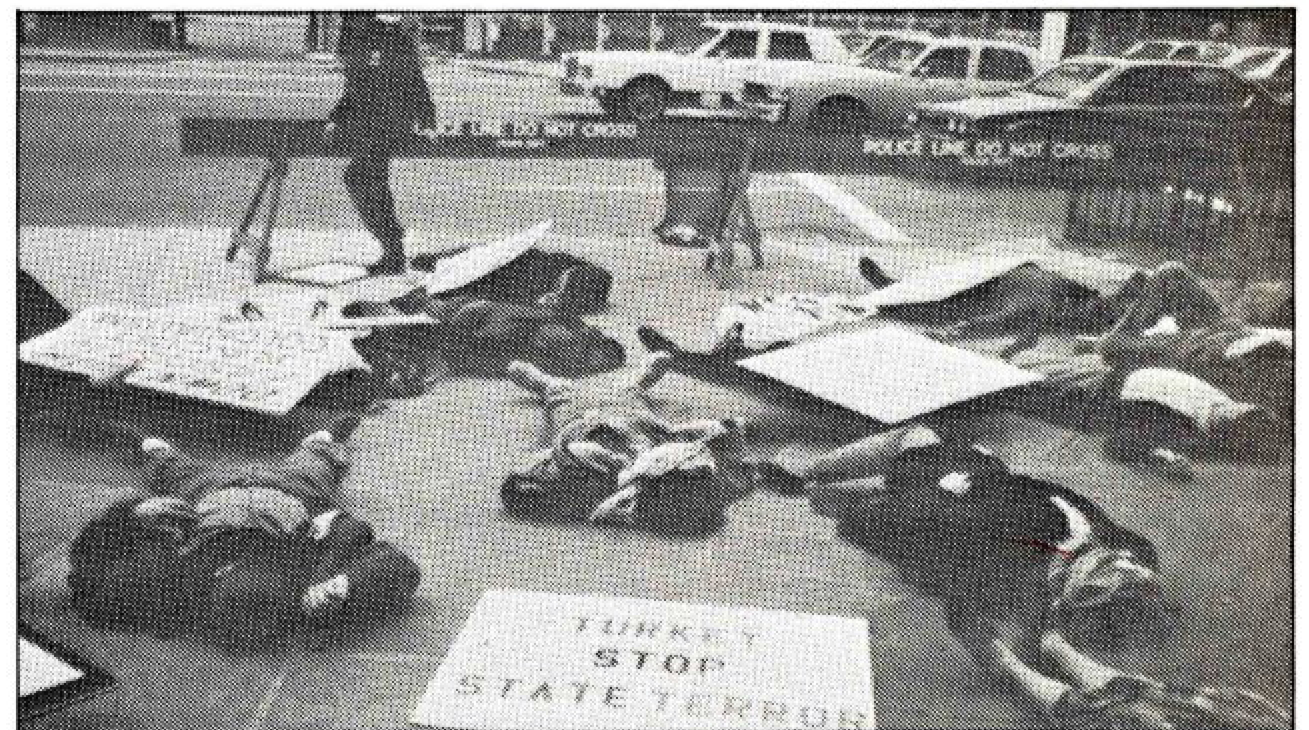
Uluslararası dostlukla örülen Newroz

HABERLERİ 10. SAYFADA

TC'NİN NEWROZ KATLİAMINA ULUSLARARASI TEPKİLER SÜRÜYOR

- Newroz Avrupa Parlamentosu'nda
- **CETİM (3. Dünya Avrupa Merkezi):** Türkiye'deki Kürt halkına karşı katliam
- **İngiltere Parlamento İnsan Hakları Grubu Başkanı Lord Avebury:** Türkiye'nin askeri çözüme yeltenmesi bölgenin viraneye dönmesine yol açar
- **Belçika Hıristiyan Halk Partisi:** Belçika da Türkiye'ye silah satışını durdurmalıdır
- **Demokratik Katalonya Birliği:** Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını destekliyoruz
- 110 Yunan milletvekilinden ortak protesto

HABERLERİ 14. SAYFADA

Türk devlet terörüne son

Foto: Berxwedan

SAVAŞ GÜNDEMİ

Herkes görev başına!

Savaşın gündemi bir hayli yüklü. 1992 Newroz'uyla birlikte yeni bir dönemin, tarihi bir dönemin içine girdik. Kürdistan halkının ulusal ordulaşma, ulusal ayaklanma, ulusal meclisi ve hükümetini inşa etme süreci başladı.

Herkes Newroz'la birlikte bu sürece nasıl girildiğini, halkımızın kendi bağımsızlığı, özgürlüğü ve vatanı için tankların, panzerlerin mermilerin üzerine nasıl yürüdüğünü, düşmanınsa bu görkemli ayağa kalkış karşısında nasıl bir panik içine girerek çareyi katliamda bulmaya çalıştığını görmeyen, bilmeyen kalmadı. Düşman, daha Newroz'dan çok önce iç ve dış kamuoyuna yönelik propaganda bombardımanına başlamış, halkın topyekün ayaklanmaya geçeceği ve kendilerinin de buna izin vermeyeceği tarzında iddialarla Newroz katliamının zeminini oluşturmaya çalışmıştı.

Oysa ortada ne öyle bir gün içinde topyekün bir ayaklanma planı vardı ve ne de Newroz günü halkın böyle bir girişimi. Halk öncüsü etrafında kenetlenerek bayramını kutlamak istiyordu sadece. Ama düşmanın tehditlerine, baskı ve katliamlarına boyun eğmeden, öncüsüne bağlılık ve güvenden taviz vermeden bunu yapmak istiyordu, yaptı da. Düşman halkın attığı sloganlara, taşıdığı bayrak ve pankartlara kurşunla, tankla, topla cevap verdi ve katliam yaptı.

Amaç, Kürdistan halkını sindirmek, öncüsüyle bağını koparmak, ulusal bağımsızlık ve özgürlük taleplerini boğmaktı. Ancak katliamlar, düşmanın istediğinin tam tersi bir sonuç

Devamı 16. sayfada

Türk ordusunun sivil halka yönelik saldırıları sürüyor

Haberleri 6-7. sayfalarda

Kürdistan'da devletleşme sürecinde uluslararası durum

8. sayfada

Yugoslavya'daki ulusal hareketler üzerine

13. sayfada

Vahşete sessiz kalınabilir miydi?

Newroz bayramında düşman, bayramını kutlamak isteyen onbinlerce kadın-erkek, genç-yaşlı, çoluk-çocuğun üzerine kurşun yağdırdı, panzer paletleri altında ezerek katletti. Cizira Botan ve Şirnex'te kurşunlanmadık, taranmadık, yağmalanmadık ev ve dükkan kalmadı.

Bunları artık tüm dünya biliyor. Biraz vicdan sahibi olanlar, biraz insani özelliklerini yitirmeyenler, bu katliamı yapan Türk sömürgeciliğine lanet yağdırıyor ve feryat ediyor.

Devamı 12. sayfada

İÇİNDEKİLER

"Gerillayı düşman askerine tercih etmek Apoculuksa, bu Apoculuğun gözümün üstünde yeri vardır" diyen büyük yurtsever:

Şeyhmus AKINCI

Direniş kahramanlarımız

Kürdistan'da son aylarda, kontra cinayetleri olarak bilinen bir dizi siyasi katletme olayları meydana geldi. Bu şekilde öldürülenlerin sayısı 70'i geçti. Sadece Ocak ve Şubat aylarında tam 20 tanınmış Kürt yurtseveri "gizli ellerce" katledildi. Yurtseverlerin kanına giren bu caniler aslında gizli değil. Halkımız bunları iyi tanıyor. Bu cinayetlerin niçin işlendiği de çok iyi biliniyor.

Bu olaylar, Kürt halkına yönelik saldırıların yeni bir aşamasını oluşturuyor. Canilerin seçtiği insanlar, toplum içinde sevilen, halkla güçlü bağları olan seçkin yurtsever insanlardır. Bunları öldürerek, yığınlara korku salmaya ve onları bu tür yönlendirici kişiliklerden yoksun kılmaya çalışıyorlar. Siyasi cinayetler, halkın uyanışını durdurma ve her geçen gün yükselen ulusal hareketi bastırma planlarının bir parçasıdır. Halkımız, Türk devletinin bu oyunlarını da boşa çıkarıyor, çıkaracaktır.

Farqîn (Silvan)'de sağlık memuru olarak görev yapan kardeşim **Şeyhmus** da, 26 Şubat 1992 günü aynı "gizli" güçler tarafından katledildi. **Şeyhmus**, 1992'nin ilk iki ayında kontralar tarafından öldürülen Kürt halkının 18. şehididir. **Şeyhmus** ve tüm şehitlerin anısına şu yazıyı kaleme aldığımda, kontralarca öldürülen şehitlerimizin sayısı 20'ye yükselmişti. Kürt halkının 2 evladı daha katledilmişti. Türk devletinin ve onun içindeki bazı "gizli" odakların kirli savaşı, tüm hızıyla devam ediyor. Bu yazı **Berxwedan** okuyucularına ulaştığında şehitlerimizin sayısı büyük olasılıkla 20'yi çoktan geçmiş olacak.

Şeyhmus'la ilgili olarak yazmakta güçlük çekiyorum. Diğer yandan böyle bir yazıyı yazmayı, Kürdistan şehitlerine karşı bir sorumluluk sayıyorum.

Güçlüğüm şurada: Kardeşim üzerine yazmak, böyle anlaşılmak! Hayır! Ben, çok yakından tanıdığım bir Kürdistan şehidi üzerine yazıyorum. Bunu da binlerce, yüzlerce şehidimize karşı bir görev sayıyorum.

Ben, **Şeyhmus**'u uğurlayamadım. O'nu Nisêbin (Nusaybin)'de 10.000'den fazla yurtsever uğurladı. O'nun kişiliği ve mücadelesiyle ilgili yargılarda da bulunmak istemiyorum. Bunu Hezex (İdil)'de, Farqîn'de, diğer bölgelerde beraber çalıştığı arkadaşları, dostları ve O'nu eller üstünde taşıyan onbinden fazla kitle yaptı ve daha da yapacak. Kürt halkı **Şeyhmus**'a da, diğer şehitlere de hak ettikleri mertebeyi veriyor.

Ben, bu yazıda daha çok **Şeyhmus**'un mektuplarından alıntı yaparak, gelişmeleri ve mücadeleyi nasıl gördüğünü aktarmak istiyorum.

Şeyhmus, sürekli tehdit ediliyordu. Bazı dostları O'nu devamlı uyarıyorlardı, hatta bazıları bölge dışına gitmesini salık veriyorlarmış. O'nun bunlara cevabı şuydu:

"Bazı dostlar, benim, halkımla olan sıcak bağ ve ilişkilerimin kitlelerde yarattığı sevginin, ölümüme neden olacağını söylemekteler. Benim cevabım: Çevremdeki halkımın sevgisi ölüme götürecekse, böyle bir ölüm başım gözüm üstüne."

Şeyhmus, bir sağlık memuruydu. Görevine büyük önem veriyordu ve bir sağlıkçı olarak halkın O'nun gibilerine ihtiyacı olduğu görüşündeydi. Bir mektubunda şöyle yazıyor:

"Kişiliğim ve düşüncelerim, Kürdistan alanı dışında görev yapmamı engelliyor. Halkımın çocuklarının, kadın ve ihtiyarlarının sağlığa ihtiyaçları varken, başka alanlarda görev yapmak beni vicdanen çok rahatsız eder. Benim halkıma, halkımın da en azından benim sunacağım sağlık hizmetine ihtiyacı var.

İyi ki sağlıkçıyım, öğretmen olsaydım memuriyet ve ortamın koşulları nedeniyle çok zorlanırdım. Bütün zorlamalara karşın halkımın çocuklarına, geleceğimizin umudu olan Kürt çocuklarına, Türk ırkçı, tarihini, kültürünü öğretmezdim. Belki o zaman Kürdistan'ın dışında, Türkiye'de görev alır, Türk çocuklarını çağdaş bir anlayışla eğitirdim.

Yurtseverliğin yanısıra, meslek onurumun tadını da defalarca tattım. Bambaşka bir tat, bir duygu. Türk askerinin kurşunlarıyla yaralanan bir Kürt savaşçısını tedavi etmek, yarasına merhem sürmek insanı onurlandırıyor. Böyle anlarda, birçok kere başımın göklere değdiğini hissettim."

Şeyhmus, kitle çalışması ve kontr-gerillaların belirli kişilikleri hedef seçmesiyle ilgili olarak şunları yazıyor:

"Kontr-gerillanın amacı, memuriyeti, ticareti ve diğer her türlü ilişkileri halkının çıkarına göre kullanan; şehir, kasaba ve köylerde haksızlığa karşı halkı savunan, örgütleyen savaşçıları seçmektir. Amacı ulusal mücadeleyi dağlarla sınırlandırmaktır. Kürt halkının bağrından fışkıran geniş aydın kesimini korkutup pasifize etmek, yani halkın gözü kulağı olan kesimi ortadan kaldırmaktır."

Şeyhmus bir mektubunda, bazılarının uluslararası devrimci görevleri öne çıkarması konusundaki görüşlere de kısaca değiniyor ve şöyle diyor:

"Ulusal devrimcilik, uluslararası devrimcilikten önce gelir. Bir sürecin görevlerini atlayıp uluslararası devrimciliğe soyunmak bir üçkağıtçılık çeşididir."

Şeyhmus, tüm Kürdistan ulusal güçlerinin omuz omuza vermesine, düşmana karşı güçlerini birleştirmesine çok önem veriyordu. O ulusal güçler arasında bir ayrım da yapmıyordu. Bu konuda bazı eski arkadaşları O'nu eleştirmişler. O'nun bu konudaki düşüncesi ve cevabı şöyle:

"Eski dostlar beni Apocu olmakla itham ediyorlar. Eğer seribildanlara destek vermek, öncülere şu veya bu tarzda yardımcı olmak, sıcak savaşımda halkımın yanında olanaklar dahilinde yerimi almak, omuz vermek, kalaşnikofu G-3'e tercih etmek, gerillayı düşman askerine tercih etmek, bunlar Apoculuksa, bu Apoculuğun gözümün üstünde yeri var."

Yazımı **Şeyhmus**'un adeta vasiyeti yerine geçebilecek bir dileğiyle bitirmek istiyorum.

Şeyhmus, sanki şehit edileceğini bile bile, nasıl gömülmek istendiğini de yazıyor:

"Şehitlerin tabutları yeşil, kırmızı, sarı renkli Kürt ulusal bayrağıyla örtülmeye layıktır. Benim isteğim, doğal bir ölümle ölsem de, 'Ala rengin'siz gömmeyin."

Şeyhmus'un bu dileği yerine geldi. O'nun tabutu da, diğer tüm şehitlerin tabutu gibi "Ala rengin"e sarıldı ve uğurlandı.

Güle güle Kürdistan şehidi.

Öldürülmene üzülmedim desem gerçeği söylememiş olurum. Ama üzüntüm, pişmanlık ve mücadelene, yaptıklarına kızgınlıktan kaynaklanmıyor. Kısa ama onurlu, hepimizin iftihar duyacağı bir yaşam sürdürdün. Senin ve halkımızın tüm şehitlerinin, onurlu şehitlerimizin kavgası şad olsun!

Hüseyin Akıncı

Başkan APO'dan seçme sözler

Namuslu insanlar ve topluluklar artık bu soruyu sorup cevap vermek zorundadırlar: Kürdistan halkı için "bu halk vardır, bu kimlikle artık tanınıyor" deniliyorsa, o zaman bu nasıl kimliktir ki en hayati konuda bile tek bir sözcük ifade edemiyor, ifade edince de kapılar kapanıyor? Böyle ifade ediş tarzı olamaz, bu da düşkünlük durumu olur.

Kürdistan'da halk yığınları, emekçileri şimdilik iradeleri dışında zorlanarak her tarafa savuruluyorlar. Kürdistan'daki nüfus kadar, Türkiye metropollerinde, yüzbinlercesi de Avrupa'da, Ortadoğu'nun Arap ülkelerinde var. Kim bunları bu kadar savurdu? Niçin savruldular? Ne buluyorlar orada? Aile yaşasa ya da ebeveynler yaşasa çocukları ne yapacak, gelecekleri ne olacak? Bu soruları, milyonların kendilerine sorması gerekir. İstanbul, Ankara, İzmir gibi Türkiye'nin o büyük merkezlerinde ne kadar kalabilecekler? İş var mı? Çıkış var mı? Belli ki bunlar çok ciddi sorulardır ve cevapları da yoktur. Bırakalım bu yurtdışına savrulmayı, yurt içinde kalanlar yurdun, bu toprakların ne kadar sahibidirler? Bu toprakları tanıyorlar mı? Bu toprakları diledikleri gibi üretime açabiliyorlar mı? Yeraltındaki zenginlik kaynaklarından nasiplerini alıyorlar mı? Bir damla petrol, bir parça demir ve diğer bir sürü maden üzerinde hak iddia edebiliyorlar mı? Ürettiklerinin ellerinden nasıl alındığını biliyorlar mı? Ortak bir ekonomik faaliyet var mı? Akarsuları var; üzerinde bölge çatışıyor, bunun için en ufak bir şey söyleyebiliyorlar mı? Kendi ülkelerinde barajlar kurulmuş, bu barajların enerjileri Balkanlar'a, Kafkaslar'a giderken, daha bu barajların yanı başında karanlıkta köyler var. Petrolü var, ama nereye gidiyor? Habire kuyu açılıp götürülüyor. Bu konularda bir ulusal irade gerekir. Bu madenler bizim topraklarımızda çıkıyor, biraz da bizim sözümüz geçerli olmalı. Ama bu değerler neden talan ediliyor diye, bunu kendine soran bile yok. Kendilerine satılan değerler, kendi değerleridir, çok pahalı, üstelik bunu karşılayacak üretim sanayisi yok. Dahası iş yok, nüfusun %70'i işsiz. Kültür yok, okul yok, yani sömürgeciliğin diliyle de okuma imkanı yok. Şovenizm, inkarcılık öğretilir. "Tam bir Türk gibi ol kurtul, olmazsan düştün bittin." Tarihi değerler her gün yok edilip gidiyor. Tamamen harabe bir ülke, ihanete uğramış topraklar, erozyona uğramış bir kültür, işsiz, eğitimsiz, yığınca insan, muazzam bir nüfus artışı ve de adına Kürdistan, Kürt halkı dediğimiz gerçeklik. İşte bütün bunların hakkında en büyük kararları, kararları çıkaran meclis gerekli. Bu noktada ana parça böyle olduktan sonra, diğer parçaların durumu bundan farklı olamaz.

* * *

O halde bu bir kader midir? Bir halk için bu normal mıdır? Kabul edilebilir mi? Yaşanması gereken bir gerçeklik midir? Onların karar gücü, iradesi ortaya çıkmayacak mıdır? Çıkmaması çok mu olağandışıdır?

* * *

Bu otuz milyonluk halkın temsilcisi kim? Bu otuz milyonun ulusal çıkarı nerede, uluslararası çıkarları nedir? Temsil eden güç kim? Haklı olarak bu soruları sorarlar. Ulusun gerçek temsil gücü, demek ki uluslararası dostluk ilişkileri geliştirmek, uluslararası camianın desteğini almak ve hatta onun gücüne güç katmak istiyorsa, kendini meşru uluslararası düzeye bir muhatap olarak dayatabilmelidir. Elbette ki, bahsettiğimiz bu durum da ulusal meclis haline gelinirse, mümkündür. Dolayısıyla günümüz için son derece önemli olan uluslararası destek için, uluslararası camiada yer yapmak için ulusal meclis çok gerekli bir kurumdur.

Berxwedan
Rojnameya Kurdî û Tirkî
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN

NAVENDA NÛÇEYAN
(HABER MERKEZİ)
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Çap: Druckhaus Bonn
Belavkirin: Agri Verlag Köln

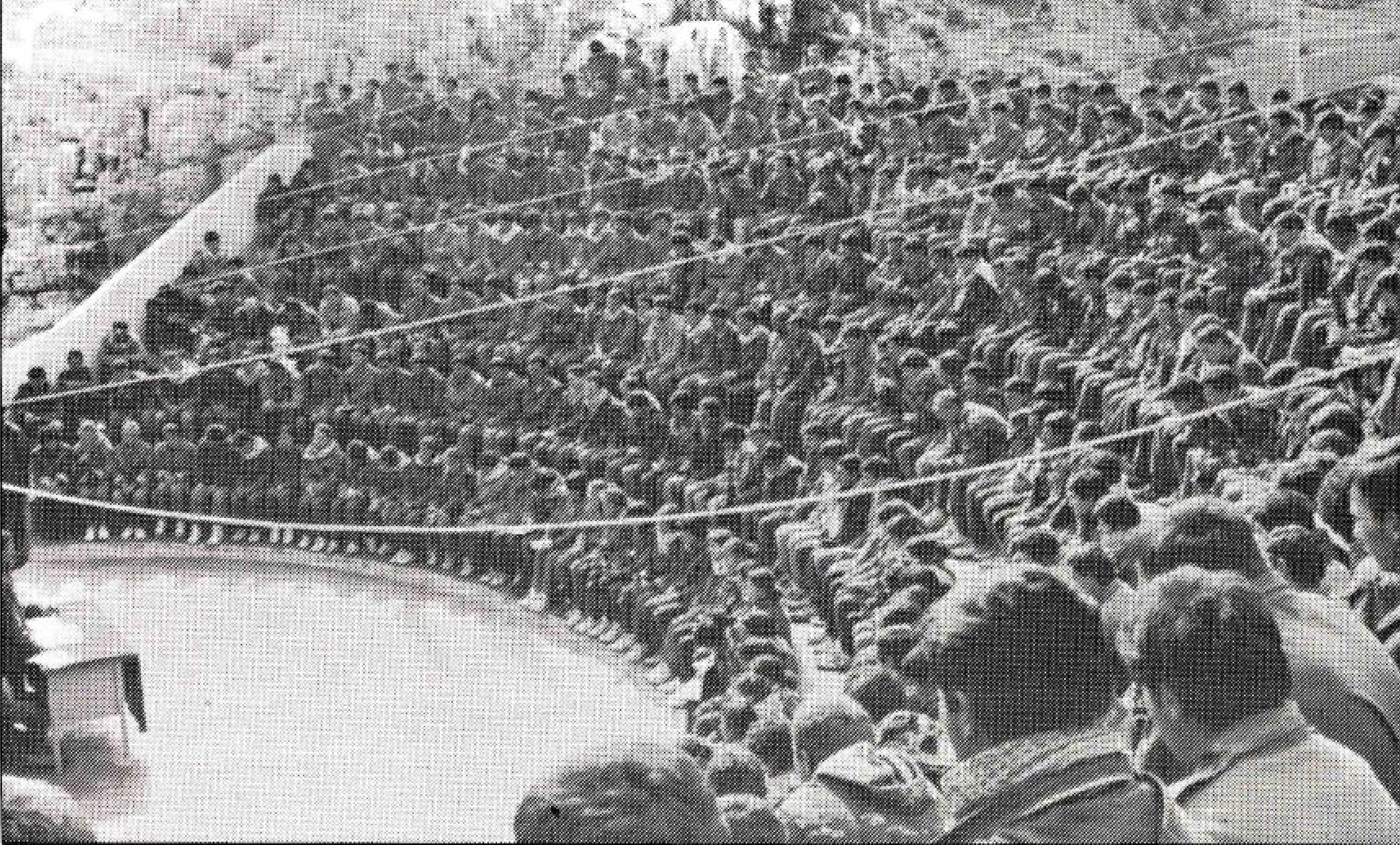
Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 36.- DM	6 ay 40.- DM
12 ay 72.- DM	12 ay 80.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

HALK MECLİSİ KARARI VE TARTIŞMALARI

Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencileri ders dinlerken
Foto: Berxwedan

Baştarafı 1. sayfada

Bembeyaz kar, üstü güneş ışınlarıyla süslenmiş sisli bir manzarada hızlı adımlarla tarihi bir toplantıya doğru gidilirken edebiyat sorunları üzerine düşünmenin etkisi hep kafamda canlı kalacak.

Şehit Hamza Dersanesi'nin büyük platformuna girdiğimizde öğrenciler, askerce ayağa kalktılar. Biz ön sıradaki yerimize geçtiğimizde Başkan derse her girdiğinde alışık olduğumuz "Buyrun" kelimesini kullanınca hep birlikte oturduk.

Bütün öğrencilerin gözleri düşünerek yoğunlaşan, arasıra başını ellerinin arasına alan, karşımızda oturan Başkan'daydı. Uzun süre bizi süzdükten sonra *"Nedir halkın iradesi? Böyle bir konuya nasıl girilir? Kısa bir tartışma, yani konuyu biraz daha anlaşılır kılmak için, bazı öndeğerlendirmeler yapalım. Ne zaman bir halkın adına meclis denilen, parlamento denilen bir kurum ortaya çıkar?... Siz kısa açıklamalar yapabilir misiniz? Hatta sorular sorulursa cevapları biraz daha yoğunlaştırabiliriz. Var mı bu konuda kısa düşünceleri olanlar?.."* dedi

Başkan'ın bu sorularından sonra ilk olarak meclisin Kürtçe anlamı üzerine konuşuldu. Ve halk meclisi ile ilgili düşünceler dile getirildi. Platformun ön tarafına yerleştirilen kamera söz hakkı alan her arkadaşı görüntülüyordu. Soru sorma, görüş açıklama ve tartışma faslı bitince, Başkan, halk meclisi ile ilgili perspektiflerini sunmaya başladı. Tarihlerinde aşiret konfederasyonu meclisi dışında bir meclisi yaşayamamış bir halkın evlatları heyecanla, Başkan'ın anlattıklarını dinliyorlardı. Başkan önce tarihte bireylerin ve partilerin oynadığı rol üzerinde durdu, *"Tarihte bireyler veya partiler toplumları bilinçlendirebilir, örgütleyebilir, onları harekete geçirebilir. Ama nereye kadar?"* diyerek, toplumların en üst örgütlenme biçimi olan meclise sözü getirdi. *"Bir halkın iradesi ancak halk tarafından seçilmiş bir mecliste temsil edilebilir. Partiler veya küçük gruplar zaman zaman halkla bütünleşebilir, bütünleştikleri oranda halkı temsil edebilir. Ama her zaman böyle olmayabilir. Partiler yozlaşabilir, bürokratlaşabilir, halkın başına bela olabilir. Bunun için partileri her zaman, her koşulda halkın tek ve yegane irade kurumu olarak görmemiz doğru olmaz"* diyerek tarih boyunca şekillenen meclis ve parlamentoların üzerinde durdu. Kürtlerde neden meclisin şekillenmediğini izah etti. Kürt hakim sınıflarının Kürt tarihi içindeki konumunu, TBMM'nin Kürdistan halkı açısından taşıdığı değersizliğin, buna karşı Kürt halkının alternatif bir halk meclisi yaratmak için izlenmesi gereken yolun üzerinde uzunca durdu.

Başkan'ın konuşması *"Büyük inançla mutlaka kazanacağız, mutlaka başaracağız"*'la öğrencilerin ayakta yoğun alkışlarıyla bittiğinde halk meclisi ile ilgili soruların büyük bölümüne yanıtlar verilmişti.

Sorunu halka taşırmak, tartışmayı halkla birlikte yapmak, meclisin oluşmasının teknik yönleri üzerinde durmak, Başkan'ın sunduğu perspektifleri temel alarak planlamalar yapmak kadroların göreviydi artık.

Toplantı bittiğinde yine Başkan'la birlikte Akademi yönetimine doğru yürüyorduk, sisler dağılmıştı, kafamızdaki sisler gibi ve güneş kafamızdaki meclis düşüncesi gibi pırıl pırıldı beyaz karlı dağların üzerinde.

Akademi yönetiminde Başkan konunun yeterince anlaşılıp anlaşılmadığını sordu. Kafamızdaki bazı soruları yönelttik, *"Onlar işin teknik yönü, planlamalar yapın"* dedi.

Başkan'ın bu talimatlarından hareketle halk meclisinin oluşma çalışmaları artık resmen başlatılacaktı. İlk önce halk konferanslarının yapılması, bu konuda halkın bilgilendirilmesi, halkın görüşlerinin alınması işin teknik yönü üzerinde çalışılması gerektiği anlaşıldı.

Şehit Ahmet Tekme Eğitim Devresi'nin son aşaması planlamaydı. Planlamaya alınan gerilla adaylarının gecelerce tartışıp üzerinde konuştukları konulardan biri de bütün ülkede ve Avrupa'da halk meclisi için halk konferanslarının yapılmasıydı. Şehirlerde, kasabalarda ve köylerde halk konferansları yapmak, halk meclisi ile ilgili halkın görüş ve düşüncelerini almak büyük bir önem arz ediyordu.

Kürdistan halkı artık kölelik zincirini düşüncede kırmıştı. Kendi iradesini konuşturmaya başlamıştı. Özgür tartışmalara katılabilecek kendi iradesini oluşturabilecek bir seviyeye gelmiştir. Bu duruma yükselebilen bir halk, ne kadar baskı altında olursa olsun, ne kadar takip altında bulunursa bulunsun, kendi halk meclisini oluşturmak için konferans çalışmalarına katılacak ortamı yaratabilecekti.

Nitekim 4 Nisan 1992 günü Almanya'nın Hamburg kentinde 600 kişinin katıldığı bir halk toplantısında ulusal ordulaşma, ulusal ayaklanma ve ulusal meclis konuları halkla birlikte tartışıldı. Özellikle halkın yönelttiği sorulara yanıtlar verildi.

- Dünya koşulları ulusal bir halk meclisinin kurulması için elverişli mi?

- Reel sosyalizmin çöküşü, Sovyetler'le ABD'nin uzlaşması, NATO paktının dağılması, Sovyet cumhuriyetlerinin kendi bağımsızlıklarını ilan etmesi, Yugoslavya'nın dağılması, yeni cumhuriyetlerin ortaya çıkması, ulusal sorunu yeniden en canlı bir şekilde gündeme getirdi. İnsan hakları, azınlık hakları, dinsel haklar üzerinde daha fazla gündemleşti. Bu konularda dünya insanları daha da hassaslaştı.

Dünya bu sorunları tartışır, çözüm yöntemleri üzerinde dururken; TC, Kürt ulusunun haklı kurtuluş mücadelesini bastırmak için özel savaşı gün geçtikçe tırmandırdı. Yani dünya nispi de olsa bir yumuşamaya doğru giderken, TC sertleşti. Sertleşiyor. Onun bu konumu dünyanın yumuşaklığına batıyor. Mücadelemiz bu durumdan yararlanacak. Yeni bağımsız cumhuriyetlerin kurulduğu dünyamızda, bağımsız bir cumhuriyet ve meclis kurmamız dünyanın gidişatına ters bir durum değildir.

Ortadoğu koşulları bir halk meclisinin kurulması için uygun mu?

Kürdistan ülkesi, dört sömürgeci güç tarafından parçalanmış, bölünmüş ve işgal edilerek sömürgeleştirilmiştir. Kürt halkını egemenlik altına alanlar Kürt halkının direnmesi karşısında her zaman işbirliği halinde Kürt halkının direnmelerini boğmuşlardır. Son yıllarda TC, Ortadoğu'da ABD emperyalizminin jandarmalığını üstlenince bölge devletleri ile aralarındaki çelişkiler derinleşmiştir.

TC'nin hegemonyacı, faydacı, şantajcı mantığına bölge devletleriyle aralarındaki tarihi çelişkiler de eklenince İran'la, Irak'la, Suriye ile çelişkileri bir hayli derinleşmiş ve Kürt bağımsızlık savaşını boğma konusunda ortak bir politika etrafında birlikte hareket etme durumları en azından şimdilik ortadan kalkmıştır.

Bağımsızlık savaşımımız bu durumdan yararlanmasını bilecek ve bu durum meclisleşmemiz için olumlu bir koşul olarak değerlendirilmek durumundadır.

Ülkemizin koşulları, mücadelemizin geldiği düzey, objektif ve subjektif koşullar halk meclisinin kurulması için yeterli mi?

Ülkemizin Botan ve Behdinan bölgelerinde bir otorite boşluğunun olduğunu başta ülkemizi sömürgeleştiren güçler ve bütün dünya biliyor. Botan bölgesinde Türk devletinin siyasal, kültürel, manevi ve psikolojik otoritesi tamamen yıkılmıştır. Türk ordusu bu bölgede çıplak askeri bir zor gücü olarak karakollarda, taburlarda ve alaylarda kalmıştır. Ordu halkı etkileme, yanına çekme, yönetme, yönlendirme fonksiyonunu yitirmiş. Bütün halkı düşman olarak görüyor. Halk da ordunun kendi düşmanı olduğunun derin bilincine varmıştır. Askeri, sömürgeci zor dışında devletin kurumlarının rolü buralarda bitmiş sayılır. Devleti ve düzeni savunan bütün partiler bu bölgede tükenmiş, çoğu parti buralardaki şubelerinin tabelalarını sökmüştür.

Bu alanda gerilla birliklerimiz yeterince konumlanmış, derlenip toparlanmış, halkla birlikteliği sağlamış, milis örgütlenmesini hayli yaygınlaştırmıştır. Halk kitleleri sürekli yükselen bir serihildanı yaşatma düzeyinde örgütlenmiş. Halk ayaklanmaları gerillayı besler, gerilla halkı derleyip ayaklandırır deyimi bu bölgede tam işler hale gelmiştir.

Behdinan bölgesinde Saddam rejiminin otoritesi hemen hemen hiç kalmamıştır. Emperyalizmin çevik kuvveti, Talabani ve Mesut Barzani bölgede otorite olamamışlardır. PAK ve gerilla güçlerimiz Güney Kürdistan'da ciddi bir otoritedir ve Güney Kürdistan Kürtlerinin umudu durumuna gelmeye başlamıştır.

PKK önderliğinde bağımsızlık ve özgürlük savaşının bugünkü düzeye varmasıyla dört parça Kürdistan'da ulusal bir uyanış gerçekleştirilmiş, tel örgüler, mayın tarlaları ve iz tarlalarıyla çizilen sınırlar gereksizleşmiş, Kürdistan halkı artık sınırları tanımaz bir konumu yaşamaktadır. Kürdistan'da yaratılan bağımsızlık duygusunun heyecanını Kuzey Kürtleri, Doğu Kürtleri ve Güney Kürtleri birlikte aynı oranda duymaktadırlar.

Bu durum halkımıza bir otorite olma görevini dayattığını gösteriyor. Ulusal meclis oluşturmak için ülkemizin koşullarının elverişli olduğu biliniyor. Subjektif planda parti, ordu, halk milisinin oturması, halkın her an ayaklanmaya hazır durumda olması, devletin halk üzerinde inisiyatif sahibi olmaması gibi avantajlar vardır. Bunlar da halk otoritesinin kurulmasına elverişli subjektif durumdur.

Görüldüğü gibi dünyanın, bölgenin ve ülkemizin durumu halk meclisinin kurulmasına elverişlidir. Avrupa'da yapılan toplantılarda halkın sorduğu sorular ve yanıtlarıyla konumuza açıklık getirmek istiyoruz:

TBMM neden Kürtlerin meclisi olamaz?

TBMM kurulduktan hemen sonra, Kürt halkının yaşadığı Kürdistan'ı askeri olarak işgal etme kararı aldı. Yüzbinlerce Kürt katledilerek, yüzbinlercesini de sürgünle mecburi iskana tabi tutarak amacını gerçekleştirdi. Kürt halkının ülkesinin adını yasakladı. Kürtleri Türk varsaydı. Kürtleri Türkleştirmek için her türlü yol ve yöntemi mübah olarak gördü. Kürt dilini, kültürünü, Kürtlere ait olan her şeyi ya gasp etti ya da yasakladı. O günkü cumhuriyet yöneticilerinin deyimleriyle Kürt sorununu ve Kürtleri Ağrı Dağının tepesine gömdü.

Kürt halkını bu duruma düşüren "Cumhuriyet" ve onun meclisi Kürt hakim sınıflarından bazılarını meclise aldı. Fakat bu kişiler meclise Kürt olarak değil Türk olarak gittiler. Kendi uluslarını, dillerini ulusal çıkarlarını inkar ederek gidebildiler. Meclis Kürt halkını ve ulusunu tarihten silmek için habire politika üretilen kurumlar oluşturdu. Kürt hakim sınıflarının temsilcileri bu politikanın savunucuları oldular.

TBMM, "Türkiye'de yaşayan herkes Türktür" belirlemesinden hareketle Türkler ile Kürtler arasında hiçbir ayrımın olmadığını iddia etti. "Kürtler memur, general, başbakan ve cumhurbaşkanı olabilirler" yalanını herkese kabul ettirdi. Oysa gerçekte ülkesi Kürdistan'a sahip çıkan, ulusal çıkarlarını gözeten, dilini ve kültürünü geliştirmek isteyen bir Kürt Türkiye'de ne memur, ne asker, ne başbakan olabilirdi. Bir Türk gibi düşünmeyen her Kürt, vatan haini ve başı ezilmesi gereken biriydi.

Nitekim HEP partisinden Kürt halkı tarafından seçilen milletvekilleri TBMM'ye girdiklerinde, "Biz Kürt milletvekilleriyiz" dediklerinde saldırıya uğradılar. Meclis kürsüsünde yumruklandılar, yaka-paça aşağı indirildiler. "Namussuz, şerefsiz, haysiyetsiz" denilerek hakarete uğradılar.

Demek ki, TBMM'ne milletvekili olarak giden Kürtler, eğer vatanlarını ve halkını inkar eder, Türk olduklarını söyler, Türklük için, vatanın birlik ve beraberliği için yemin ederlerse "şerefli, şöhretli, namuslu" milletvekilleridirler. Ama biz Kürt halkının temsilcileriyiz, derlerse, "namussuz, haysiyetsiz ve şerefsizdirler".

Peki halkımızı bu duruma düşüren bir mecliste halkımız temsil edebilir miyiz?

Elbette HAYIR!

Alternatif, Kürdistan'da bir halk meclisi oluşturmaktır. Eğer biz bir ulussak, eğer halkımız özgürlük ve bağımsızlık için ayağa kalkmaya hazırsa, eğer halkımız gerilla ordusunu ülkemizin özgür dağlarında şekillendirmişse neden halkımız kendi özgür iradesinin ifadesi olan bir halk meclisini oluşturmasın ki?

Halkımız bütün dünya halklarının şerefli üyesi olmak istiyor. Uluslararası dayanışmaların içinde yer almak istiyor. Başta meclis olmak üzere bütün kurumlarını oluşturmak istiyor. Dünyada ulusal kurumlara sahip olmayan ender halklardan biri durumunda olduğunu biliyor. Ve bu duruma müthiş bir tepki duyuyor, kendisini bu statüde tutan sömürgeci güçlere karşı savaşıyor, savaşını yükseltiyor. Ulusal meclisi oluşturma, kendinin en doğal hakkı sayıyor. Bir insanın insan olması için bir baş, kollar, bacaklar, gövde ne kadar gerekliyse, bir ulusa da meclis ve ulusal kurumlarının o kadar gerekli olduğunu biliyor halkımız. Bizi bir ulus olarak kabul edenler, eğer ulusal kurumlarımızın oluşmasını reddederlerse ulus olarak bizi kabul etmiş sayılmazlar.

Halk meclisi Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'ı mı, yoksa dört parçayı mı kapsayacak?

Bağımsızlık savaşı ülkemizin bütün parçalarındaki halkımızı derinden etkilemiştir. Güney Kürdistan'da PAK'ın faaliyetleri ve gerilla güçlerimizin önemli bölgelerde konumlanması, işbirlikçi güçlerin halkın umudu olmaktan çıkması, halkımızın bağımsızlık çizgisine çekilmesi için avantaj olarak değerlendirilebilir. Güney'in diğer parçasındaki Kürt halkı mücadelemiz tarafından önemli oranda şekillendirilmiştir. Doğu Kürdistan'da yetersiz de olsa faaliyetler vardır. Halkımız parça farkı gözetmeksizin bağımsızlık çizgisine akıyor. Artık sunni olarak oluşturulan sınırları tanımıyor. Bu durum oluşturulacak bir halk meclisinin dört parçayı temsil etmesini zorunlu kılıyor.

Halk meclisi atama yoluyla mı, halkın seçimiyle mi oluşturulacak?

Bugünkü Kürdistan'da halk meclisi oluşturmanın değişik yolları vardır. Halkımızla birlikte halk konferanslarında bu değişik yöntemler üzerinde tartışarak daha başka yöntemleri bulmaya çalışıyoruz. Üzerinde tartışma süren yöntemlerden birincisi: **Referandumdur.**

TC, PKK'nin halkla bir ilişkisinin olmadığını söylüyor. *"PKK küçük bir gruptur"* diyor. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, bu iddialara karşı *"Madem böyle söylüyorsunuz, gelin referanduma gidelim"* önerisinde bulunuyor. "Kürdistan halkına soralım, kararı o versin" diyor. Ve ekliyor: *"Kürt halkına, bağımsız, eşit ve özgür temelde Türk halkıyla kardeşçe yaşamak istiyor musunuz sorusunu soralım. Eğer Kürt halkının çoğunluğu bu soruya evet derse, bunun gerekleri hemen yapılmalıdır."* Bunun ilk gereği Kürt halkının kendi temsilcilerini seçmesi, ulusal halk meclisini oluşturması ve bu meclis aracılığıyla bütün diğer ulusal kurumlarının oluşturmasıdır. Kürt halkı bu kurumlara sahip olduktan sonra, başka halklarla eşit ve özgür temelde kardeşçe yaşayabilme imkanına kavuşur. Bu referandum yöntemi Kürdistan'ın diğer parçaları için de geçerlidir.

Önümüzdeki dönemde bu yöntem sömürgeci güçlere dayatılacaktır. Ya kabul edecekler, ya da

Kürt halkı kendi meşru hakkını her türlü yöntemle dayatarak kendilerine kabul ettirecektir.

Referandumdan önce de ulusal meclis oluşturulabilir. Meclis bir referandum kararı alabilir, Referandum ister.

İkinci yol: Önümüzdeki süre içinde Kürt halkı bütün belediye başkanlarını, il, ilçe meclis üyelerini, mahalle ve köy muhtarlarını, köy ihtiyar heyetlerini yurtsever ve bağımsızlık yanlısı kişilerden seçecektir. Bunların seçilmesinden sonra, halkın onayı ile seçilmiş bu kişiler kendi aralarında bulacakları bir yöntemle halk meclisi üyelerini seçeceklerdir. Seçilen bu kişiler halkın onayı ile seçilmiş milletvekilleri olacaklardır. Halk meclisi temsilcileri TBMM'de görev yapan yurtsever Kürt parlamenterlerine halk meclisine katılmaları için çağrı yapacak, bu çağrıya uyarak halk meclisine katılanlar halkın temsilcileri sıfatını kazanmış olacaklardır. Bu yöntem Kürdistan'ın diğer parçaları için de geçerlidir.

Üçüncü yöntem: Silahlı mücadelemizin geliştiği Botan-Behdinan bölgesinde şimdiden başlamak üzere köy meclisleri, kasaba ve mıntıka meclislerinin oluşumuna gitmek gerekir. Halkın onayı ile oluşturulan bu meclisler silahlı mücadelenin gelişmesi, halk ayaklanmasının tırmanması sonucu kurtarılmış alanlar yaratılarak burada köy, kasaba ve mıntıka meclisleri bir halk meclisi oluşturarak diğer bölgelerden ve parçalardan halk temsilcileri gönderilmesini ister ve halk meclisi oluşur.

Düşman baskısının bu kadar amansız olduğu bir ülkede dört dörtlük bir katılımla istenen düzeyde bir seçimle demokratik olarak temsilcileri seçmek çok zor olacaktır. Bugün en demokratik ülkelerde bile seçimlere katılım oranı % 70 iken, Kürdistan gibi bir yerde tüm halkı seçime katmak çok güçtür.

1992 Newroz. Cizîra Botan'da silahlar sıkılmadan önce — Foto: Berxwedan

Kemalist hareket meclisi atama yoluyla şeyhlerden, ağalardan, vali ve generallerden oluşturdu.

Ama Kürdistan'da PKK halklaşmış, halk PKK'lileşmiştir. Kürt halkı irade sahibi olmuştur. Kendi temsilcilerini önemli oranda seçebilecek bir duruma gelmiştir. Türkiye'nin çeşitli şehirlerinde, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşayan Kürtler, kendi temsilcilerini seçme olanaklarını yaratmalıdırlar.

Halk meclisinin üyeleri nasıl korunacak, tutuklanma, katledilme ile karşı karşıya olmayacaklar mı?

PKK'yi 1974'te oluşturanlar, bizi kim koruyacak? Tutuklanma, katledilmeyle karşı karşıya kalırsak ne yapacağız? sorularını sorup mücadele etmekten vazgeçmediler. Ki o tarihlerde halkımızdan tek bir kişi, anne ve babaları bile bu insanlara sahip çıkmıyordu. Kürt sorunu, hem halkın, hem de bütün dünyanın gözünde ölü bir sorundu. Bu insanların bırakın silahlarını, kendilerini koruyacak bir mermileri, harcayacakları paraları, barınacak yerleri bile yoktu.

Bugün halk tarafından seçilecek halk meclisi üyelerinin arkasında milyonlarla ifade edilen ayaklanmaya hazır bir halk, kendisini bütün dünya kamuoyunun gündemine sokmuş Kürdistan halkının haklı davası, Kürdistan'da artık sökülmemecesine halkla birleşmiş bir gerilla gücü var, halk milisi vardır. Bunlarla birlikte her türlü olanak hazırdır. Biraz cesaret, güçlü yurtseverlik duygusu taşıyan, fedakarca davranan insanlarımız artık bunu göze almalıdır. Halkımız böyle cesur, inançlı, fedakar insanları çıkaracak düzeye gelmiştir. Bir halkın kurtuluşu adına böyle bir göreve talip olmak her yurtsever için bir şereftir. Böyle görevler her zaman herkese nasip olmayacak görevlerdir.

Kürdistan'da irili ufaklı başka gruplar vardır. Talabani ve Mesut Barzani'nin durumu vardır. Ulusal meclisin oluşumunda bunların durumu ne olacak? Bunlar da ulusal meclise çağrılacaklar mı?

Kürdistan'da iki çizgi artık netleşmiştir. Birincisi: Özgürlük ve bağımsızlık çizgisi. İkincisi: Netliği bile belli olmayan otonomi çizgisi. ABD emperyalizmi AT ve TC, Ortadoğu'daki sınırların ve statükonun bozulmasını kesinlikle istemiyorlar. Bağımsızlık çizgisi statükoyu ve sınırları zorlayacak bir aşamaya gelmiştir.

Bu durum karşısında emperyalizm, sınırların ve statükonun korunması için Kürtlere bazı kültürel hakları verme çerçeveli bir politika üretti. Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'dan Avrupa'ya göç etmiş bazı kişileri ve grupları Talabani ve Barzani'yi bu politikanın araçları haline getirmeye çalışıyor. Bu araçlarla bağımsızlık ve özgürlük çizgisini vurmak, geriletmek ve amaçlarına varmak istiyor. TC ile oluşturulan ilişkiler de bu temeldedir.

Emperyalizm ve TC ne kadar bağımsızlık ve özgürlük çizgisi karşıtıysa, onlar da o kadar karşıttır. Verdikleri demeçlerden ve takındıkları tavırlardan bunu anlamak güç değildir. Halkımızın bağımsızlığından ve özgürlüğünden yana olan, emperyalist ve sömürgeci politikaların ülkemizdeki aracı olmayan her çevreyi ve kişiyi halk meclisi oluşturma çalışmalarına davet ederiz. Ama emperyalizm ve sömürgeci güçlerin politikasının ülkemizdeki uzantısı olmak isteyenlerin halkımızla derin bir çelişki içinde olduklarını vurgular ve teşhir ederiz.

Halk meclisinin görevleri nelerdir?

Halk meclisi Kürdistan halkının kaderi ile ilgili her türlü kararı alma yetkisine sahiptir. Yasama yetkisi vardır. İlk görevi bir savaş hükümeti oluşturmak olacaktır. Ulusun bağımsızlığı ve özgürlüğü ile ilgili yasaları çıkarmak, anayasa hazırlamak, ekonomik, kültürel ve diğer kurum ve kuruluşları oluşturmak, ulusal ordunun kurulması ile ilgili kararlar almak, uluslararası ilişkileri yürütmek vs. görevlerle karşı karşıya.

Parti ile meclis ilişkisi nasıl olacak?

Parti, Kürdistan halkını uyandırdı, örgütledi, silahlı mücadele içine çekti, irade sahibi kıldı. Artık halk kendi iradesine sahip çıkacak ama partinin işlevi henüz bitmemiş, sürecek. Parti, Kürdistan'ın geleceği ile ilgili politika üretmeye, öncülük yapmaya, yol yöntem göstermeye, derleyip toparlamaya devam edecek. Halk kendi kendisini yönetir hale gelinceye kadar işlevini sürdürecek, halkın iradesinin önünü açmak için halkın tam bir irade ve yönetim sahibi olması için hizmet yapacak, bunu gerçekleştirdiği oranda gerekliliği ortadan kalkacaktır.

Duisburg ve Düsseldorf toplantıları

10 Nisan 1992 günü Duisburg'ta Hevkom (Şehit ve Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği), YXK (Kürdistan Yurtsever Öğrenciler Birliği), Kürdistan'daki son gelişmeler ve katliama uğrayan Kürt halkı ile dayanışma amacıyla bir gece düzenledi.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı toplantıda Hevkom adına Almanca-Kürtçe konuşan bir genç, Halepçe, Cizre, Nusaybin ve Şırnak'ta katledilen Kürtlerin durumunu anlattı. Katliamın nedenlerini açıkladı. Ve katliamlarla Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık istemlerinin bastırılamayacağını vurguladı.

Bu konuşmadan sonra sahneye çıkan bir folklor grubu hareketli oyunlarla Kürdistan'ın çeşitli yörelerine özgü oyunlar sergiledi. İzleyicilerin coşkun alkışlarını aldı.

Çok sayıda bayanın, değişik uluslardan insanların katıldığı bu toplantının ikinci konuşmacısı Alman Yeşiller Partisi'nden Baerbel Höhn'dü. Newroz katliamı sırasında Kürdistan'da bulunan Höhn, Türkiye hükümetinin Kürdistan'daki uygulamalarının barbarca olduğunu, Alman hükümetinin Türkiye hükümetine karşı tavrını yeterli görmediğini, Kürt halkının Alman silahlarıyla öldürüldüğünü, bunun için utanç duyduğunu söyledi. Salonda oturanların Almanca olarak bağırdıkları **"Yaşasın enternasyonalizm"** sloganı ve alkışlarla, sahneden ayrıldı.

Kürtçe ve Zazaca türküler söyleyen bir sanatçının müziği ile coşan izleyiciler, **"Kahrolsun sömürgecilik"**, **"Yaşasın bağımsızlık"** sloganlarıyla Kürdistan'da yaşanan katliamı kınadılar.

Türk halkını Kürtlere karşı Avrupa'da örgütlemeye çalışan MİT ve Türk basınının amacının Türk-Kürt düşmanlığı yaratmak olduğunu, dünya halkları Kürt halkının katliamını kınarken, Türk devletinin istemi doğrultusunda harekete geçen Avrupa'daki Türklerin Kürt halkını kınama yürüyüşü yaptıklarını, Türk halkının bu duruma düşmesine üzüldüğünü söyleyen Berxwedan yazarı M. S. Ç. *"Türk halkını faşist devletin denetiminden çıkarmanın tek yolu, Türkiye'de yeni faaliyete başlayan ve Türk emekçilerinin kurtuluşunu amaçlayan partiye destek vermek"* olduğunu belirtti. *"Kürdistan'da gerçekleşen katliamlara verilecek en iyi cevap da Kürtlerin ulusal halk meclisini oluşturmasıdır"* dedi.

Bu konuşmadan sonra bir

11 Nisan, Düsseldorf. Ulusal Meclis Toplantısı'ndan bir görüntü — Foto: Berxwedan

Türk ve iki Alman müzisyenin Kürtçe olarak seslendirdikleri parçalarla kitleyi coşturdular. Toplantının geç saatlerinde bir konuşma yapan Yeşiller Milletvekili Angelika Beer, Kürdistan'daki katliamı kınayarak, Türkiye'nin AT'ye alınmamasını, NATO'dan atılması gerektiğini vurguladı ve zafer işareti yaparak sahneden indi.

Bayan ve erkeklerin folklor gösterisinden sonra toplantının son konuşmasını yapan Erivan Kürtlerinden Prof. Ordixan Celil, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin katliamlara rağmen geliştiğini, yıllarca Kürt dili üzerinde gerçekleştirilmek istenen katliamların bugün Kürt halkının üzerinde uygulandığını belirterek, *"Kürt dilini katledemedikleri gibi, Kürt halkını da yok edemediler"* dedi.

Bu toplantıdan hemen bir gün sonra 11 Nisan günü Düsseldorf'ta **"Ulusal Meclise Doğru Genişletilmiş Halk Toplantısı"** adı altında bir toplantı düzenlendi. Düsseldorf Üniversitesi salonunda düzenlenen topantıya yaklaşık 700 kişi katıldı.

Kürdistan'da ulusal ordu kurma sorunlarını anlatan ilk konuşma, Kürtlerin tarih boyunca ulusal ordularını bir türlü oluşturamadıklarını, hep işgalci güçlerin ordularının denetiminde kölece bir yaşama boyun eğdiklerini, başkalarına "iyi askerlik" yapan Kürtlerin, kendileri için iyi askerlik yapamadıklarını, artık bu durumu kesinlikle aşmanın zamanının geldiğini, ulusal ordu kurup güçlenmedikçe özgür, bağımsız ve şerefli olarak yaşamanın mümkün olmadığını vurguladı.

Ulusal halk ayaklanması ile ilgili görüşlerini anlatan konuşmacı, *"Günümüze kadar Kürdistan'da çok sayıda ayaklanma olmuş, ama çoğu kanla katliamla bastırılmıştır. Daha dün Güney Kürdistan'da halk bir günde ayaklandı, şehirleri ele geçirdi. Ama ikinci gün yenildi.*

Bu tip ayaklanmaların yenilgiye gitmelerinin en önemli nedenleri, doğru bir çizgi, doğru bir önderlikten yoksun olmaları ve halk ayaklanmalarının arkasında düzenli ordu birliklerinin bulunmamasıdır.

Geçmişten ders çıkararak halk ayaklanmasının arkasına ordu birliklerini yerleştirmemiz, bu birliklerle halkı harekete geçirmemiz, harekete geçen halkla orduyu güçlendirmemiz, bizi zafere götürür" dedi. Ve halk ayaklanmaları ile ilgili 10 tez açıklandı.

Meclis ile ilgili görüşlerini açıklayan konuşmacı, *"Kürt halkının bir ulusal halk meclisi oluşturmasının bütün koşulları hazırdır. Kürt halkının onayı ile oluşacak bir halk meclisi ile halkın kendisini temsil etmesinin zamanı gelmiştir"* dedi. Kürt halkının kendisini TBMM'de temsil edemeyeceğini vurgulayan konuşmacı meclis üyelerinin seçilmesi ve referandum üzerinde durdu.

Konuşmalardan sonra tartışmaya katılan halk ulusal ordu, halk ayaklanması ve halk meclisi ile ilgili düşüncelerini dile getirdi. Değişik alternatifler üzerine konuşuldu. Söz hakkı alan halktan biri, bu meclise Barzani'nin de katılıp katılmayacağını sordu. Soruyu bir yurtsever *"Cizre'de, Nusaybin'de, Şırnak'ta ölülerimizin, şehitlerimizin üzerine basarak Ankara'ya giden ve Özal'la anlaşan birisi halk meclisine giremez"* diye yanıtladı.

Toplantıyı yöneten bir konuşmacı toplantıyı bitirmeden önce halka şu soruları sordu, alkışlarla birlikte toplu yanıtlar aldı.

Halkımızı özgürlük ve bağımsızlığa götürecek, halkımızı silahla koruyacak ulusal ordunun kuruluşuna var mısınız?

Varız! Alkışlar...

Bizi yeniden dirilten, bizi özgürlük ve bağımsızlığa bir adım daha yaklaştıran ulusal ayaklanmaya var mısınız?

Varız!

Halkımızın iradesini temsil edecek olan ulusumuza dünya ulusları içinde şerefli yeri açan ve halkımızın temsil gücü olan ulusal meclise var mısınız?

Varız!

KURTULUŞA YÜRÜYÜŞ

ORDULAŞARAK KAZANACAĞIZ

Ulusal kurtuluş devrimimiz yeni oluşumlar gerektiren hassas bir süreçten geçiyor. Bu oluşumlardan biri, ordulaşma ve ordulaşmada kurumsallaşma meselesidir. Gerilla ve halkımız, bu meselenin hallini, yani ordulaşmayı başlatmıştır.

Ancak hem gerilla ve hem de halk kitleleri üzerine düşen çok önemli görevlerin de olduğu hiçbir zaman hatırlardan çıkarılmamalıdır. Bu konuda yapılacak her iş, atılacak her adım azami bir çaba, fedakarlık, titizlik ve dikkat gerektirir. Atılacak her adım ve olanağın çok iyi değerlendirilmesi zorunludur. Anti-sömürgeci savaşımızda süreçle uygunluk arzeden bir formasyona ulaşma koşulu, ulusumuzun ordulaşma çabalarında temel görevlerindendir. Varılan aşama, ulusumuzun bundan sonra en büyük çabayı ordulaşmayı sonuna kadar geliştirme ve zaferler başarma noktasına gelmede gösterme aşamasıdır.

Sömürgeci Türk egemenlerinin bugün de süren tarihi çok vahşiyanedir. Her zamankinden daha fazla bugün Kürdistan halkını vurmak istemekteler. Nasıl vurmak istedikleri ise, bu yılın Newroz'u öncesi ve sonrası gelişmelerde çok net izlenebildi. Kirli savaşlarını tüyler ürpertici tarzda alabildiğince ilerleterek sonuç almak ve böylelikle Kürdistan halkını ürkütmek ve sindirmek amacındalar. Katliamla, kontra metodlarıyla, bombardımanla, işkenceyle bunu bugün Şirnex'te, Cizîra Botan'da, Nisêbîn'de, Hezex(İdil)'te, Kerboran'da, Girge Amo (Silopi)'da, Qilaban (Uludere)'da, Licê'de, Pasûr (Kulp)'da, Gever (Yüksekova)'de, Farqîn'de; kısaca halk güçleri muhalefetinin en çok geliştiği Botan, Amed, Mêrdîn, Xerzan, Dersim vd. alanlarda yapıyorlar. Newroz'da yapılan katliama karşı yükselen tüm ulusal ve uluslararası tepkilere rağmen, Hezex'te, Kerboran'da ve diğer yerlerde gerilla sömürgeci kurumlara karşı eylem geliştirerek öldürücü darbe vurdu diye, yine örneğin Farqîn (Silvan)'de kontra katliamlarına karşı halk harekete geçerek sivil savunma birlikleri geliştirip kontraları linç ederek eziyor diye, evler, işyerleri TC ordu birliklerince saldırıya hedef oluyor, yıkılıyor ve günlerce süren amacı belli sokağa çıkma yasakları uygulanıyor. Halkın tüm ekonomik değerleri, yaşam olanakları görülmemiş çapulculukla talan ediliyor. Tüm bunlarla Kürdistan halkının bir kez daha yıkılması, paramparça edilmesi amaçlanıyor. Kış sürecinin başından beri sürdürülen hava saldırılarıyla, "1992 yılını başınıza yıkacağız" dediler. Baharın gelmesiyle, "Baharı daha beter yapacağız" dediler. Newroz'da bu tehditlerini sivil halkı katletmeyle önemli oranda pratiğe yansıtmaya çalıştılar, bastırma hareketlerini bir üst seviyeye sıçratma denemesini sürdürdüler. Ama, onların amaçladığı akibeti yaşamamanın Kürdistan halkının tarihi bir kararı olduğunu bir kez daha unutmuş göründüler.

Halkımız için bu kararın gündemleşen ana halkalarından biri ordulaşmayı başarmaktır. Ve gelinen aşamada bunu başarmak hiç de zor değildir. Halkımıza ulusal anlamda malolmuş büyük bir birikim var. Mevcut birikimler çok etkili bir halk ordulaşmasına gerekli olan her şeyi sunuyor. Hem nicel ve hem de nitel bakımlardan bunun böyle olduğunu söyleyebiliyoruz. Elde ettiğimiz kazanımlar TC'yi yeterince zorluyor. Rejimin, mücadelenin bu refleksle sürmesi halinde eşiğine gelmiş olduğu çöküşe ulaşması kaçınılmazdır ve mücadelenin daha üst seviyelerde sürmesi ise tartışma götürmez bir gerçektir. Bundan sonra Kürdistan halkı, ordusunu düzenleyerek tarihi intikam alma yolunda olacaktır. Bu da büyük anlam ve öneme sahip bir olaydır. Ordulaşma konusunda, koordinasyon ve komuta sorunlarına çözüm bulma dönemi içindeyiz. Onbinlere varan bir gerilla gücüne, sayı olarak çok büyük bir milis gücüne ve bir serhildandan diğerine koşan bir halk gerçekliğine sahip olmanın gururunu yaşıyoruz. Üstelik gerilla güçlerimiz ülke topraklarına genişliğine ve derinliğine konumlanarak geçmiş yıllara göre çok daha domanımlı, hazırlıklı ve deneyimlidir. Planlamalarını ise geleceğe yönelik ve daha uzun erimli bir savaşa göre yapmış, sonuç alıcılığı merkezi halka olarak ele almıştır. Cephe gerisi ve lojistik sorunları, hatta ekonomik yapılanma sorunu da önemli oranda düzenlenmiştir. Hem ülke hem de uluslararası çapta ordumuzun kurumlaştırılması için önemli olanak ve fırsatlar belirmiştir. Yani devrim mücadelemiz daha büyük zaferler yaratacak bir doruk noktasında seyretmektedir. Silahlı güçlerimizin eğitim düzeni oturtulmuş, askere alma yöntemleri netleştirilmiştir. Yaratılan başarıları görüp etkilenerek kendiliğinden savaş güçlerimize katılan Kürdistanlıların sayısı az değildir. Elimizde muazzam işler başaracak kadar silah vardır. Öncünün ve halkımızın önünde duran temel görev, bundan sonra sorunlar üzerine daha fazla gitmek, tüm yetenekleri ayaklandırmak, tüm gücünü ortaya koymakla ordulaşma ihtiyaçlarını her yönüyle temin etmek ve bu sorunu çok yönlerden çözüme kavuşturmaktır.

Halk ordulaşması bazı evrensel kuralları içermekle birlikte, bu bizde savaşan halkımızın olanakları dahilinde ve konumuna uygun olarak gelişiyor. Bundaki ısrar ve iddia oldukça güçlüdür; özgür devrim ordulaşması iddiası içindeyiz. Öte yandan ordulaşma olayı dev bir özgürlük hamlesi demektir ve bunun yarattığı coşku da halkımızda yaşanıyor. Bu nedenle halkımızda müthiş bir azim görülüyor, mutlaka kazanma tutkusu egemen. Savaş durumunda olan halkımız, biliyor ki, ordulaşmak zorundadır. Bu soruna çözüm getirmek için yerine getireceği daha çok büyük görevler önünde duruyor.

Sömürgeci düşman, "Toprağımızın bir karışını bile bölücülere çiğnetmeyiz" diyor. Ama düşmanın sözünü ettiği topraklar Kürdistan halkının asırlardan kalma vatanıdır. Kürtlerin binlerce yıl yaşadıkları bu topraklarda özgür tek bir nefes bile

Devamı 16. sayfada

Newroz katliamı ardından
GERİLLA ATAKTA

Gerilla, etkin saldırılarıyla Kürdistan'ı kuruyor — Foto: İ. Hamdan

Baştarafı 1. sayfada

ayaklanması olur, Sêx Seîd Ayaklanması gibi bastırırım" rüyası gerçekleşmedi. Halkı katlederek cani ve vahşi yüzünü açığa çıkardı. Düşmanın bu vahşiliğine karşı halkımız bağımsızlık ve özgürlük düşüncesiyle daha da bilinçlendi. Düşmanı daha yakından tanıdı.

Düşman, halkı katlederek, köyleri ve kasabaları harebeye çevirerek güç gösterisi yaptı. Bununla "Ayaklanırsanız imha ederim" demek istedi. Halkı yıldırmak, korkutmak, evsiz-barksız bırakarak çaresizlik yaratmak istedi. Ama Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını uzun süreli bir halk savaşı stratejisi ile ele alan Kürdistan halkının öncü gücü, düşmanın istediği zeminde değil, kendisinin istediği zemin ve zamanda savaşacaktır. Nitekim Newroz katliamından hemen sonra atağa geçen gerilla güçlerimiz sıcak yaza girerken, savaşı şiddetlendirmeye başladı. İşte son haftalardaki bilanço:

31 Mart günü Adıyaman'ın Besnî ilçesine bağlı Sivilkapı köyünde ordumuzun bir birliği ile TC ordu birlikleri arasında çıkan ve düşmanın helikopterlerini de kullandığı bir çatışmada 3 özel tim öldürüldü, 2 ARGK gerillası da şehit düştü. Gerillaların cenazesini almaya giden köylülerin üzerine hiçbir uyarı yapmadan ateş eden düşman, iki köylüyü yaraladı.

1 Nisan günü Amed'in Çermûk (Çermik) ilçesinde ordumuz birliği ile düşman güçleri arasında çıkan ve 2 gün süren çatışmada 5 düşman askeri öldürüldü. Düşmanın iki gün boyunca her türlü olanağını kullanmasına karşın, gerilla güçlerimiz hiçbir kayıp vermedi.

3 Nisan günü ordumuzun bir birliği, Mêrdîn merkeze bağlı Elfan (Pınardere) köyü karakoluna bir baskın düzenleyerek karakolu imha etti. Öğle üzeri köye giren ordumuz birliği köy halkıyla birlikte cuma namazını kıldı. Düşman, ordumuz birliğinin köye girişini haber alır almaz karakolu terk ederek kaçtı. Namaz sonrası karakolu kuşatmaya alan birliğimiz, yoğun roket atışlarıyla karakol binasını çökerterek köyden ayrıldı.

8 Nisan günü Nisêbîn'in Akarsu nahiyesi karakoluna baskın düzenleyen ordumuzun bir birliği, karakolu yerle bir ederken, milislerimiz de PTT binasını ateşe vererek yaktılar. Olayın görgü tanıkları, en az 10 askerin öldürüldüğünü belirtiyorlar. Aynı gün Nisêbîn şehir merkezinde ise 1 polis otosu ve 1 panzer roketlerle imha edildi. Panzer ve polis otosunun imha edilmesi sonucunda 5 özel tim elemanı öldü.

8 Nisan günü Çewlik (Bingöl)'e bağlı Sevcak köyü muhtarı ölümle cezalandırıldı. Mart ayı içinde bir gerilla birliğimizi ihbar ederek, 6 gerillamızın şehit düşmesine sebep olan bu hain, 9 Nisan akşamı köyde yargılandıktan sonra, halkın onayı ile ölümle cezalandırıldı.

8 Nisan günü Mêrdîn-Stewr (Savur)-Mehsert (Ömerli) karayolunu denetim altına alan ve kimlik kontrolü yapan bir birliğimiz, asker ve korucuların içinde oldukları bir aracı durdurarak kimlik kontrolü yaptı. Araçta bulunan silahsız iki askeri sorguladıktan sonra serbest bırakan ARGK gerillaları, korucuları da silahsızlandırarak, yüzlerce araçta bulunan halk önünde düşmanla artık işbirliği yapmamaları için son kez uyardı. Birliğimiz, daha sonra halkla dilan tutarak eylemlerine son verdi.

Aynı saatlerde ordumuzun başka bir birliği Nisêbîn'e bağlı Akarsu nahiyesi karakoluna baskın düzenledi. Baskın eylemi sonucu 2 düşman askeri öldürülürken, düşmana büyük maddi kayıp da verdirildi.

Aynı günün gecesi ise Mêrdîn merkeze bağlı Xirbêkeblo köyünde bulunan jandarma karakolunu basan başka bir birliğimiz karakolu tamamen savaş dışı bıraktı. Baskın eylemi sonrası köylüler, düşmanın 7 ölü ve 8 yaralı askeri Mêrdîn merkeze götürdüğünü gözleriyle gördüklerini belirttiler.

8 Nisan günü Nisêbîn ilçesine bağlı Akarsu nahiyesi karakoluna ikinci bir baskın yapıldı. Düşmanın birinci baskının korkusuyla karakolu terk etmesi sonucu herhangi bir kaybı olmazken, gerilla birliğimiz karakol binasını çökerterek imha etti. Akarsu nahiyesi halkı düşmanın milyarlara varan maddi zararı olduğunu belirtiyorlar.

Aynı gün saat 21.30 sularında Nisêbîn'de şehir gerillalarımız tarafından Köprübaşı mevkiinde kurulan bir pusu sonucu 1 polis panzeri imha edildi. Panzerin içinde bulunan 4 özel tim elemanı öldü. Aynı gece saat 23.00 sularında ise Yeni Turan Mahallesi Azizoğlu Sokak'ta bulunan kontralara ait bir eve gerillalarımız baskın düzenleyerek 4 kontra elemanını öldürdüler.

11 Nisan günü Şirnex'in Girgê Amo (Silopi) ilçesine bağlı ve Cûdî dağı eteğine kurulu olan Bespin (Görümlü) köyü taburuna gelmekte olan bir düşman askeri konvoyuna pusu kuran ordumuzun bir birliği 55 düşman askerini öldürürken, 20'nin üzerinde askeri de yaraladı. Düşman olayda, 7 askerinin öldüğünü iddia etmesine rağmen, Girgê Amo ve Amed hastanelerinde çalışan yetkililer 60'a yakın ölünün olduğunu belirterek, ölü sayısının artmasından endişe ettiklerini belirtiyorlardı. Olaya tanık olan Girgê Amo ve çevre köylerden halk, bir gün boyunca düşmanın ölü taşıdığını, yeterince bayrak bulamadığı için asker cenazelerine kırmızı ve beyaz renkli bezler sararak Amed'e götürdüğünü gördüğünü söylüyor.

11 Nisan günü Nisêbîn ilçesinde saat 17.00 sularında Abdülkadir Paşa Mahallesi'nde oturan kontra elemanları Yusuf Zengin ve oğlu Mehmet Zengin gerillalarca ölümle cezalandırıldılar. Bu kontraları cezalandırdıktan hemen sonra ise, M. Emin Şem ve Lokman Işık adlı iki kontrayı da vuran gerillalarımız kayıp vermeden olay yerinden ayrıldılar.

Gerillanın Girgê Amo (Cûdî) eyleminde düşmandan kamulaştırdığı malzemelerin dökümü:

1 adet MG-3 silahı (Bu silah, kamulaştırıldıktan sonra düşmana karşı kullanılmıştır) / 1 adet MG-3 namlusu / 1 adet 56'lık top / 1 adet Şıltak tabanca / 5 adet G-3 portatif silah / 5 adet Lav silahı / 954 adet MG-3 mermisi / 11 adet 56'lık top mermisi / 60 adet 60'lık Şıltak mermisi / 17 adet 60'lık havan mermisi / 6 adet Şıltak mermisi / 20 adet G-3 şarjörü / 5 adet Kalaşnikof şarjörü / 1 adet sırt telsizi / 2 adet el telsizi / 1 adet askeri harita / 1 adet gece dürbünü / 1 adet askeri dürbün / 1 adet kilometreli askeri dürbün / 1 adet G-3 silahına ait gece dürbünü / 4 adet el bombası / 4 adet anti-sis kutusu / 16 adet parke / 20 adet çadır / 22 adet sırt çantası / 1 adet ilk yardım çantası (ilaçlarla birlikte) / 18 adet battaniye / 8 adet kazak / 37 adet su matarası / 3 adet palaska / 2 adet balta / 2 adet kürek / 1 adet kazma / 1 adet sünger döşek / 1 adet küçük el radyosu / Ayrıca çok sayıda eldiven, çorap, kulaklık, çakmak, not defteri, mektup, fotoğraf, düdük, konserve yiyecek, su bardağı vb.

Kürdistan'da İnsanlık Cumhuriyeti'ne doğru

Foto: Berxwedan

İki kontranın ağır yaralı olarak hastaneneye kaldırıldıkları belirtildi.

12 Nisan günü Gûrrgum (Maraş) merkeze bağlı Tekir köyünde ordumuz ile düşman ordusu arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü, 2 asker ağır şekilde yaralandı.

12 Nisan günü ordumuzun bir birliği Heskif (Hasankeyf)'te bir karakola yaptığı baskında 10 düşman askerini öldürdü. Gerilla birliğimizin yaklaşık 30 dakika süren baskınında, düşman askerleri hiçbir varlık gösteremeyerek kendi canlarını kurtarmak için kaçtılar. Halk, "Her gün bize işkence eden karakol askerleri baskın sırasında kedi kesildiler. Aldığımız duyumlara göre 2 asker, korkudan ödleri patlayarak öldü" demektedir.

12 Nisan günü Nisêbin'de Yeni Turan Mahallesi'ndeki Ali Keçe camiinde bir gerilla birliğimiz 1 saat boyunca hoparlörlerden propaganda yaptı. Düşman güçleri cesaret edip camiiye yaklaşamadılar. Aynı gün Nisêbin cezaevinde baş gardiyan olan M. Şerif Erdem ölümle cezalandırıldı.

12 Nisan günü Dersim'in Nazmiye (Nazimiye) ilçesi yakınlarında gerillalarımızın kurduğu pusuya düşen düşman güçleri 14 ölü verdiler. Bölgedeki muhabirlerimiz düşmanın ölülerini gizlemek istemesine karşın, çatışma alanına yakın köylerdeki halk, 14 cenazeyi gördüklerini belirtti. Elazığ Devlet Hastanesi morgundaki yetkililerin de 14 asker cenazesinin olduğunu kabul ettikleri bildirildi. Çatışmada çok sayıda askerin de yaralandığı ve çoğunun şu anda Elazığ Devlet Hastanesi'nde yattıkları öğrenildi.

Aynı gün Dersim'in Mêzger (Mazgirt) ilçesinde ordumuzun bir birliğinin düzenlediği bir baskında 4 düşman askeri öldü.

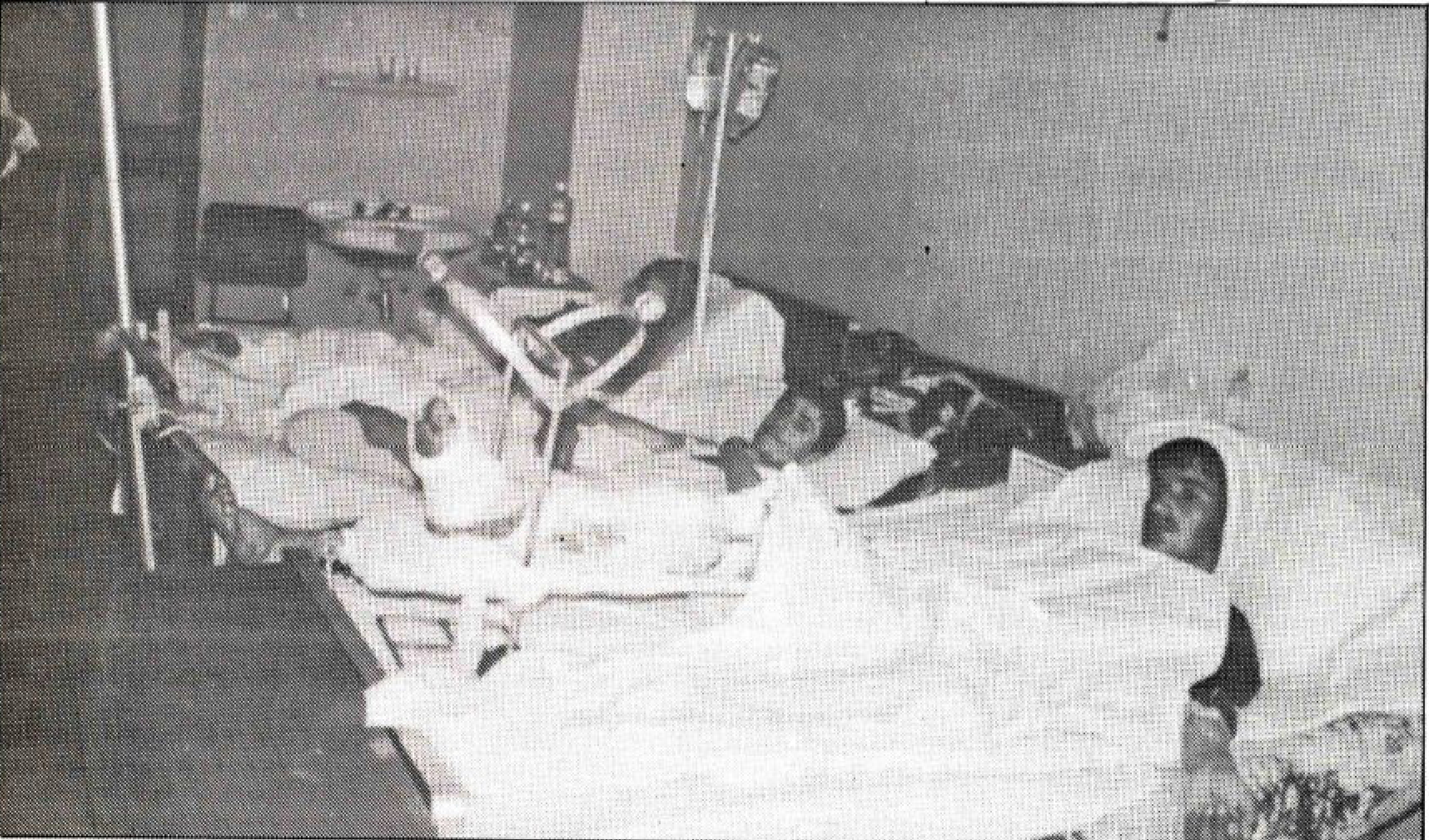
13 Nisan günü Mazra(Elazığ)'nın Palî (Palu) ilçesi kırsal kesiminde ordumuzun bir birliğiyle düşman ordusu arasında çıkan ve 2 gün süren çatışma sonunda 7 asker, 6 korucu öldürüldü, 8 asker ve 2 özel tim elemanı da yaralandı. Çatışmadan hüsranla ayrılan düşman geri çekilirken yol güzergahı üzerinde bulunan tarlalarda çalışan iki köylüyü katletti ve katledilen köylüler, TV'deki haber bültenlerinde gerilla olarak lanse edildiler. Düşman iki gün boyunca her türlü olanağını seferber etmesine rağmen, halkın büyük desteğini alan gerillalarımıza karşı dayanamayarak geri çekilmek zorunda kaldı.

14 Nisan günü Nisêbin'e bağlı Tinatê (Kutlubey) köyünde korucubaşı olan Muhittin Sayhan ölümle cezalandırıldı. Aynı günün gecesi birliğimiz, bir kez daha Tinatê köyüne gidip tüm korucuları toplayarak silahlarına el koydu ve bu işi bırakmaları için son defa korucuları uyardı.

14 Nisan günü Mersin'e akrabalarına misafirliğe gelen ve Şirnex'te korucubaşı olan İdris Kaya isimli hain, şehir gerillalarımızca ölümle cezalandırıldı.

14 Nisan günü Bêdlis'in kırsal kesiminde çıkan çatışmada 6 düşman askeri öldürüldü. Operasyondan dönen düşman gücüne pusu kuran bir birliğimiz, düşmanı otomatik silahlarla taradı. Düşman gücünün sağa sola kaçarak saklandığını, çevre köyleri halkı gözleriyle gördüklerini belirtiyorlar.

Türk ordusunun sivil halka yönelik saldırıları sürüyor

Düşman saldırıları sonucu yaralanan Şirnexli yurtseverler

Foto: Berxwedan

TC'nin bu güne kadarki geleneksel politikalarının iflası somut bir olgudur. Halkımızın varlığının inkarına dayanan bu politikanın çıkmazını aslında TC de bilmiyor değil. Sömürgeci rejim geleneksel politikalarıyla ayakta kalmasının zorluğunu pekala anlıyor. İçine düştüğü büyük açmazdan çıkmak, inisiyatifi ele geçirmek, halkı yönetir duruma gelebilmek, derin krizini hafifletebilmek için bazı değişikliklere gitmenin şart olduğunu bilen TC, reform paketini uzun süreden beri gündemine almış, ancak bu paketin ne işe yarayacağını ve nasıl uygulayabileceğini kara kara düşünmektedir. Çünkü, sözümona reformlar yapabilmek için de PKK'nin imhası gerekmektedir. Aksi takdirde attığı her adım ulusal kurtuluş mücadelesinin bir kazanımı olarak, halkın davasına hizmet edecektir. Elbette ki bu, TC'nin reformcu bir karaktere sahip olmasının bir sonucu değil, çakıldıkları bataktan çıkış arayışlarının bir ifadesidir. Statüko çatırdamış, artık devamı imkansız hale gelmiştir. Milyonların serihildanlara akışını durdurabilmek, ulusal kuruluş mücadelesinin önünü almak için reform siyasetinden medet ummaktadır. Ama bu da görüldüğü gibi öyle kolay olmamaktadır.

Sömürgeciler, Newroz'da yüzlerce yurtseveri katletmiş olmalarına rağmen, büyük bir utanmazlıkla kendilerinin değil de halkın kendilerine saldırdığını söylemektedirler. Onlar bu yalanlarını söyleyedursun, şiddetli kış aylarının sonuna yaklaştığımız bu günlerde, TC akıttığı kanların hesabının kendisinden mutlaka sorulacağını bildiğinden dolayı bir korku sendromuna girmiş durumdadır. Kürdistan'ın dört bir yanından her gün gelen onlarca gerilla baskını haberi ve bayram süresince halkımızın şehit mezarlarını ziyaret ederek yürüyüşler düzenlemeleri TC'ye verilen en iyi cevaplardır.

Kürdistan'da artık bayramlar böyledir

Geçmişte halkımız, geleneklerinin gereği olarak dini bayramlarda mezarlıkları ziyaret eder ve kendileriyle birlikte götürdükleri yiyecekleri çocuklara dağıtırlardı. Daha sonra da akrabalarının mezarlarının başlarında dualar okuyup ağlarlardı. Son yıllarda bu tarihi geleneğimiz yerini, dünyada eşine ender rastlanan yeni ve direnişçiliği doruklandıran çok anlamlı ve kutsal bir geleneğe bıraktı. 1980'li yılların sonunda filizlenen bu militan gelenek bu yıl serihildanlarla tamamen içiçe geçirilerek daha da yaygınlaştırıldı. Artık her şehit gerillanın mezarı bir ziyaret ve kutsal bir olgu oldu Kürdistan'da.

Bu yıl bayram günlerinde binlerce kişi gruplar halinde şehitlerimizin mezarlarını ziyaret ederek, şiirler ve marşlar okuyarak intikam yeminleri içti. Fakat bu binlerce kişi kan bağlarıyla bağlı oldukları akrabalarının mezarlarını değil, şehitlerin mezarlarını ziyaret etmek için mezarlıklara gittiler. Mezarlıklarda ağlama, yas tutma şöyle dursun, tam bir bayram havası yaşandı. Bu binlerce kişi bu yıl şehitlikleri birer direniş kalesi haline getirdiler. Bir yurtsever, telefonda Amed'deki şehitlik ziyaretini bize aktarırken başka bir yurtseverin şu sözünü de aktarmadan edemiyor: *"Namusum üzerine yemin ederim ki herkes bu yoldan dönse de ben dönmem. Benim bir ineğim vardı, onu da satıp bir klêş aldım, daha neyim kaldı ki!"*

Bayram günü Amed (Diyarbakır) şehir merkezinde halk biraraya toplanarak şehit mezarlarını ziyaret etti. Mardinkapı mezarlığına ziyarete gelen binlerce kişi ulusal giysilerini giymiş ve sloganlar eşliğinde mezarlığa doğru ilerlerken adeta bayrama gider gibiydi. Mezarlıkta dini vecibeler yerine getirilirken, dua okuyan hocalar, *"Şehitlerin yeri cennettir"* diyerek, şehitliğin kutsallığını halka anlattılar ve zaman zaman Kuran'dan ayetleri tercüme ettiler. Dini vecibeler bittikten sonra, kısa konuşmalar yapılarak şehitlerin vasiyetlerinin mutlaka yerine getirilmesi gerektiği belirtildi ve şehitlere bağlılık yeminleri edildi. HEP İl Başkanı Hüseyin Turhallı, *"Bu insanlar insanlık için şehit oldular, bu insanlar ölmemek için öldüler. Kürt insanına karşı uygulanan sömürüye, zülme ve baskıya karşı oldukları için öldüler. Sizleri 1 dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum"* diyerek konuşmasını noktaladı. Saygı duruşu sonrası "Ey Raqîb" marşı okundu ve halk dağıldı.

Nisêbin, Cizîra Botan, Hezex (İdil), Wan, Cûlamerg (Hakkari), Gercews, Kerboran vb. yerlerde binlerce kişi şehitlikleri ziyaret ederek, hem onlardan güç aldı ve hem de bir bayram havası yaşadı.

Çinar halkı: "Başkan APO'ya selam, serîhildana devam"

Halkımız sömürgeci düşmanın talan ve katliam politikasına karşı, mücadeleyi geliştirerek cevap vermektedir. Newroz katliamıyla birlikte düşmanın terörist eylemlerini hızlandırmasına yönelik protestolar gelişerek sürüyor. Amed'in Çinar ilçesine bağlı Milkiş (Ortaşar) ve çevre köyleri, Kürdistan'da düşmanın geliştirdiği terörü kınamak için 3 Nisan günü Amed-Merdin karayolunu bir saat süreyle trafiğe kapattılar. Düşmanın köylerine ve diğer Kürdistan bölgelerine karşı giriştiği talan ve yağma hareketine karşı sessiz kalmayacaklarını belirten halk, *"Düşman katliamlarıyla bizleri yıldıramaz, ancak bilincimizi biler"* dedi. Kitleler, **"Bijî Serok APO"**, **"Bijî PKK"**, **"An serkevtin, an mirin"** sloganları atarak eylemlerine son verdiler.

TC'ye sara nöbetleri geliyor

Sömürgeciler Newroz bayramında halkımıza yine kurşun ve ölüm yağdırdılar. Aylarca halkımızı bahar saldırısıyla tehdit eden hükümet, ordudan tüm haberleşme ve propaganda aygıtlarına kadar tam bir "teyakkuz hali" yaşadı. Takvim yaprakları gün gün Newroz bayramına yaklaşırken devlet, halk kendisine karşı isyan edecek diye kış ayları boyunca Kürdistan'a askeri yığınak yaptı. Bu yoğun sevkiyat için sadece askeri araçlar değil, yüzlerce otobüsten oluşan sivil araç konvoyları bile kullanıldı. Ordu en üst düzeye alarma geçirildi. Şirnex, Êlih, Cizîra Botan, Hezex, Kerboran, Amed, Wan, Cûlamerg, Sêrt ve çevresinde "kriz merkezleri", kritik yerleşim yerleri olarak değerlendirilen yerler abluka altına alındı. Kısaca TC içine girdiği amansız korkuyu tarihi boyunca bu denli yaşamadığını, günlerinin artık sayılabilir duruma geldiğini açıkça ortaya koyuyordu. Newroz'la başlatılan barbarca saldırıları her gün tırmandırarak sürdüren düşman, kendine pilot bölgeler seçerek, sindirme, geri adım attırma istemiyle işkencenin dozunu artırarak içine düştüğü korku sendromunu atlatmaya çalışmak istedi.

Düşman, köylere yönelerek sözde operasyonlar adı altında tam bir talan ve vahşete girişmektedir. Son bir hafta içinde Kerboran'ın Ruver (Tanyeri), Xirabê Kûriya (Yuvalı), Kalikê Gundê (Kuyucuk) ve Hezex'e bağlı Gelîkûr (Çukurdere) köylerinde düşman ordusu insanlığın ender rastladığı vahşeti sergiliyor. 8 Nisan günü Gelîkûr köyüne saat 05.00 sularında operasyon düzenleyen düşman güçleri, köylülere işkence ederek silah getirmelerini isterler. Ancak kendilerinde silah olmadığını belirtmelerine rağmen, köylülere ağır şekilde işkenceler yapılır. Köylüleri korkutmak için düşman askerleri bir barbarlık örneği sergileyerek, **Cemal Acar** ve **Hasan Çelik** isimli iki yurtseveri kurşuna dizer. Düşman, **Halit Alper** ve **Şevki Akıncı** (15) adlı iki yurtseveri de ateşe atar. Düşmanın çapulcu askerlerince ateşe atılan ve halen Êlih'te hastanede yatan Şevki Akıncı adlı köylü olayı şöyle anlatmaktadır: *"Evimizi saat 06.00 sıralarında askerler bastı, benden silah getirmemi istediler, ben de silahımın olmadığını söyleyince gözlerimi bağlayıp, dipçiklerle döverek beni köyün dışına çıkardılar. Burada büyük bir ateş yakmışlardı. Eğer silah getirmezsem beni ateşe atacaklarını söylediler. Ben de silahım yok dedim, olmayan silahı nerden getireyim, dedim. 3-4 asker kollarımdan ve bacaklarımdan beni tutup ateşe attılar."*

Katledilen köylüler akşam TV'de, ertesi gün ise gazetelerde gerilla diye verildi. Yüzlerce insanımızı bu şekilde katleden düşman, halka yönelik katliamını gizlemek için bunları gerilla diye basın-yayın kurumlarında kamu-

oyuna duyurmaktadır. 6 Nisan günü de düşmanın Licê halkını rastgele taraması sonucu şehit düşen **Hikmet Menekşe** adlı yurtsever de, 6 Nisan akşamı düşman televizyonunda gerilla oluvermişti.

Cizîra Botan'da düşmanın Newroz saldırılarının sonucu tahrip olan evler

Foto: Berxwedan

Terörist kimdir, terörü kim yaratıyor?

Terör şiddet demektir. Kuşkusuz ezilen sınıflarla ezenlerin, sömürge halklarla sömürgecilerin terör tanımı birbirine taban tabana zıttır. Emperyalist, sömürgeci ve faşist devletlerin uyguladıkları terör toplumlara, halklara karşı uygulanan kuralsız-kaidesiz yöntemlerin bileşkesinden oluşmaktadır.

Günümüzde asıl terörist kendileri olduğu halde, emperyalistler, sömürgeciler ve faşistler, meşru temelde mücadele veren halkları ve sınıfları "terörist" olmakla itham etmekte ve bütün propagandalarını bunun üzerine kurmaktadırlar. ABD emperyalizmi terörizmin başını çekerek halklara karşı giriştiği katliamlara haklılık kazandırmak ve bunları gizlemek amacıyla, halkların haklı ve meşru mücadelelerini karalama kampanyaları açmıştır. TC devleti ise kuruluş esaslarını tamamen terörizm üzerine kurarak, dünyadaki terör odaklarının en ön sıralarında yer almaktadır. Son bir yıl içinde yüzlerce yurtseveri terörle katleden, halkın ev ve işyerlerini yakıp yıkan, köyleri terör hareketleriyle boşaltan, sokak infazları geliştiren, her türlü talan ve yağmayı esas alan, katlettiği sivil insanlarımızı gerilla diye TV'lerde gösteren, 5 yaşındaki çocuğa ve hamile kadına kurşun sıkan, 70'lik dedenin üzerine tank süren ve akla gelen ve gelmeyen insanlık dışı uygulamalarla bir halkı katletme yoluna giden TC, terörist değil de nedir? Yirminci yüzyılın son çeyreğini yaşadığımız bu günlerde TC'nin halkımız üzerinde uyguladığı vahşetlerden birkaç örnek vererek konuyu açıklamak sanırız en doğrusu olacaktır. Bu örnekler terörizm olgusuna da açıklık getirecektir.

Olay 1:

Cizîra Botanlı yurtseverlerin Dilûk (Antep)'ta infazı: **Abdo Zeren** ve **Tahir Mat** isimli iki yurtsever şoför kontra elemanlarınca katledildiler. 25 Mart günü ise, yine Cizîra Botanlı **Mehmet Taşkın** ve **Şerif Bayar** adlı iki yurtsever şoför katledildi. 24 Mart günü, Dilûk'un Şehreküstü Mahallesi Şehitler Caddesi, Ulucan Sokak'ta Newroz'dan bir gün önce gelen **Abdo Zeren** ve **Tahir Mat** adlı yurtseverler kontralarca katledildiler. Daha sonra TC kan davasından dolayı vurulduklarını öne sürdü. Ancak şehit şoförün kardeşi, kan davalarının olmadığını özellikle vurgulayarak, yurtsever bir aile olduklarından dolayı devletin daha önceleri de kendilerini tehdit ettiğini belirtti. 25 Mart günü, aynı olay yerinde kontra elemanları bu kez **Mehmet Taşkın** ve **Şerif Bayar** isimli yurtsever şoförleri katlettiler. Olayın görgü tanıkları, yurtseverleri vuran iki kişinin gayet rahat olduklarını ve kaçarak değil ağır adımlarla olay yerinden uzaklaştıklarını belirtiyorlar. Olayda yaralanan Raşit Bodur isimli yurtsever şoför, *"TC kan davası diyor, benim kimseyle alıp veremeyeceğim yoktur devlet dışında. Beni vuran polisti"* diyor. Kim teröristtir?

Olay 2:

Riha (Urfa)'da infaz: 27 Mart günü gece yarısı ölüm mangaları yine işbaşındaydı. 27 Mart günü Riha'da bir polis otosu taranmıştı. Bunun üzerine katiller kudurarak sivil halka saldırıyordu. Yaralı polisler hastaneye götürülürken, özel timler şehir merkezinde, "Urfa PKK'ye mezar olacak", "Kanlarımız yerde kalmaz" sloganlarını atıyorlardı. Hastaneye kadar yürüyen bu katil sürüsü, gece saat 03.00'te hastaneden ayrılarak Sızmalı Köprü mıntıkasındaki Muzaffer Altun adlı yurtseverin evine saldırdılar. Saldırı sonucu **Muzaffer Altun, Muzaffer Sarıtemur, Süleyman Ayaz** ve **Selma Çelik** şehit olurlarken, Muzaffer Altun'un hamile eşi Emine Altun ise yaralandı ve bu haliyle gözaltına alındı. TC'nin Urfa Valisi Ziyaettin Akbulut'un, *"Tek tesellimiz şehit olan polislerimizin kanlarının yerde kalmamasıdır"* açıklamasını yaptığı sırada Emine Altun'un çocuğunu düşürdüğü haberi geliyordu.

Olayın geçtiği Atatürk Mahallesi Kemer Sokak'taki sakinler olayı şöyle anlatıyorlar: *"Sahura kalkmıştık; özel timler ellerinde uzun namlulu silahlarla Muzaffer Altun'un evini ablukaya aldılar. Bütün damlar tutulmuştu, sonra camları kırdılar ve ateş etmeye başladılar. Kapıyı kırıp içeriye giren timler, içeride ha bire ateş ediyorlardı. Hiçbir uyarıda bulunmadılar. Gelir gelmez rastgele ateş etmeye başladılar. Zaten tüm olan bir dakika içinde oldu"* diyorlar. TC, *"İçerden ateş ettiler"* demesine karşın, içeriden dışarıya ateş edildiğine dair hiçbir kanıt yoktur. Katledilenlerin baş uçlarına konulan silahların ise özel timlere ait olduğunu, görgü tanıkları şöyle belirtiyorlar: *"O silahları olan gerillalar saatlerce çatışabilirler. Madem o silahlar öldürülenlere ait idiyse, neden ateş etmediler. Timler eve girerken iki timde 4 silah neden vardı?"* Öte yandan Urfa Valisi bankaların, adliye binasının bombalanması ve polis otosunun taranması olayını öldürülen kişilerin yaptığını iddia etmesine rağmen, halen 18 kişi neden tutuklu olarak yargılanıyor? Terörist kimdir?

Muzaffer Sarıtemur'un ailesi, *"Oğlumuz ülkesi için şehit düştü. Burada dört tohum düştü toprağa, yarın bu tohumlar binlerce çiçek açacaklar, hepimizin başı sağolsun"* dedi.

Olay 4:

Nusaybin Newroz serîhildanında panzerlerle katledilen yurtseverler: **Hacı Ahmet Kaya, Melle Ahmet Kaya, Halil Akkuş, Şerif Akkuş, Hacı Abdullah Avşin, İbrahim Ergün, Aliye Er, H. Osman Duman, Mahmut Çiftçi, Hikmet Aslan, Hediye Altun, Abdulbaki Gündüz.** Bu yurtseverlerin tümü panzer paletleri altında şehit oldular. Terörist kimdir?

Olay 5:

TC, yurtseverleri sindirebilmek için sık sık bildiriler dağıtarak, vurulacak yurtseverlerin isimlerini veriyor ve bu bildirileri yurtseverlerin evlerine postalıyor. Son dönemlerde bu bildiriler Amed'in Farqin (Silvan) ilçesinde yaygınlaştı. Amaç, *"Biz hedeflediğimizi vururuz"* imajını yaratarak yurtseverlere geri adım attırmaktır. Son bir hafta içinde Farqin'de terör doruklandırıldı. TC'nin bu alçakça saldırıları sonucu **Hamdulsena İpekçi** (22), **Ramazan Yavuz Kılıç** (38), **Menaf Şimşek** (20), **Bayram Güleç** (22), **Ahmet Turan** (35), **Nihat Kadınan, Ercan Karadağ** (20), **Hanifi Kutlu, Abdülsamet Çiçek** katledilirken, İzzettin Şimşek ve Ahmet Güleç de yaralandılar. Kim teröristtir?

Kürdistan halkının özgürlük ve bağımsızlık savaşı karşısında sömürgeci-faşist Türk devletinin Kürdistan'daki kurumları yerle bir olmaya başlamıştır. Korku duvarını yerle bir eden halkımız, panzerlerin ve tankların üzerine taş ve sopalarla yürümektedir. Bu, 1992 Newroz'u ve sonrasında çok açık bir şekilde gözler önüne serildi. Halkımızın yüreğinde yanan Kürdistan'ın dağlarını, köylerini, şehirlerini ve ovalarını saran özgürlük ateşini söndürmeye hangi güç yeter! Bağımsızlık ve özgürlük için örgütlenip ayağa kalkan halkların dünyanın en güçlü ordularını yendiklerini tarih defalarca bize göstermiştir. Halkımızın bu direnişini hiçbir güç durduracak kudrette değildir.

Newroz katliamından yaralı kurtulan çocuklar

Foto: Berxwedan

YARGI

Bu yaz çok sıcak olacak

Yeni bir döneme girdik. Aylardır TC'nin gündemleştirmek istediği katliam çığırtkanlığı ve bu yönde attığı adımlar, halkımızın ne denli katliamcı, talancı ve her türlü kuraldan yoksun bir güçle savaştığını dost-düşman tüm güçlere en açık şekilde gösterdi. Düşmanın Newroz'da Cizîra Botan-Şirnex-Wan-Gever (Yüksekova) ve Gercews'te halkımızı katletmesi, yine tüm Kürdistan'ı her türlü kitle kırım silahlarıyla kuşatmaya alması, halkımızın kabaran direniş öfkesini geriletmek bir yana, direnişi doruklandırarak cevap vermesine yol açtı. Ve halkımızın sindirilmesi beklentisi içinde olan sözümona demokrat ve solcular da muazzam bir hayal kırıklığına uğradılar. TC'nin zavallılığı ve sonu belli olan bir uçurumun eşiğine gelmesi çoğu "demokrat ve devrimci"yi telaşa düşürdü. Düşmanın, Cizîra Botan'da, Şirnex'te, Wan'da estirdiği terörle başarı elde ettiğini iddia etmesi ve tüm basın-yayın kuruluşlarıyla bu hayali propagandayı ayyuka çıkarması tamamen psikolojik savaşın kendisidir. MİT güdümündeki Türk basınının öncülüğünü yapma iddiasında olan Hürriyet gazetesinin "Cizre tamam" manşetini kullandığı gün, halkımız Misric (Kurtalan)'te, Gercews'te, Bismil'de, **"Başkan APO'ya selam, serîhildanlara devam"** sloganını atarak yürüyordu ve düşmana lanet okuyordu. Tamam denilen şey aslında yeni başlıyordu. TC, yaptığı propagandanın aksine artık Kürdistan'da tamamen inisiyatifi yitirmiştir. Artık eskisi gibi askeri zorla Kürdistan'ı zapt û rapt altına alması düşünülemez. İçinde bulunduğumuz süreçte savaşın çok daha şiddetleneceği ortadayken, TC'nin katliamlarla ve kontra terörist hareketleriyle sonuç alması mümkün mü? **"PKK halktır, halk PKK'dir"** sloganlarını haykıran milyonların çığ gibi büyüyen öfkesini durdurmak mümkün mü? TC'nin tüm kurum ve kuruluşlarını reddedip kendi ulusal meclisini kurmaya yönelen bir halkın mücadelesine ket vurmak mümkün mü? Elbette mümkün değildir. TC'nin ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yeni alternatif arayışına girmesi ve ilk iş olarak da reformistleri toplayarak bir Kürt partisi girişimleri bunun en somut örnekleridir ve bu 70 yıllık devletin iflası demektir.

Kim yenilmiştir veya o yolda kim hızla yürümektedir? Kürt halkının haklı mücadelesi mi, yoksa kokuşmuş TC rejimi mi? Kim halkın direnişinden korkup sokağa çıkma yasakları uygulamıştır? Kim heyetler çıkararak yalvarma turları düzenlemiştir? Kim savaştan kaçıp sivil halkı katletmiştir? Bunlar da çok açık bir şekilde ortadadır. Kim halkı yanına almıştır, kim milyonların nabzını elde tutmuştur? Sanırız bu soruya en iyi cevap veren Newroz'da görkemli bir şekilde ayağa kalkan Kürdistan halkının kendisidir.

Şimdi PKK bir referandum dayatmaktadır. PKK Kürdistan ulusal meclisini kurma yolunda önemli adımlar atmaktadır. TC'nin ırkçı ve şoven basın ve yayın kurumlarıyla yarattığı tozduman ortamda "milli" aydınların yanmayan lambalarının kırılarak, kafaları ve ufuklarını tarumar etmesi ise, aydının "millili-ği"nden ileri gelmektedir. Kürdistan halkı attığı her adımın bilincindedir ve sorunun çözümünün nasıl olması gerektiğini de pratiğiyle tüm insanlığa göstermektedir. PKK'yi dıştalayarak çözümler ürettiklerini sanan ve hayali beklentilere kendilerini kaptıran zavallılar, eminiz ki, çok yakında intiharvari bunalımlara gireceklerdir. Sömürgecilerin kucağına oturarak ileri geri teoriler üretmenin ne denli büyük bir çirkef olduğunu, dostluklar adı altında ne denli ikiyüzlülükler sergilendiğini gizlemeye çalışan bu elit kesim, gelen sıcak yazın alevleriyle kavrulacaktır. ARGK'nin savaşı şiddetlendirmesi, bunların ihanet planlarını ve tüm foyalarını da daha net bir şekilde ortaya çıkaracaktır. Kürdistan halkı hızla gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinde rolünü yetkin bir şekilde oynarken, kuşkusuz Türkiye devrimci ve demokratik hareketine de büyük görevler düşmektedir. Nedir bu görevler?

Türkiye halkının, Kürt halkı ile TC arasında şiddetlenen savaş karşısında tribünlerde seyreden seyirci değil, savaş alanında savaşanların yanında olması gerekir. Bu kendilerinin kurtuluşu için hayati bir zorunluluktur da. Kürt halkı TC'nin yürüttüğü haksız ve gayri meşru savaşta kuralsızca katledilirken, buna seyirci mi kalınacak, yoksa bu şoven-ırkçı ve faşist güruhun karşısına mı dikilecek, bu artık netleşmelidir. Sömürgeci katliamlara ve uygulamalara seyirci kalmanın, nesnel olarak ona güç ve cesaret vermek olduğu artık bilince çıkarılmalıdır. Bunun ağır bir sonucu da, halklar arasındaki birlik ve kardeşlik duygularının darbe yemesi ve ırkçı rejimin elinde bir malzeme olma olgusudur. TC'nin katliam ve insanlık dışı uygulamalarına maruz kalan halkımızın, haklı ve meşru mücadelesinin desteksiz bırakılmasının bir burukluğu yaratmaması da beklenemez. Şiddetlenen ulusal kurtuluş savaşına, kendi kurtuluşunun da bağlı olduğu bir savaşa aktif destek sunulmazsa ve kardeşlik görevleri ve gerekleri yerine getirilmezse birlik çağrı ve arzuları daha sonra nasıl etkili olabilir? Halklarımız arasında birlik ve kardeşlik ruhunu güçlendirmek ve her zaman için bunu esas almak gerekliliği açıktır. Özellikle içinde bulunduğumuz süreçte bu gerekliliğin gereklerinin yerine getirilmesi daha acil ve zorunludur. Bu gereklilik her şeyden önce, Kürt halkının kendi kaderini kendisinin belirlemesi hakkını savunmaktır. Türkiye halkının kurtuluşunun Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine bağlı olduğunu görüp, aktif destekle katkı sunmayı bilinçlere kazarak hareket edilmelidir. İnanıyoruz ki halklarımız arasında bu birlik ve kardeşlik ruhu pratiksel olarak gerçekleşecek ve bu köhnemiş sömürgeciliğe nihai darbeyi birlikte vuracağız.

KÜRDİSTAN'DA DEVLETLEŞME SÜRECİNDE ULUSLARARASI DURUM

Ulusal kurtuluş mücadelemiz siyasi, örgütsel ve pratik güç bakımından devletleşme noktasına gelip dayanmıştır. Bu anlamda halkımız, ulusal ve uluslararası alanda büyük yankı yapacak gelişmelerle yüklü olan bir dönemin içine girmiştir. 1992 yılı bu konuda, yani devletleşme yolunda çok önemli adımların atılacağı ve yine çok önemli mevzilerin kazanılacağı bir yıl olacaktır. Ulusal ayaklanma, ulusal ordulaşma, ulusal meclis ve savaş hükümetini gerçekleştirmek, bu yılın en başta gelen hedefleri olmaktadır. Bu hedeflerin başarıyla gerçekleştirilmesi, halkımızın devletleşmesi anlamına gelecektir.

Böyle bir dönemde en az ulusal koşullar kadar uluslararası koşullar da önemli olmakta ve mevcut durumda en az ulusal koşullar kadar uluslararası koşullar da halkımızın devletleşmesi lehinde işlemektedir. Bunu hem halkımızın yaşadığı siyasal, örgütsel ve pratik gelişmeye hem de mevcut dünya konjoktürüne bakarak anlamak mümkündür. Kürdistan'da ulusal boyutta yaşanan serihildanlar ve gelişen gerilla TC'yi engel olmaktan çıkarırken, mevcut dünya konjoktürü de başta Batılı ülkeler olmak üzere dünyanın birçok ülkesini, Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'nın parçalanmasında görüldüğü gibi, yeni doğan birçok bağımsız ulusu ve devleti tanımaya zorlamıştır. İçerde ve dışarda yaşanan bu gelişmeler, Kürdistan'da devletleşme yolunda tarihi bir fırsatın yakalandığını göstermektedir. Durumun böyle olduğunu, TC'nin içine girdiği yoğun faaliyetlerden de anlamak mümkündür.

TC, dostları için de artık taşınamaz bir yüktür

Mevcut durumda hem Kürdistan'da, hem de Türkiye ve dünyada sıkışık durumda olan TC'dir. TC'nin Kürdistan politikası her yönden tıkanmıştır. Kürdistan sorununa siyasal bir çözüm getirme gücünde değildir. TC'nin Kürdistan sorununu askeri şiddetle çözme gücü de kalmamıştır. Sekiz senedir yürüttüğü karşı-devrimci savaş bunun mümkün olmadığını göstermiştir. PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelemiz bundan sonra da TC'nin askeri çözüm çabalarını yerle bir edecek güçtedir. Mevcut dünya durumu da TC'nin askeri çözümüne onay vermemektedir. TC mevcut politikadan da vazgeçemez; vazgeçmesi kendini reddetmesi anlamına gelir ki, bu da onun yıkılması olacaktır. Ama her şeye rağmen, sömürgeci-faşist rejim "askeri çözüm"de diretmektedir. Newroz'da sivil-silahsız halk kitlelerine karşı giriştiği katliam bunun bir ürünüdür.

TC, en ufak bir demokratik açılıma bile girişemeyecek kadar zayıf ve güçsüzdür. Bu nedenle de silahsız halk kitlelerinin barışçıl gösterilerine bile tahammül edememekte ve sloganları kurşunla, katliamla cevaplamaktadır. TC'nin bu katliamcı gerçeğinin Newroz'la birlikte iyice açığa çıkması, dayandığı emperyalist güçleri de bir hayli zorlamaktadır. Bu haliyle de, onlar için de artık taşınamaz bir yük haline gelmiştir. TC'nin dostları da TC'yi bu tarzda artık kabul etmek istemiyorlar. Çünkü onlar da kendilerini mevcut dünya konjoktürüne uydurmak zorunda kalmışlardır ve böyle bir değişimi TC'den de istemektedirler. Fakat TC zayıftır, kendini yenileme gücü yoktur, değişirse çöker. 20 Ekim seçimleri TC'nin bu yönde sahte bir girişimidir. En azından herkese böyle bir izlenim vermeye çalışmıştır. Fakat ortaya çıkan gerçek, Demirel'in Özal'ı aratmayacak düzeyde özel savaşı daha da derinleştirdiği ve askeri şiddeti tırmandırdığı olmuştur. Hatta bunu uluslararası alana da kabul ettirmek için, sistemli olarak dış politika seferleri düzenlemişler ve hala da bunun çabası içindedirler.

Bekaa vadisinde özgürlük yürüyüşü — Foto: Berxwedan

TC, Ortadoğu'da tecrit olmuştur

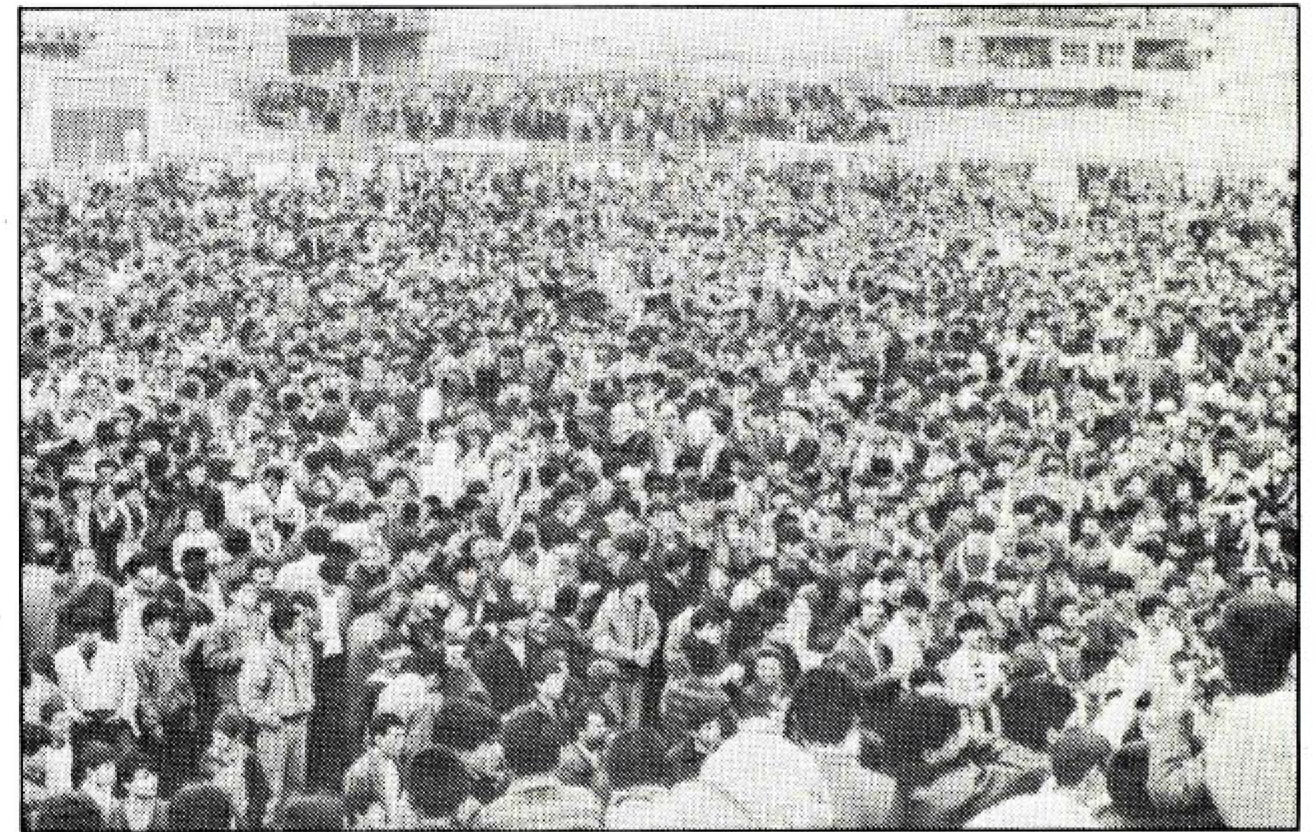
Ama mevcut durumda ulusal ve uluslararası koşullar halkımızın lehine, TC'nin ise aleyhinedir. TC, Kürdistan'da karşı-devrimci savaşta direttikçe, halkımızın PKK önderliğinde verdiği ulusal kurtuluş savaşı hem bölgede hem de dünyada daha da haklı ve meşru bir konuma gelmektedir. Kürdistan'da karşı-devrimci savaş yürütmekten vazgeçmeyen ve Kürdistan sorununa siyasal bir çözüm getirmekten kaçınanın TC olması, PKK'yi uluslararası alanda güçlü konuma getirmektedir.

TC daha şimdiden bölgede tecrit olmuştur. Son dönemde buna Ermenistan ve Gürcistan da eklenince, TC çembere alınmış bir konumdadır. Onun İsrail'e yaklaşması, Mısır'la ilişkilerini yoğunlaştırması, bu tecriti daha da artıracaktır. Dünyadaki durumu da iyi değildir. TC mevcut konumda kaldıkça, ona mevcut dünyada da fazla yer yoktur. Avrupa bile kendisine eskisi gibi değer vermemektedir. Hem Türkiye'ye eskisi gibi ihtiyacı kalmadı hem de mevcut dünya konjoktüründe konumu gereği daha fazla insan hakları ve demokrasiden yana gözükmek zorundadır. TC'nin mevcut konumu, uluslararası alanda Avrupa'nın oynamak istediği yeni rolüne ters düşmektedir.

Bu durumda TC'ye en yakın düşen ABD olmaktadır. Fakat TC'nin Amerika'ya yakınlaşması, kendisi için bir kurtuluş olmamaktadır. Bu yakınlaşma, tersine olumsuz bir etki yapmaktadır. TC'yi bölgede ve Avrupa'da daha da tecrit etmektedir. Kaldı ki son dönemde Avrupa'nın kendi başına bir blok olarak ortaya çıkma ve ABD'ye karşı inisiyatif sahibi olma çabası vardır. Böyle bir dönemde TC'nin Amerika'ya daha fazla yakınlaşması, Avrupa'nın hoşuna gitmemektedir. Şimdi Amerika'nın da eskisi gibi Türkiye'ye daha fazla yardım edecek gücü kalmamıştır. ABD, her ne kadar Newroz katliamına rağmen yine de TC'yi desteklediğini açıklamışsa da, ABD Senatosu'nda PKK'nin Kürdistan halkını temsil düzeyine ilişkin tartışmalar başlamıştır. Basına yansıyan haberlere göre, senatoda belli bir kesimin PKK'ye yönelik "terörist" suçlamasının geri alınması ve halk desteğinin göz önünde bulundurulması doğrultusunda görüşler ve tartışmalar vardır. O nedenle de, Türkiye onun için de eski konumunu yitirmiştir, denebilir. Kaldı ki Amerika "yeni dünya düzeni"ni kurmakla uğraşmaktadır. O böyle bir misyon üstlenmiştir. O bu misyonu sürdürdükçe, mevcut haliyle Türkiye'yi daha fazla sırtında taşıyamayacaktır. O da kendisini değiştirmesi ve yeni dünya düzenine uydurması için TC'yi zorlayacaktır. Çünkü TC'nin durumu, onun kurmak istediği yeni dünya düzenine de ters düşmektedir. En azından TC bu durumuyla Kürdistan Devrimi'ni ateşlediği için böyle görülmektedir. Yani sonuçta Amerika da TC'yi kartaramayacak durumdadır. TC'nin son dönemde giderek NATO'yu daha fazla yardıma çağırması da fazla bir sonuç vermeyecektir. Çünkü istese de NATO eski NATO olamayacaktır. NATO'nun varlık gerekçesi ortadan kalkmış ve eski işlevi de kalmamıştır. NATO da eninde sonunda kendini yeni dünya durumuna uydurmak zorundadır. Bu da onun daha fazla siyasal bir güce dönüşmesi demektir. Bu ise TC'nin istediği yardımların verilememesi demektir. NATO her ne kadar "Türkiye önemini korumaktadır" diyorsa da, bunun maddi temeli yoktur ve mevcut gerçeği yansıtmamaktadır.

PKK, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük iradesi ve temsilcisi olarak uluslararası alanda öne çıkıyor

Yaşanan süreç kesinlikle Kürdistan halkının lehine TC'nin ise aleyhine işlemektedir. Uluslararası alanda PKK'nin öne çıkma, TC'nin ise geriye düşme dönemi başlamıştır. PKK, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük iradesi ve temsilcisi olarak uluslararası alana çıkmakta ve bu ona haklı ve meşru bir güç vermektedir. TC ise sömürgeci bir güç olarak, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için çaba harcayan bir güç olarak, uluslararası alanda bundan böyle daha fazla rağbet göremez ve uluslararası alanı Kürdistan halkını imha etmek için kullanamaz. Hem mevcut dünya durumu buna olanak vermemektedir hem de PKK ulusal ve uluslararası alanlara ulaştığı gücüyle bunu engelleyecek güçtedir. TC'nin son dönemde yürüttüğü çabalarla, bu durumu engellemeye çalışması fazla bir sonuç vermeyecektir. TC değişmedikçe, kendini yeni duruma uydurmadıkça, uluslararası alanda bozulan konumunu yeniden düzeltme ve kendi lehine yeni güç dengeleri yaratma çabaları fazla bir sonuç vermeyecektir. O artık hiçbir zaman eskisi gibi uluslararası olanakları Kürdistan aleyhine kullanma imkanlarını bulamayacaktır. TC eskiden hep yaptığı gibi Türkiye'nin stratejik-coğrafik önemini ve çapulcu ordusunu pazarlayarak da buna ulaşamayacaktır.

Batman halkı 1992 Newroz'unu böyle kutladı — Foto: Berxwedan

Mevcut durumda Türkiye'nin stratejik önemi gerekçesini yitirmiştir. Onu eskiden Sovyetler Birliği'ne karşı yapabilirdi, fakat şimdi bu mümkün değildir. Onun ordusu da önemini ve işlevini yitirdi. Hem çapulcu ve vahşi Türk ordusuna fazla bir ihtiyaç kalmadı ve hem de sekiz senelik ulusal kurtuluş savaşında kahraman gerilla güçlerimiz bu orduya ağır darbeler vurarak hasta düşürdü ve işlemez kıldı. Uluslar arasında sıkışık durumda olduğunu, Kürdistan halkı lehine dönmeye başlayan çarkı tersine çeviremeyeceğini ve mevcut konumunu düzeltecek fazla kozu da kalmadığını aslında TC'nin kendisi de bilmektedir. Son dönemlerde Kafkasya'da, Orta-Asya'da, Bağımsız Devletler Topluluğu (BDT)'nda ve Balkanlar'da aradığı yeni destek turları bu boşluğu gidermeye yöneliktir. Uluslararası alanda zayıflayan durumunu buralara dayanarak gidermeye çalışmaktadır. Bu alanlarda doğan yeni bağımsız ulusları ve kurulan yeni devletleri herkesten önce tanımaya çalışması da bu çerçevededir. Yani PKK'yi bu alanlarda tecrit etme çabasıdır.

Fırsatçı ve faydacı bir yaklaşım, her zaman TC'nin önemli bir tarihsel özelliği olmuştur. Bunu bir politika haline getirmiştir ve çabalarına da damgasını vuran bu politikadır. Fakat TC'nin bu çabaları da fazla bir sonuç vermeyecektir. Her bir kere bu devletlerin kendi sorunları başlarından aşkındır ve hem de bunlar kısa sürede TC'nin kendilerini Kürdistan'da yürüttüğü karşı-devrimci savaşa alet etmeye çalıştığını anlayacaklardır. TC'nin bu devletleri tanıyarak, Kürdistan sorununu gizleme olanağı da yoktur. Tersine bir yandan yeni doğan bağımsız ulusları tanırken, öte yandan bağımsızlık ve özgürlük savaşı veren Kürdistan halkını katletmeye çalışması, kendi iki yüzlülüğünü ele vermektedir ki, bu da onu çok daha zor durumda bırakacaktır.

TC'nin kendini güçlü gösterme çabası, zayıf ve çürüyen bir güç olmasından dolayıdır

Mevcut koşullarda TC için sağlam bir gelecekten bahsetmek mümkün değildir. TC'nin kendini güçlü gösterme çabası, Kafkasya ve Orta-Asya'ya bir kurtarıcı gibi yaklaşması, zayıf ve çürüyen bir güç olmasından ileri gelmektedir. Aslında kendisi bir kurtarıcı aramakta, fakat bulamamaktadır. Dünyada öyle gelişmeler olmaktadır ki, herkes kendine göre bir kurtarıcı aramaktadır. Gerçeğin bu olması TC'yi rahatsız etmektedir. Çünkü TC yıkılmanın eşiğinde bulunmaktadır. Ekonomik ve siyasal gücü de kendisini birkaç bahar daha yaşatacak güçte değildir. Enflasyon, işsizlik, borçlanma ve toplumsal huzursuzluk çığ gibi büyümektedir. İçerde giderek yeni bir devrimci mücadele dalgasıyla da karşı karşıya gelmektedir. Türkiye devrimci cephesi artık doğmak zorundadır. Son dönemde bu yönde PKK'nin gösterdiği yoğun çabalar kesin olarak ürün verecektir. Daha şimdiden atılan adımlar ve ortaya çıkan gelişmeler bunu doğrulamaktadır. Kürdistan cephesinde zaten büyük bir çıkmazı yaşayan TC, bir de Türkiye cephesiyle karşı karşıya geldiğinde, bu onun sonunu getirecektir. TC'nin şu anki hali bu korkuyu iliklerine kadar yaşadığını göstermektedir.

20 Ekim seçimleri bu korkuyu giderememiştir. Bir hükümet değişikliğine yol açmış, fakat rejimin yıkılması önüne geçememiştir. Tersine Kürdistan halkı TC meclisine temsilciler göndermiş ve orda bile TC'yi rahatsız etmeye başlamıştır. Kurulan Demirel hükümeti maddi temeli olmayan paketlerden söz ederek ve gerçekleşmesi mümkün olmayan vaadler vererek, Türk halkını kandırmaya ve oyalamaya çalışmaktadır. Halk gerçekçidir, somut adımların atılmasını görmek ister ve somut gelişmelere inanır. TC'de ve Demirel hükümetinde ise bunlar yoktur. Demirel hükümetinin bütün kan tazeleme ve yeni güç toplama çabalarına rağmen, Kürdistan'daki özel savaşı iç cepheden ziyade dış cepheye dayanarak yürütmesinden başka çaresi yoktur. Türk halkı çok kısa süreçte Demirel hükü-

metinin Özal'ı pekiştirme ve Evren'i sürdürme olduğunu anlayacaktır. Bunu TC'de bilmektedir. Son dönemde Demirel hükümetinin dış gezilerini yoğunlaştırması, Kürt (!) dışişleri bakanını sık sık yurt dışına göndermesi, Türkiye'ye çeşitli uluslararası heyetleri davet etmesi ve yaptığı Amerika gezisi de bu çerçevede görülmelidir. Fakat uluslararası koşullar TC'nin Kürdistan'da özel bir savaş yürütmesine uygun değildir. Şu dönemde en azından bu böyledir.

TC'nin çok umut bağladığı iki bloklu ve iki sistemli dünya durumu ortadan kalktı. Eski dünya durumunun değişmesi, Türkiye'nin yerini de sarstı. Türkiye Batı dünyası ve NATO nezdinde stratejik önemini ve rolünü yitirmek zorunda kaldı. Çünkü artık düşman diyecek, doğuda tehlike diyecek Sovyet bloku kalmadı. Bölgenin konumunu da ileri sürerek yeni bir şey koparamaz. Aslında Körfez savaşı ve sonrasında yürütülen Arap-İsrail barış görüşmelerinde görüldüğü gibi, TC'ye bölge düzeyinde de yeni bir önem ve rol verilmemektedir. Bu durumda TC'nin yeni dünya konjoktüründeki yeri hala sallantıdadır. Nerede yer alacağı, nasıl bir rol oynacağı hala kendisi için de bir sorun olmaktadır. Elbette Türkiye yine kapitalist-emperyalist güçlerin yanındadır, fakat bunlar TC'nin Kürdistan'daki sömürgeci varlığı için birer garanti merkezi olmaktan uzaktırlar. Hatta mevcut dünya konjoktürü içinde eskisi gibi TC'ye sonuna kadar destek bile veremezler. Çünkü kendileri boğaza kadar sorunların içine batmışlardır. Bir de TC yüzünden Kürdistan devriminin bütün bölgeye yayılması ve bölge halklarını devrim içine çekmesini isteyemezler. Hatta PKK önderliğinde Kürdistan Devrimi zafere doğru ilerledikçe, TC'yi masaya bile oturtmak için zorlayacaklardır. Bunun sinyalleri daha şimdiden verilmektedir. Bu durumda TC'nin daha çok ABD önderliğinde kurulmaya çalışılan yeni dünya düzenine umut bağladığı görülmektedir. Körfez savaşında Amerika'dan daha fazla Amerikancı kesilmesi boşuna değildir.

TC tarihi fırsatçılık tarihidir. Şimdiye kadar ele geçirdiği fırsatları en iyi şekilde kullanmaya çalışmıştır. Fakat bu sefer bunu yapacak güçte değildir. Hem Kürdistan Devrimi PKK gibi güçlü bir öncüye sahiptir hem de kurulmak istenen yeni dünya düzeninde en az TC kadar Kürdistan halkı da büyük fırsatlar yakalayabilecektir. Kaldı ki yeni dünya düzeninin kurulabileceği de henüz şüphelidir.

"Yeni dünya düzeni" bir yandan egemenlik kurmaya çalışırken, bir yandan da kaybetmekle karşı karşıyadır

İki bloklu ve iki sistemli dünya durumu ortadan kalkınca, ABD önderliğinde kapitalist-emperyalist güçler Sovyetler Birliği'ni de yanlarına alarak yeni bir dünya düzeniyle ortaya çıktılar ve bu şekilde dünyada doğan boşluğu, kendi lehlerine kapatmaya çalıştılar. Fakat bilindiği gibi, bu yeni dünya düzeni girişimi ilk çıkmazını Körfez savaşıyla bölgede yaşadı ve ağır bir darbe yedi. Hala bir Saddam Hüseyin'e bile istedikleri tarzda boyun eğdiremiyorlar, Irak halkına ve bölge halklarına nasıl boyun eğdirebileceklerdir? Arap-İsrail çelişkisini hala çözememediler, bölgenin ve dünyanın tüm çelişkilerini nasıl çözeceklerdir? Her amaçlarına zorla ulaşamazlar ki! Irak'ta vurdular da ne oldu! Kürdistan'da büyük bir iktidar boşluğu doğdu ki, bundan şu anda en iyi şekilde yararlanmaya çalışan PKK öncülüğündeki Kürdistan halkıdır. TC bundan büyük bir rahatsızlık duymaktadır. Bu sefer çevik kuvvetle bu durumun önüne geçmeye çalışıyorlar. Demek ki yeni düzen bir yandan egemenlik kurmaya çalışırken, öte yandan kaybetmekle karşı karşıya gelmektedir. Bunun adı da düzensizliktir. Dünyadaki düzensizliğin ve kargaşanın giderek büyüdüğü ve genelleşerek herkesi etkilediği bir gerçektir. Bu durumda yeni dünya düzeninin başını çekenler de şaşkın ve çaresizlerdir. Bu güçler kendi aralarında da bir rekabet içindedirler. Üstelik yeni dünya düzeni için yola çıktıkları bir sırada belki hiç hesapta olmayan Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'nın parçalanması ve reel sosyalizmin tümden çökmesi yaşandı ki, bu düzensizliği ve kargaşayı artırmakla kalmadı, yeni dünya düzeni girişimini de kendi içinde baltaladı ve belirsiz kıldı.

20 Mart, Cizîra Botan. Halkın coşkulu Newroz şenliği
Foto: Berxwedan

İki kutuplu ve iki sistemli durumun ortadan kalkmasıyla başlayan yeni bir dünya durumu bir yandan belirsizliğini korurken, öte yandan yeni bir bunalım ve kargaşa içine sürüklenmektedir. Reel sosyalizm, içinden gelen bir çürümenin sonucu olarak çöktü. Reel sosyalizmin çökmesi, ortaya uluslararası etkisi olan birçok sorun çıkardı. Her şeyden önce dünyadaki ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin önü açıldı ki, bu kapitalist-emperyalist güçleri en çok rahatsız eden bir gelişmedir. Ayrıca kapitalist-emperyalist güçler önemli bir dayanaklarını kaybettiler, bu onları rahatsız eden başka bir gelişmedir. Kısaca reel sosyalizmin çöküşüyle birlikte Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'nın parçalanması ve bunu bağımsız ulusların ortaya çıkması ve peş peş yeni devletlerin kurulmasının izlemesi ve buna bağlı olarak gelişen milliyetçi dalga ve ulusal çarpışmalar, kapitalist ve emperyalist güçleri hazırlıksız yakaladı, denilebilir. Yani önce iki bloklu ve iki sistemli dünyanın dağılmasıyla başlayan, sonra ise reel sosyalizmin çökmesi, Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'nın parçalanmasıyla devam eden gelişmelerin nerede duracağı, ne yönde sonuçlanacağı belli değildir. Yeni dünya durumunun belki en önemli özelliği belirsizlik, düzensizlik, kargaşa ve bunalım olmaktadır. Bunun ne kadar süreceği ve uluslararası etkisinin ne olacağını şimdiden tam olarak kestirmek çok zordur.

Hiç kuşkusuz bu durum kapitalist-emperyalist güçleri rahatsız etmektedir. Gelişmeler ve olaylar denetimleri dışında geliştikleri için endişe duymaktadırlar. Gelişmelere ve olaylara yön veremedikleri ve istedikleri rotaya sokamadıkları için korkmaktadırlar. Göreceli de olsa Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'yı ayakta tutma çabaları sonuç vermedi. Sonuçta hem Sovyetler Birliği hem de Yugoslavya parçalanmaktan kurtulamadı. Doğan birçok bağımsız ulus ve kurulan birçok devlet üzerinde denetim kuramamaktadırlar. Çünkü her şey kendileri dışında vuku bulmaktadır. Bu ortamda veya en azından yeni doğan bu bağımsız uluslar nezdinde emperyalizmin böl-yönet politikası da fazla bir sonuç alamamaktadır. Bu halklar üzerinde en azından şu aşamada yeni-sömürgecilik türünden bir egemenlik kurmaları da mümkün olmamaktadır. Hele ortaya nükleer silah sahibi birçok ülke çıkmaktadır ki, bu silahların onların deyimiyle Üçüncü Dünya ülkelerinin eline geçme olanağı da vardır. Bu bağımsız ulusların tümden kapitalizme mi yoksa yeniden ve fakat bilimsel sosyalizme mi geçecekleri de henüz tam olarak netleşmiş değildir. Yugoslavya giderek bir ulusal çatışma alanı haline gelmiştir. Sovyetler Birliği'nin de böyle bir ulusal çatışma alanına dönüşme tehlikesi vardır. Azeri-Ermeni çatışması başlamıştır bile.

Hiç hesapta olmayan bir dönemde yeni bağımsız ulusların ortaya çıkması ve yeni devletlerin kurulması, hem Birleşmiş Milletler'deki devletler statüsünü hem de dünyadaki çizilmiş devlet sınırları statüsünü yerle bir etti ve böyle bir şeyin gerçek olamayacağını ortaya çıkardı. TC ve ulusal sorunla karşı karşıya olan daha başka birçok devlet, bu statükonun parçalanmasından oldukça rahatsız olmaktadırlar. Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'da devlet sınırları parçalanıyor ve uluslararası alanda da birçok devlet istemese de bunu kabul etmek zorunda kalıyorsa, Ortadoğu'da devlet sınırlarının parçalanmasına karşı çıkmak ne kadar gerçekçi ve ne kadar etkili olacaktır? TC değişen sınırları herkesten önce kabul ederken, başkalarından "Misak-ı Milli" sınırlarının parçalanmasına karşı çıkın isteminde nasıl bulunabilecektir? Bulunsa bile bu iki yüzlülüğü ve çifte standartı ne kadar kabul ettirebilecektir? Aslında TC böyle bir davranışta bulunmakta kendini sağlama almayı amaçlamıştır, fakat iradesi dışında da olsa Kürdistan Devrimine yarayan, hizmet eden bir adım atmıştır.

Bu gelişmelerin ulusal ve uluslararası boyutları daha şimdiden görülmektedir. Yeni doğan bağımsız uluslar bir yandan kendi içinde öte yandan kendi aralarında çatışmalara yol açacak birçok çelişkiyi barındırmaktadırlar. Burda başlayacak ulusal ve toplumsal çatışmalar giderek uluslararası alanı da etkisi altına alacaktır. Avrupa'da bunun etkisini İngiltere, Fransa, İspanya ve İtalya gibi ülkelerde şimdiden görmek mümkündür. Yugoslavya 'da yaşanan sıcak savaşın tüm Balkanlar'ı etkisine alması ve hakeza Kafkasya'nın da giderek bir sıcak savaş bölgesine dönüşmesinden korkulmaktadır. Hele bunların Kürdistan'a sınır teşkil etmesi ve Ortadoğu bölgesine yakın olması, bu korkuyu daha da artırmaktadır.

Böyle bir ortamda yeni dünya düzeninin kurulup kurulamayacağı, kurulacaksa bunun kimler tarafından kurulacağı da belirsizleşmektedir. Bu durumda en fazla zorlanan ve etkilenen de kapitalist-emperyalist güçler olmaktadır. Yeni bağımsız ulusların ortaya çıkması ve yeni devletlerin kurulması ve bunların uluslararası alanda birçok ülke tarafından tanınması, yeni dünya durumunu daha da gelişmelerle dolu kılmaktadır. Daha şimdiden bunlar üzerinde etkinlik kurmaya dayanan bir rekabet mücadelesi başlamıştır. Amerika Rusya'yı yanına çekerek ve Türkiye'yi de kullanarak etkili olmaya çalışırken, Almanya ekonomik gücüne dayanarak, bir yandan Rusya, Ukrayna, Beyaz-Rusya ve Baltık ülkeleri üzerinde etkinliğini geliştirmeye, öte yandan da Türkiye üzerinden Orta-Asya'ya uzanmaya çalışmaktadır. Ayrıca Almanya, Bağdat'a uzanan eski tarihi hattını da canlandırmaya çalışmaktadır. Fransa, Rusya ile olan eski tarihsel dostluğunu yeniden canlandırmaya çalışmaktadır. Bütün bunların yanısıra benzer bir rekabet mücadelesi de bölge ülkeleri Türkiye, İran, Pakistan ve Suudi-Arabistan arasında görülmektedir. Bütün bunlar bölgede ve dünyada yeni çelişkilerin doğması ve yeni gelişmelerin olması demektir.

Tüm koşullar Kürdistan halkının bağımsızlaşması ve devletleşmesi için olgundur. Kazanan Kürdistan halkı olacaktır

Evet reel sosyalizmin çökmesi temelinde ortaya çıkan yeni türden bağımsız ulusların ve devletlerin tanınmasını da bu gelişmelerin ışığında ve bu gelişmelere bağlı olarak kavramak gerekmektedir. Yeni türden bağımsız ulusların ve devletlerin ortaya çıkması başlı başına büyük bir gelişme ve olay olmaktadır. Bunların ciddi hiç bir engelle karşılaşmadan dünyanın birçok ülkesi tarafından tanınması, yeni dünya durumuyla yakından ilişkilidir. Eski dünya durumunda bu, bu kadar kolay olmayacaktı. Fakat mevcut dünya koşulları bu tanınmayı zorunlu kılmaktadır. Bunların tanınmaması, dünyada mevcut olan düzensizliğin, belirsizliğin, kargaşanın ve bunalımın daha da derinleşmesi ve genişlemesi demektir. Bu ülkelerin kapitalizm ve sosyalizm konusunda henüz tam olarak netleşmediği de dikkate alındığında, bu tanınma daha iyi anlaşılmaktadır. Bu gelişmelerle birlikte düşünüldüğünde bu tanınmanın iki yönlü olduğu anlaşılmaktadır. Birincisi bu ülkelerde etkinlik kurmayı, ikincisi ise bu ülkelerdeki gelişmeleri denetlemeyi amaçlamaktadır. Yani ekonomik ve siyasal çıkarlarla birlikte uluslararası koşullar da etkili olmuştur. Fakat bütün bunlar belirleyici değil, tali niteliktedir. Belirleyici olan iç koşullardır. İç koşullar olgunlaştığında, er ya da geç dış koşulları da harekete geçirir. Ülkede bağımsızlaşmayan ve devletleşmeyen bir ulus, dışarda bağımsızlaşmış ve devletleşmiş olarak tanınsa da, bu onun bağımsızlaşması ve devletleşmesi anlamına gelmez. Fakat ülkede bağımsızlaşmaya ve devletleşmeye güç getirmiş ve pratikte de bunu yaşayarak kanıtlayan bir ulus, dışarda tanınmasa da, bu onun bağımsızlaşmadığı ve devletleşmediği anlamına gelmez. Kısaca iç koşullar her zaman belirleyicidir, bağımsızlaşarak devletleştiklerinde kendini er geç dışarda da kabul ettirir ve tanınır kılarlar. Dünyada doğan yeni bağımsız uluslar ve devletler de iç koşulların dış koşulları zorlaması sonucu olarak tanınmışlardır. Belirleyici olan da budur.

Kürdistan halkı devletleşmeye doğru giderken, kaba hatlarıyla dış koşulların durumu budur. Reel sosyalist sistem ortadan kalkmış, fakat kapitalist-emperyalist sistem de henüz tam denetim kuramamıştır. Amacı böyle bir denetim işlevi görmek olan, diğer bir deyişle kapitalizmin yasalarını dünya genelinde egemen kılmak olan yeni dünya düzeni ise en azından şu aşamada bir hayal olmaktan ibarettir. Şu anda dış koşullara hakim olan belirsizlik, düzensizlik, kargaşa ve bunalımdır. Bu ise daha fazla çelişki ve gelişme demektir. Birçok yeni ulusun bağımsızlaşmakta ve devletleşmekte olduğu böyle bir ortamda, uluslararası koşullar Kürdistan halkı için de tarihi bir fırsatın ortaya çıktığını göstermektedir. Bölgede bu koşulların daha da olgunlaştığını görmek mümkündür. Arap-İsrail çelişkisinin kısa zamanda çözülmesi mümkün değildir. Hatta bu çelişkinin yeniden bir savaşa yol açmayacağını da kimse garantileyemez. Türkiye ile bölge ülkeleri (İsrail hariç) arasındaki çelişki, özellikle de komşusu ülkelerle arasındaki gerginlik de durmadan artmaktadır. Mevcut durumda Irak'ın kendini kısa zamanda toparlaması ve eski gücüne yeniden kavuşması beklenemez. İran'ın bilinen anti-Batı tutumunu sürdüreceği anlaşılmaktadır. Genelde Kafkasya'daki çelişkiler özelde de Ermeni-Azeri çelişkisi giderek Kafkasya-TC ve Ermeni-TC çelişkisine dönüşebilir. Turani emeller peşinde koşan Türkiye, uluslararası alanda en azından Rusya ve İran'la karşı karşıya gelebilir. Yunanistan ile çelişkisi daha da gelişebilir. Makedonya'yı tanıması daha şimdiden gerginliğe yol açmıştır. Türkiye-İsrail yakınlaşması, Araplarla arasındaki çelişkiyi daha da gerginleştirecektir. Buna su tehditini de eklemek gerekir. Fırsat bulduğunda TC'nin Musul ve Kerkük petrolüne konma gibi tarihi bir emeli de vardır. Nerden bakılırsa bakılsın Türkiye bölgeden tecrit olmuştur. Uluslararası alanda da iyi bir pozisyonda değildir. Bütün bunlar dış koşulların Kürdistan lehinde olduğu ya da bu yönde gelişeceğini göstermektedir. Yani mevcut durum içerdeki gelişmelerin dışarda yankı yapacağı ve hedefine ulaşacağını göstermektedir. TC'nin varlığı aslında içerde olduğu gibi dışarda da bir engel olmaktan çıkmıştır. Bu koşullarda TC'nin bağımsızlaşan ve devletleşen Kürdistan'ı dışarda tecrit etmesi ve ablukaya alması mümkün değildir.

Elbette belirleyici olan iç koşullardır; bağımsızlık ve özgürlük önce Kürdistan'da kazanılacak, ondan sonra kendini dışarda kabul ettirecektir. Ulusun bağımsızlaşması ve devletleşmesi önce Kürdistan'da, yani ülkede başarılacak, ondan sonra kendini dışarıya taşıracaktır. Bunlar genel ve temel gerçeklerdir. Fakat bu şimdiden dışarda hiçbir şey yapılamaz anlamına gelmemektedir. Tersine daha şimdiden içerdeki her gelişmenin dışarda da karşılığını yakalamak için yoğun bir çaba harcamak gerekmektedir. Meseleye iç koşullar açısından baktığımızda, Kürdistan'da bağımsızlaşmanın ve devletleşmenin koşulları olgunlaşmıştır. Cephe ve ordu düzeyinde de bunu görmek mümkündür. Ayağa kalkan ve savaşan bir halk gerçekliğimiz oluşmuştur. Bütün ulusal güçler yurtseverleşmekte ve ulusal kurtuluş mücadelesinin iradesi ve otoritesi altına girmektedir. Kürdistan'da bütün toplumsal güçler ve bireyler bağımsızlık ve özgürlük çıkarlarını temel alarak ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşamını yeniden düzenlemekte ve inşa etmektedir. Gerilla güçleri giderek bir ulusal orduya dönüşmekte ve artık bir ulusal ordu olarak savaşa yaklaşmakta ve kazanmaya çalışmaktadır. Halk serhildanları giderek ulusal bir ayaklanmaya bürünmekte ve bir ulusal ayaklanma olarak silahlı ve silahsız tarzda daha düzenli ve daha güçlü olarak gelişecektir. Genelde Kürdistan'da özelde de Botan-Behdinan alanında doğan siyasal iktidar boşluğu artık ulusal meclisin kurulmasıyla doldurulacaktır, bu yönlü adımlar atılmaktadır. Bütün bunların pratik yönetici ve yürütücü gücü olarak da savaş hükümeti kuruluşuna gidilmektedir. Bütün bunlar bir parça özgür vatan toprağını gerçekleştirecek adımlardır. Bu gelişmeler üzerinde Kürdistan halkının bağımsızlaşmasını ve devletleşmesini engelleyecek hiçbir güç olamaz. Herşey gelip pratik uygulamaya dayanmıştır. Bu konuda büyük taktik hatalar yapılmazsa ve herkes görevini tam olarak yaparsa, kazanan Kürdistan halkı olacaktır

A. A. / Mart 1992

Uluslararası dostlukla örülen Newroz

Düşmanın, dünyanın dortbir yanına savurduğu Kürtler, Kürdistanlılar için Newroz, ulusal birlik, dayanışma ve mücadele ruhunun doruğa çıktığı, vatana duyulan büyük özlemin giderilmeye çalışıldığı, ama daha çok büyüdüğü ve önü alınmaz bir isteğe dönüştüğü bir gün. Newroz bireyselliğin, kişisel çıkarların hiçleştiği, ulusal-toplumsal çıkarların her şey haline geldiği bir gün; kırgınlıkların, küskünlüklerin yerini dostlukların, sevgi ve saygının aldığı bir gün. Yeni yeni dostluklar kurulur Newroz'da, insanlar ortak çıkarlar ve mücadele etrafında daha çok kenetlenir, tüm yürekler vatanın kurtuluşu için çarpar; dostlukların esasını da bu oluşturur. İnsanlar birbirlerini yeniden keşfetmeye başlar, eğer uzun zamandır görmediği eşi, dostu, akrabası yurtseverse, ulusal kurtuluşçu çabaları varsa daha çok sevmeye başlar, yeni görülen her yüz, giderek salonlara sığmayan kitle gücü daha çok sevindirir herkesi.

Fransa-Paris. 1992 Newroz gösterisi
Foto: Berxwedan

Newroz, birbirlerinden binlerce kilometre uzakta yaşayan ve her birisi Kürdistan'ın bir şehrinden, bir parçasından gelen insanları birleştiren, ortak ulusal kurtuluş mücadelesi, ortak duygu etrafında kenetleyen tılsımlı bir güç gibidir. Herkes dört gözle bekler gecelerin gelmesini. O gün geldiğinde, kadınlar, kendileri gibi yeşil-kırmızı-sarı renklerle süsledikleri çocuklarının ellerinden tutarak dökülür yollara. Küçücük yerleşim birimlerinde yapılan gece ve şenliklere bile artık binlerce Kürdistanlı katılmaktadır. Bu nedenle, bundan böyle Newroz gecelerini bir tek yerde yapmak olanaksızlaştı. Büyük futbol sahaları dışında yer kalmadı bu kitleyi alacak. Galiba en geç önümüzdeki yıl bölgesel Newroz gecelerini yapmak için bile salon bulunamayacak, var olanlar dar gelecek.

Her gece, yabancı kamuoyuna Kürdistan'ın ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin tanıtıldığı, Kürdistan halkının kültür, gelenek ve göreneklerinin sergilendiği bir platform oluyor. Sadece içinde yaşanılan ve çalışılan ülke halklarının, yani Almanlar, Fransızlar, İngilizler ve diğerleri değil, aynı zamanda o ülkede yaşamak zorunda bırakılmış çok çeşitli halklardan insanlar da özgürlüğün coşkusunu, dostluğun sıcaklığını soluyor ve yaşıyor.

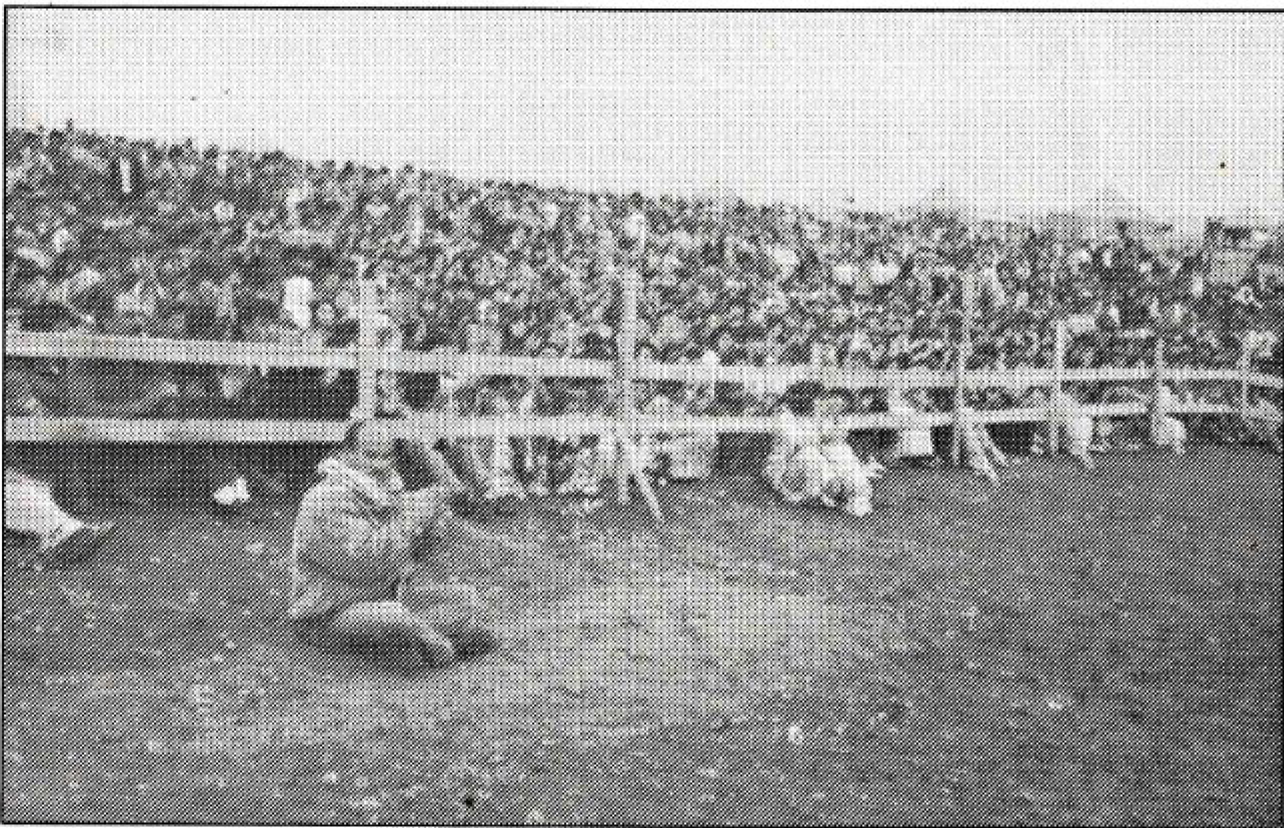
28 Mart günü Bielefeld'te yapılan Newroz gecesine dayanışma amacıyla bir folklor gönderen Gronau Asuri Derneği'nin başkanı, gecede yaptığı bir konuşmada, *"Dünyaya gelen her insanın yaşama hakkı vardır. Kendi tarihimize baktığımızda görüyoruz ki, uygarlığın temelini atan biz Kürdistan halklarıyız. Uygar insan yaşamının gelişmesi için büyük rol oynayan bizim halklarımız iken, bugün tüm bu uygarlıklardan yoksun varlıklar haline getirilmişiz. Eğer başka güçler şiddete dayanarak bizi her şeyimizden yoksun bırakıyorlar ve insanca yaşama hakkımızı elimizden alıyorlarsa, biz de kendimizi korumak ve haklarımıza sahip çıkmak için şiddete dayalı da olsa, mücadele etmek zorundayız. Gecenize bu anlayışla katılmış bulunuyorum"* diyor. Daha yakın döneme kadar Türk sömürgeciliği tarafından birbirine kırdırılmaya çalışılan Asuri ve Kürt halklarının ortak mücadele etrafında buluşması, dayanışması, sevinçlerini ve acılarını paylaşması ne kadar güzel ve bu politikaya verilmiş ne kadar yerinde bir cevap!

Tam bir uluslararası gece Bielefeld'teki. Mücadele her zaman bütünleştiricidir, halkları kaynaştırıyor, aralarındaki ilişkiyi, kimi zaman daha önce hiç olmayan ilişkiyi kurduruyor, geliştiriyor ve yeni dostluklar yaratıyor. Ermeni dost Ozan Arame Tigran, Erivanlı Kürt sanatçı Dilovan, İspanyol Ernike ve Hunerkomlu Kürt ozanlar türküler, şarkılar söylüyorlar, direniş, kardeşlik, dostluk ve şehitler üzerine. En büyük çoğunluğu oluşturan ve geceyi organize eden Kürtlerin yanısıra çok sayıda Alman, Asuri ve Süryani de canlı ve coşkulu katılımlarıyla Kürt halkının bu güzel gününü birlikte yaşıyor. Ayrıca SPD Milletvekili Günter Rixe de gönderdiği bir mesajla Newroz'u kutluyor ve her zaman Kürdistan halkının haklı mücadelesinin yanında olduğunu, bu konunun SPD içinde de tartışılması ve gerekli desteğin sağlanması için elinden geleni yapacağını belirtiyor mesajında.

Bielefeld'te yaklaşık 4 bin kişi katılıyor Newroz gecesine, yine aynı gün Fransa'nın Strasburg kentinde yapılan geceye ise 1500 dolayında. Burada bir de konuk var. Kürdistan halkının çok yakından tanıdığı bu konuk Doç. Dr. Yalçın Küçük. Kürt ve Türk halkları arasındaki dostluk köprülerinden biri olan Yalçın Küçük'ün dayanışma mesajı ve sohbeti büyük bir ilgi görüyor. Kitleler, Yalçın Hoca'ya, **"Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği"** sloganıyla yanıt veriyor.

Eskiden ne kadar devrim kaçkını, ne kadar vatan haini varsa, onlara kucak açan İsveç'te bu kez 28 Mart günü ulusal kurtuluşçu Kürtler bir gece düzenliyorlar Newroz'u kutlamak için. Geceye katılan yurtseverler, bunun şimdiye kadarki en kalabalık, en disiplinli ve en coşkulu Newroz kutlaması olduğunu belirtiyorlar. Bunun bir nedeni de İsveç'te yaşayan çok sayıdaki Güney Kürdistanlının artık KDP ve YNK gibi güçlerden umudunu tamamen keserek Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına akın etmesi. Düşmanın Newroz kutlamalarını kana boğmaya çalıştığı Kürdistan'da henüz daha dökülen kanlar kurumadan, Ankara'ya giden Barzani'nin, TC'nin yanında olduklarını ve PKK'yi terörist bir örgüt olarak gördüklerini açıklaması bardağı taşıran son damla oluyor ve kuzeylisiyle güneylisiyle tüm Kürdistanlılar ERNK taraftarlarının düzenledikleri gecede buluşuyor, düşmana karşı birlikte lanet yağdırıyor, Başkan APO'yu, şehitleri ve gerillayı birlikte selamlıyorlar. İsveçli birçok dost örgütün dayanışma mesajlarının yanısıra, Alman asıllı dost gazeteci Hans Dubber de, Newroz gösterilerini izlemek üzere bulunduğu Cizira Botan'da düşmanın yaptığı katliamları, halkın ve kendisinin yaşadıklarını anlatıyor.

Gecede İsveç Halk Oyunları Ekibi, dayanışmada bulunarak kendi halk oyunlarını sunuyor. Irak Devrimci ML Merkez Komitesi, bir grup Asuri yurtsever, İsveç Türkiyeliler Kültür ve Dayanışma Derneği, TKP-ML taraftarları, İsveçli Parlamenter Maria Lysner, Sosyalist Parti ve İsveç KPML örgütü ile tutuklu yurtsever Zülküf Kılınç da dayanışma mesajlarını sunuyorlar. Geceye 1500 civarında kişi katılıyor.

Güney Kürdistan'da 1992 Newroz'u
Foto: Berxwedan

28 Mart, Ulusal Kahramanlık Haftası'nın da sona erdiği ve Başkan APO'nun düşmanın giriştiği katliamda şehit düşenler için Ulusal Yas ilan ettiği gün aynı zamanda. Norveç'in Stavangar şehrinde yaşayan Kürdistanlılar böylesine anlamlı bir günde Newroz bayramlarını kutluyorlar. Norveç Komünist İşçi Partisi (AKP) ile Eritre Geçici Devrim Hükümeti temsilcileri sözlü mesajlarında, PKK'nin ve önderlik ettiği Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin mutlaka zaferi yaratacağına olan inançlarını dile getiriyor ve başarılar diliyor, dayanışmalarını vurguluyorlar.

Avustralya'nın Melbourne kentinde de 21 Mart günü Newroz festivali, 28 Mart günü ise 600 kişinin katılımıyla bir gece düzenleniyor. Bu etkinlikleri organize eden Victoria Kürdistanlılar Derneği. Festivalde, Kürt kültürünü tanıtıcı el işleri, el sanatları, milli yemekler, müzik ve folklor sergileniyor ve büyük ilgi topluyor. Victoria Bölge Başbakanı ve Göçmen Bakanı'nın temsilen festivale katılan temsilciler, Kürdistan halkıyla dayanışma mesajlarını sunuyorlar.

Geceye ise, Kürt folklor ekiplerinin yanısıra dayanışma amacıyla Güney Afrikalı ekipler de katılıyor ve ulusal oyunlarını oynuyorlar. Avustralyalı milletvekili Andrea Tifanos da, Göçmen Bakanlığı ve Başbakanlığın mesajını iletirek, TC'yi Newroz katliamı nedeniyle protesto ediyor.

Dünyanın öte ucunda yaşayan Kürdistanlılar, hep birlikte **"Biji Serok APO"**, **"Gerilla vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor"**, **"Kürdistan faşizme mezar olacak"** sloganlarını atıyorlar gür bir sesle.

Evet, bir halkın varolma savaşı, dünyayı küçültüyor, birbirinden binlerce kilometre uzaklara savrulanlar için. Dünya ne kadar küçük şimdi!

İtalyanlar, ilk kez bu yıl karşılaştılar Newroz gösterileriyle. Şimdiye kadar yapılmamıştı hiç. 29 Mart günü Milano'da yapılan Newroz gecesi bu nedenle çok anlamlıydı. O alanda yaşayan Kürdistanlılar, Kürdistan'da gelişen mücadelenin etkisiyle bir araya geldiler ve bir de dernek kurdular. Sayıları çok değildi ama bir tek kişi de olsalar, vatan onların da vatanıydı. Kürdistan İnformasyon Merkezi'nde bir şenlik düzenledi ERNK taraftarları. Şenliğe katılan 150 dolayındaki yurtsever içinde KDP'li bir unsurun engelleme çabalarına aldırmayarak yüzlerce kilometre uzaklıktan gelen güneyliler ve İtalyan dostlar da vardı.

30 Mart'ta Yunanistan'ın başkenti Atina'da düzenlenen Newroz gecesine katılan 800-1000 arasındaki kitleden hemen hemen yarıya yakını Yunanlı. Kürdistan halkına duydukları dostlukla orada bulunan Yunanlılar arasında ana muhalefet partisi PASOK milletvekilleri Lefteris Verivakis, Dimitris Vunaços ve Elizabet Papazoi birer dayanışma mesajı sunuyorlar. Ayrıca PASOK adına da mesaj var. İktidardaki Yeni Demokrasi Partisi adına partinin dış ilişkiler sorumlusu Mixalis Vultepsi mesajı sunuyor sözlü olarak. Yine Birleşik Yunan Solu ve Komünist Parti'nin de dayanışma mesajı var Kürdistan halkına. Bunların haricinde parlamento dışında bulunan Yeşiller Partisi ve diğer partilerin ortaklaşa hazırladıkları mesaj da geliyor. Barış Derneği Başkanı, Avukatlar Birliği ve emekli iki Yunan generali de dayanışma içinde olanlardan.

Elbette Türkiye devrimci hareketinden de mesajlar geliyor. Tam bir uluslararası dostluk ve bunun verdiği coşku var herkeste. Bundan böyle her gün Newroz coşkusunu yaşamak, yaşatmak için gerekli olan her şey var.

12 Nisan, Marsilya. Fransa'nın bir güzel Akdeniz şehrinde yaşayan Kürdistanlılar Newroz'u kutlamak için toplanmış. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar, gençler. Herkes orada. Fransız dostlar da var aralarında. Minicik çocukların halk oyunları gösterilerini izliyorlar hep birlikte. Başkan APO'nun Newroz mesajı herkesi hem düşündürüyor, hem coştuyor. Öyle ya, şimdi zafere daha yakınız. Ama yürekler buruk, vatandan uzak olmanın etkisiyle. Fakat yine de halkın özgürlüğü, vatanın bağımsızlığı için bir şeyler yapabilme çabasında tüm insanlar. Bunlar yetmiyor kuşkusuz. Daha fazlası gerekiyor özveri ve çabanın. Bunun bilinci, sorumluluğu bir kez daha derinden derine duyuluyor bu Newroz gecesinde.

Nisan'ın ilk iki haftası Newroz geceleriyle geçti Almanya'da. 4 Nisan'da Freiburg'da, 5 Nisan'da Mannheim'da, 11 Nisan'da Frankfurt ve Stuttgart'ta vardı Newroz geceleri. Dört geceye 12 binin üzerinde Kürdistanlı katıldı. Tabi Almanlar ve diğer halklardan dostlar bunun dışında. Onların sayısı da azımsanmayacak kadar çoktu. Yeşiller Partisi Bremen Eyalet Parlamentosu Milletvekili Uwe Helmke de bunlar arasındaydı. İlerlemiş yaşına ve fiziki yıpranmışlığına rağmen, Newroz'da Cizira Botan halkıyla olan ve düşmanın katliamlarına tanıklık eden Helmke, Frankfut'taki gecede Kürt halkının mücadelesiyle dayanışma içinde olduğunu vurguluyordu. NDR (Kuzey Almanya Radyo-Televizyon Kurumu) televizyon ekibi de gece boyunca görüntüledi kitlelerin o coşkusunu. Türküler söylendi, halaylar çekildi hep birlikte. İnsanlar bir araya gelmenin, birbirlerine güç vermenin, örgütlü bir güç olarak hareket etmenin doyumsuz tadını yaşadılar.

14 Mart'ta da Belçika'da vardı bir kutlama gecesi. Belçika halkıyla tam bir kardeşlik havası vardı burada. Agalev (Yeşiller) Partisi adına katılan Michel Maertens ve Jef Ulburghs, Kürdistan halkıyla kardeşlik duyguları içinde dayanışma mesajlarını sundular sahneden. Tarih boyunca pek dostu olmamış, gelenin vurduğu gidenin vurduğu Kürdistan halkı için bu dostluklar oldukça anlamlı. Ayrıca geceye yazılı mesaj sunanların içinde Belçika Sosyalist Parti Dış İlişkiler Sekreteri Dirk Drybooms, Hıristiyan Halk Partisi Milletvekili Luc Dehoorre, Agalev Milletvekili Hugo Van Dienderen, Flaman Halkçı Partisi'nden Senatör Willy Kuijpers, Anwers Protestan Kiliseler Birliği Başkanı Egbert Reose de vardı.

Bazı güçler, Avrupa'daki Kürtlerin ulusal kurtuluş mücadelesiyle pek bir ilgileri olmadığı iddiasında. Tek dayanakları kendi subjektif niyetleri bunu iddia ederken. Çünkü sadece gecelere katılan kitlelerin sayısal varlığı bile bu tezin komikliğini göstermeye yetiyor. Daha önceleri de "PKK ayrı şey, Kürdistan halkı ayrı şey" diyordu kimileri. Halk buna en güzel cevabı verdi Cizira Botan'da, Şırnex'te, Nisêybin'de vd. yerlerde: **"PKK halktır, halk da biziz!"**

Yeni Newroz'ları Kürdistan'da, kendi topraklarımızda, kendi halkımızla birlikte özgür bir ortamda kutlamak herhalde her yurtseverin en büyük isteğidir. O halde bu güzel isteği gerçekleştirmek için bundan sonra çabalar daha yoğun ve sonuç alıcı olmalı!

Avrupa geceleri Newroz meşaleleriyle aydınlandı

21 Mart Newroz günü, Kürdistan'lıların yaşadığı birçok ülke ve şehirde meşaleli Newroz yürüyüşlerinin yapıldığını geçen sayımızda vermiştik. Son olarak elimize geçen haberlere göre, Almanya'nın Bochum kentinde 200, Ulm'da 200, Münih'te 300, Duisburg'ta 500, Fransa'nın Marsilya kentinde 400, İsviçre'nin Cenevre, Lozan, Langau ve Frieburg, Avusturya'nın İnsbruck kentleri ile İsveç'teki Ramsita (Ramshyttans) mülteci kampında da meşaleli Newroz yürüyüşleri yapıldıktan sonra, dernek olan yerlerde kutlamalar şenlikler halinde sürdü.

Türk sömürgeciliğini ve katliamlarını protesto için

AVRUPA'DA KİTLESEL AÇLIK GREVLERİ

Avrupa'nın birçok ülkesinde Kürdistanlı yurtseverler, kitleler halinde açlık grevinde şimdi. Düşmanın Newroz'da geliştirdiği katliam, talan ve yağmaları protesto etmek, bunları Avrupa kamuoyuna duyurmak, yaptığı katliamlar ve Kürdistan'da yürüttüğü özel savaş nedeniyle sömürgeci-faşist TC'ye karşı Avrupa ülkelerinin ekonomik, politik ve askeri ambargo uygulamasını sağlamak, düşmanın vahşetinden zarar gören halkımıza yardım sağlamak ve özellikle de düşman tarafından evleri yakılan Şirnex halkına acilen insani yardımın gönderilmesi için yapılan açlık grevleri Almanya'nın Köln ve, Berlin, Belçika'nın Brüksel, İsviçre'nin Bern, Avusturya'nın Viyana, Fransa'nın Strasburg, İsveç'in Stockholm ve Danimarka'nın Kopenhag kentlerinde başlamış durumda. İngiltere-Londra'da da en kısa süre içinde başlaması bekleniyor.

Köln, Berlin, Strasburg ve Bern'deki açlık grevleri 8 Nisan'da başladı. Brüksel'de 12 Nisan, Viyana, Stockholm ve Kopenhag'ta ise 13 Nisan günü başladı. Yüzlerce yurtseverin katıldığı açlık grevleri büyük bir ilgi görüyor. Eyleme Katılanlar içinde 12 yaşından 50 yaşına kadar her yaştan yurtsever var. Kadınların oranı üçte bir kadar.

Almanya-Köln. Dom Kilisesi önündeki açlık grevcileriyle dayanışma
Foto: Berxwedan

Açlık grevlerinin yapıldığı yerler, adeta bir bayram yeri gibi. Yabancılar, açılan bilgilendirme masalarının önünden ayrılmıyor. Halaylar çekilip türküler söyleniyor. Köln'ün en turistik yerlerinden Dom Kilisesi'nin önündeki açlık grevi bir hayli renkli. Normal günlük yaşamda da bir hayli kalabalık olan Dom'un önü, şimdi tam anlamıyla bayram yeri gibi. Yakın çevrelerde yaşayan Kürdistanlı yurtseverler, sürekli dayanışma ziyaretleri yapıyor. 'Bilgilendirme masasına konulan Almanca kitap, broşür, bildiri vd. her gün takviye edilmek zorunda. Çünkü kalmıyor. Oldukça büyük bir ilgi ve destek var. Üzerlerinde çeşitli sloganların yazılı olduğu grev gömleği olan genç kızlar, kadınlar, delikanlılar büyük bir coşku içinde, günlerdir aç olduklarını umursamadan davul-zurna eşliğinde halaylar çekiyor, türküler söylüyorlar. Ama bunun yanısıra eğitimlerini de aksatmıyorlar. Güncel gelişmeleri tartışıyor ve kendilerini ziyarete gelenlere de aktarıyorlar. Açlık grevindeki 60 kişiden ikisi eylemini ölüm orucuna çevirdi. Açlık grevleri zaten süresiz. Yani talepleri ne zaman kabul edilirse o zaman eylem de bitecek. Bu tüm eylemler için geçerli.

Strasburg'daki açlık grevi Avrupa Konseyi binası önünde yapılıyor. Mevcut durumda 40 kişinin katıldığı açlık grevi, büyük bir ilgiyle devam ediyor. Danimarka'da da parlamento binası önünde yapılan açlık grevine şimdilik 20 kişi katılıyor. Bern'de 40, Berlin'de 45, Viyana'da 40, Brüksel'de 12, Stockholm'de de 20 kişi açlık grevinde. Ancak bu sayı sürekli artıyor. Özellikle hafta sonlarında neredeyse iki katına çıkıyor. Bazı alanlarda da yer yokluğu nedeniyle katılmak isteyen yurtseverlerin talepleri geri çevriliyor. Örneğin Köln'deki durum bu.

Avusturya'nın Salzburg kentinde de 30 Mart gününden itibaren 3 gün süreyle aynı amaçla açlık grevi yapılmıştı.

Açlık grevinde yurtseverlerin somut talepleri şöyle:

1- Şirnex halkına acil yardım yapılması,

2- Türkiye'nin uluslararası camia tarafından işlemiş ve işlemekte olduğu suçlar için mahkum edilmesi,

3- Kürt halkının hakları ve kendi kaderini tayin hakkı tanınıncaya kadar Türkiye'ye karşı askeri, siyasi ve ekonomik yaptırım uygulanması,

4- Kuzey-Batı Kürdistan'a uluslararası bir heyet gönderilip durumun yerinde incelenmesi,

5- Önümüzdeki dönemde PKK tarafından Kürt halkının Türk halkı ile birlikte mi, yoksa ayrı mı yaşamak istediğinin belirlenmesi için Kuzey-Batı Kürdistan'da yapılacak olan referanduma gözlemci gönderilmesi.

Şimdi Avrupa'da yaşayan tüm Kürdistanlıların bu talepleri destekleme ve gerçekleşmesi için çaba gösterme günüdür.

Alman parlamentolarına Kürdistan sorunu nasıl taşırılır

Almanya'da bilindiği gibi çok sayıda eyalet var. Her eyaletin bir de parlamentosu ve kendi iktidarı var. Almanya, zaten bu eyaletlerin birleşmesinden oluşan bir ülke. Bu nedenle de eyalet parlamentolarının aldıkları kararlar belli oranda da olsa federal parlamentoyu etkiler. Aynen federal parlamentoda olduğu gibi, eyalet parlamentolarında da çoğunlukta olan SPD ile CDU'dur. Diğer partilerin temsil gücü daha azdır. Ve bu iki parti de Kürdistan sorununa yaklaşımda birbirlerinden pek de farklı değildir. Özellikle de SPD'nin yaklaşımı, adı her ne kadar sosyal-demokrat olsa da, gerçekte demokrasiyle hiçbir alakası olmayan ve SHP'yle ilişkilerinden dolayı TC'yi hiç de incitmek istemeyen bir yaklaşımdır.

Bu nasıl kırılır? Almanya Cumhuriyeti'nin TC'ye verdiği ve onun da Kürdistan'da kadınları, çocukları, yaşlıları katletmek için kullandığı silahların verilmesi nasıl önlenebilir? Bu kadar katliam karşısında içine girdikleri suskunluk, tepkisizlik nasıl aşılabilir?

Kürdistanlı yurtseverler, bu sorulara yanıt aradılar. Bildiriler, afişler hazırladılar, gönderdiler. Ama sonuç yok. Oysa bu ülkedeki tüm partiler ve yönetimler, ağızlarını açtılar mı, insan hakları, barış, demokrasi ve özgürlükten söz etmeden kapatmazlar. O zaman kime insan hakları, kime özgürlük, kime demokrasi, kime barış? Kürdistan halkı başta olmak üzere ezilen, sömürgeleştirilen halklara değil de, sömürgecilere, ezenlere mi tüm bunlar?

İşte bunları gören ve bu durumu teşhir etmek gerektiğini düşünen Kürdistanlılar, Kuzey Ren Westfalya Eyalet Parlamentosu'nu 24 Mart günü bastı. Yaklaşık 700 dolayındaki yurtseverin baskınına uğrayan parlamentonun vahşetinden... parlamentonun kapısı... Yaklaşık 700 dolayındaki yurtseverin baskınına uğrayan parlamentoyu kındı. Ama daha önce WDR (Batı Alman Radyosu)'i basarak, Alman basın-yayın kurumları ve organlarının Kürdistan'da yaşanan gerçekleri çarpıtarak vermelerini kınadılar. Ellerinde üzerinde "Alman silahları Kürtleri öldürüyor" vb. yazılı pankartlarla polisin müdahale etmesine fırsat vermeden binanın koridorlarını doldurdular. Yaşamları boyunca ilk kez böyle bir eylemle karşılaşan, hep haber veren ama bu kez haber olan radyo-televizyon çalışanları eylemi büyük bir ilgiyle karşıladılar ve daha sonraki haber bültenlerinde de yayınladılar. Bunun ardından basılan parlamentoda bazı milletvekillerinin yurtseverlerin sloganlarına eşlik ettikleri ve zafer işareti yaptıkları görüldü. Basın mensuplarının yurtseverlerle eylemin amacına yönelik röportajlar da yaptıkları eylemde Yeşiller Partisi'nden bir milletvekili de konuşma yaptı.

Saarland Eyalet Parlamentosu baskını sonrası
Foto: Wunderlich

24 Mart'ta Saarland Eyalet Parlamentosu benzer bir baskın eylemini yaşadı. 150 dolaynda Kürdistanlının katıldığı baskın eyleminde parlamenterler Kürdistan'daki son gelişmeler hakkında bilgilendirildikten sonra somut taleplerde bulunuldu. Bunlar arasında, TC Cumhurbaşkanı, Başbakan, İçişleri Bakanı ve TBMM Başkanı'na protesto mektuplarının gönderilmesi, Saarland Eyalet Parlamentosu'ndan bir parlamenterler heyetinin oluşturularak Kürdistan'a gönderilmesi, TC'ye verilen silahların durdurulması gibi istemler de vardı. Bunları kabul eden Saarland Eyalet Parlamentosu'nda bulunan SPD, CDU ve FDP meclis grup başkanları ortak bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada Türk devletinin Kürt halkına yönelik askeri operasyonları kınanarak şöyle denildi:

"Politik görüşmeler için gerekli olan ortamın yaratılabilmesi amacıyla Kürt bölgesindeki savaş hali kaldırılmalıdır. Türk devleti, saldırıların kurbanı olan yaralılar için derhal sağlık ve diğer tüm yardım önlemlerini almalıdır... Federal Alman silahlarının Türkiye'ye satımının derhal durdurulması gerekir. Federal Hükümetini, insan haklarının artık daha fazla ihlal edilmemesi için Türkiye'ye yoğun politik baskı yapmaya çağırıyoruz."

25 Mart günü de Stuttgart'taki Baden-Württemberg Eyalet Parlamentosu'na yürüyen 400'ü aşkın yurtsever, burada bir miting düzenlediler. Tabi her zaman olduğu gibi, polisler parlamentonun önünde adeta bir kordon oluşturmuştu. Radyo ve televizyon muhabirleri de Kürdistanlılarla röportajlar yaparak Kürdistan'daki son durumu öğrenmek istiyorlardı. Daha önce oluşturulan beş kişilik bir heyet parlamento binasına giderek Parlamento Başkanı ve diğer parti yetkilileriyle görüşmek istiyordu. Polis engel çıkarmak istediyse de, başarılı olamadı. Parlamento binasına giren beş kişilik heyet, Parlamento Başkanı ve Yeşiller Partisi Milletvekili Bayan Fischer ile görüşerek, Kürdistan'da TC'nin yaptığı vahşete sessiz kalmamaları istendi. Parlamento Başkanı, heyetin taleplerini partilere iletceğini, insancıl talepleri kendilerinin de desteklediklerini ve TC'nin Kürt halkına karşı uyguladığı politikayı doğru bulmadıklarını söyledi. Yeşiller Partisi Milletvekili Fischer de, hemen harekete geçeceklerini ve konuya ilişkin bir açıklama yapacaklarını belirtti.

Parlamento önündeki eylemlerini tamamlayan yurtseverler, bu kez de TC konsolosluğuna doğru yürümeye başladılar. Diplomatik statü altında gizlenmeye çalışan TC ajanlarının provokasyon çabalarını bilinçli bir yaklaşımla boşa çıkaran Kürdistanlılar, eylemlerini bir mitingle sonuçlandırdılar.

Alman polisinin eylem anında değil de, dağılma sırasında yurtseverleri tutuklamaya çalışması ise kitlelerin daha çok kenetlenmesinden başka sonuç vermedi.

Vahşete sessiz kalınabilir miydi?

Baştarafı 1. sayfada

Kürdistan'da bunlar olurken, katledilenlerin, kurşunlananların, bağımsızlık ve özgürlük talepleri kanla, katliamla bastırılmak istenenlerin kardeşleri, akrabaları, yakınları, bunlar da bir yana aynı ulusun fertleri olanlar, bu vahşete sessiz kalabilir miydi? "Bana ne olup bitenden. Ben burada rahatım, aşım var, işim var, barınacak bir evim var, orada da ne olursa olsun" diyebilir miydi? Kuşkusuz hayır! Diyemezdi, demedi de.

Katliam haberi duyulur duyulmaz dünyanın dört bir yanında yaşayan Kürdistanlılar da ayağa kalktı. Bazıları aynı anda tavır koydu ve düşmanın bu alanlardaki kurumlarının önünde protesto gösterileri yaptı, içine girerek öfke ve kinini orada bulunan cihazlardan çıkardı. Yüreğinde biraz vicdan taşıyan, halkı gibi kendisi de kendi ülkesinde bağımsız ve özgür yaşamak isteyen, el kapılarında sürünmek istemeyen herkes bir şeyler yapma ihtiyacıyla arayışlara girdi. Gelen haberlere göre çoğu yerde yaşlısıyla, genciyle, kadınıyla kitleler derneklerin kapılarını aşındırdı. "Nerede eylem var, ne zaman yapılacak" diye soru yağmuruna tuttu görevlileri. Kimileri hiçbir karar beklemeden hemen yollara döküldü, yurtseverlik bilinciyle, insanlık bilinciyle harekete geçti.

Ve bunun sonucunda ortaya onlarca eylem çıktı. Almanya'da eylemler öylesine yaygın, öylesine kitleseldi ki kitlelere yöneldikleri kurumu sahiplerinin başına yıkıyordu, tabi bunlar düşmana aitse. Bunun karşısında Alman polis yetkilileri, bazı yurtsever dernekleri arayarak, *"Tamam protestonuzda haklısınız, sizi anlıyoruz. Yapmanıza bir şey demiyoruz, ama ne olur kırıp dökmeyin de ne yaparsanız yapın. Bu eylem kararını alanlara bunları iletin"* diyordu. Oysa eylemler bir tek merkezden yönlendirilmiyordu. ERNK'li olan her yurtsever zaten çoğunlukla nerede, ne zaman yapacağını gayet iyi biliyor, bunun bilinciyle hareket ediyordu. Ülkesinde böyle gelişmeler yaşanırken, o da yerinde oturup kalamazdı ya. Eğer bir yerler kırılıp dökülüyorsa, bunun bir tek sorumlusu vardı, o da bu barbar ve vahşi düşmanın ta kendisi. Kendisi hazırlıyordu bunun zeminini halkımızı katlederek. Katledilenler arasında 5 yaşındaki küçücük çocuklar, 88 yaşındaki dedeler vardı. Buna sessiz kalınabilir miydi? Sessiz kalan, insan olabilir miydi?

Buna hayır, olamaz diyen binlerce Kürdistanlı tüm Avrupa ülkelerinde protesto gösterileri, işgaller, mitingler, ziyaretler yaptılar. Düşmanın bu vahşi ve barbar uygulamalarını teşhir etmek için ne gerekiyorsa onu yaptılar, yapıyorlar. Almanya, Türk sömürgeciliğine silah verdiği, bu silahlarla Kürdistan halkı katledildiği, panzerlerle kadınlar, çocuklar ezildiği için protesto edildi. Hollanda, Dışişleri Bakanı'nın sömürgeci-faşist TC rejimini destekler bir açıklamada bulunduğu ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini "terörizm" olarak göstermeye çalıştığı, Fransa da Cumhurbaşkanı François Mitterrand'ın 13 Nisan'da Türkiye'ye yapacağını açıkladığı ziyareti iptal etmesi için protesto edildi. İnsan hakları, demokrasi ve özgürlük sözcüklerini en çok ağızlarına alan ve fakat bunları gerçekte hiç de dikkate almayan ve sömürgeciliğin yanında saf tutan bu ülkelerin demagojilerini açığa çıkarmak, gerçeklerini gizlemek için kullandıkları bu maskeleri alaşağı etmek ancak böyle mümkündü.

Kürdistan sorunu, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük sorunu ve mücadelesi Avrupa'da da bir ayraç görevi görüyor. Gerçeklerle sahtekarlıkları, doğrularla yalanları birbirinden ayırıyor ve her güç çırılçıplak ortaya çıkıyor.

Fransa'nın başkenti Paris'te toplanan 4 bin devrimci, demokrat ve yurtseverin düşmanın katliamlarını protesto ettiği, Mitterrand'ın Türkiye ziyaretini iptal etmesini, Türkiye'ye silah satışının durdurulmasını ve Fransa'nın Türkiye ile olan askeri anlaşmalarını iptal etmesini istediği saatlerde tüm Kürt esnaflar da kepenklerini indirmişti düşmanı kınamak amacıyla. 28 Mart günü yapılan bu eyleme çok sayıda Türkiyeli devrimci ve demokrat da katılmıştı. Lyon şehrinde ise gösteriler 28 Mart'ta başladı, 4 Nisan'da tekrarlandı. 4 Nisan'daki miting Fransız dostlarla birlikte yapılıyor ve içlerinde Fransız Yeşiller Partisi, Yeşil Direniş, CCO (Yabancıların kültürel çalışma yaptığı karma bir dernek), Irkçılığa Karşı SOS, İşçi Sendikası CGT'nin de bulunduğu örgütlerin de imzaladığı ortak bir açıklama bildiri halinde kamuoyuna dağıtılıyordu. 26 Mart'ta Strasburg'taki yurtseverler toplanarak Avrupa Parlamentosu'nu, insan hakları örgütleri ve gazete merkezlerini ziyaret ederek, Kürdistan'daki durumu aktarıyor, somut belgelerle bilgilendiriyor ve tavır almalarını istiyordu bu kurumlardan. Almanya sınırı yakınlarındaki Alsas Loren bölgesinde Mobilier, Mulhous gibi kentlerde de protesto yürüyüşleri ve bilgilendirmeyi amaçlayan ziyaretler yapıldı. Tabii bu arada Strasburg'taki TC konsolosluğu önünde de protesto gösterileri yapılıyor ve yurtseverler düşmana duydukları kinle konsolosluğun tüm camlarını yere indiriyorlardı.

Kürdistan halkına düşmanlıkta sömürgeci güçlerle atbaşı giden ve onları her türlü araçla sonuna kadar desteklemekten geri kalmayan ABD'de de mücadelenin uluslararası alanda yarattığı yankılardan etkilenen ve sempati duyan Kürdistanlılar da harekete geçiyor ve 25 Mart günü Los Angeles, 30 Mart günü de New York'ta protesto gösterileri düzenliyorlardı. New York'taki gösteri, TC konsolosluğu önünde yapıldı.

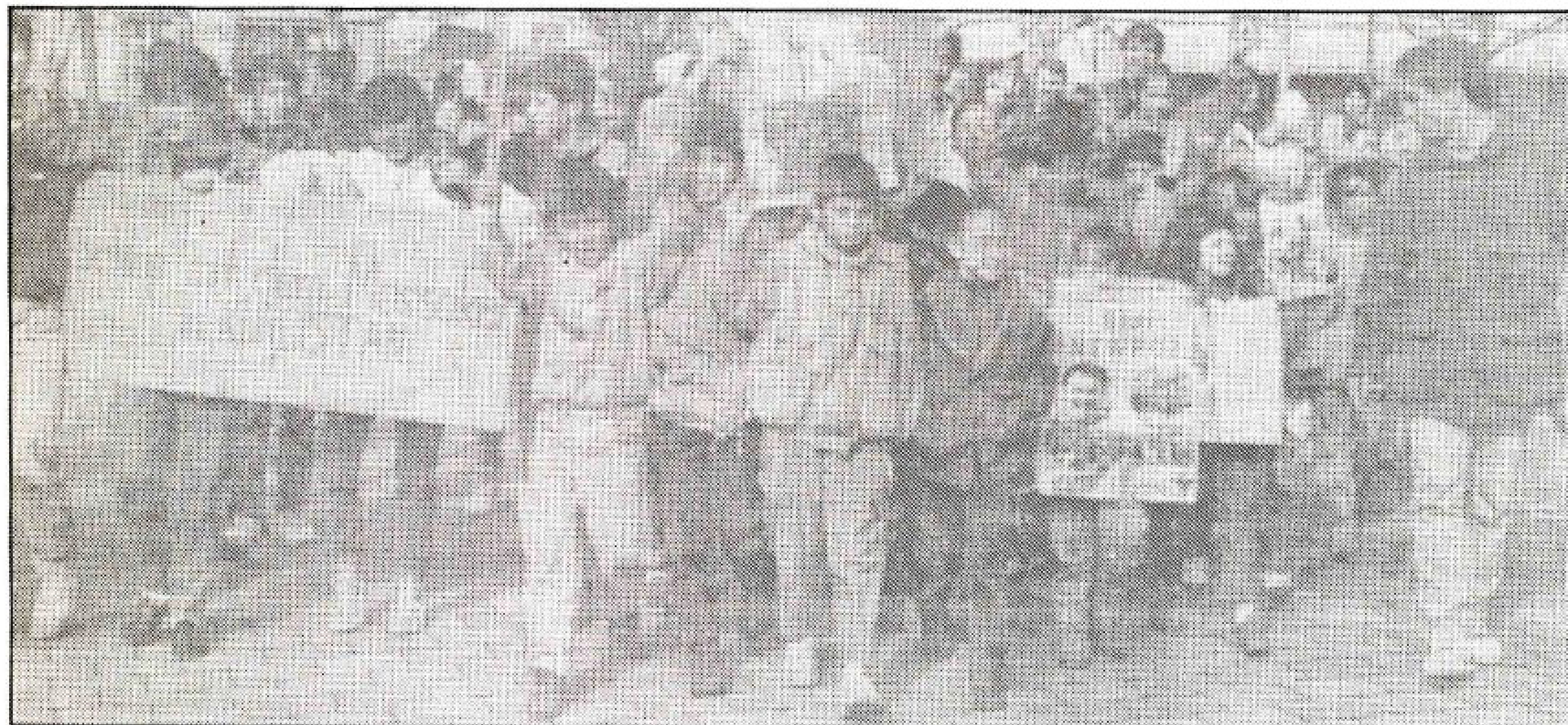

Almanya-Bremen. Türk sömürgeciliğini ve Newroz katliamlarını protesto gösterisi Foto: Berxwedan

İsveç basını, tüm dünyanın gözleri önünde gelişen Cizîra Botan serîhildanını ve onbinlerce katılanı bile çarpıtmaya çalışırken, Kürdistanlı yurtseverler 26 Mart'ta Ramsitan (Ramshyttans) mülteci kampı, 27 Mart'ta Luduika Börlange, 28 Mart'ta da Stockholm'de protesto gösterileri yapıyor, kitlelerin kararlılığı ve öfkeleri karşısında, eylemi engellemek isteyen İsveç polisinin tüm provokasyon çabaları sonuçsuz kalıyordu.

Bilindiği gibi, düşman katliama giriştiğinde Finlandiya'nın başkentindeki AGİK (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı) toplantısı sürüyordu. Bu toplantıda küçücük ulusların sorunları bile tartışılıyor ve çözüm bulunmaya çalışılıyordu. Ama bunlar arasında tam anlamıyla ölüm-kalım savaşı veren Kürdistan halkının içinde bulunduğu durum, maruz kaldığı sömürgeci vahşetten söz eden bile yoktu. Finlandiya'da yaşayan Kürdistanlılar 25 Mart'ta AGİK toplantısının yapıldığı bina önünde toplanarak bu durumu ve Türk sömürgeciliğinin barbarlığını protesto etti ve AGİK'e üye ülkelerden TC'ye karşı tavır almalarını, katliamları kınamalarını ve engelleme girişiminde bulunmalarını istedi.

İsviçre, geçmişten beri "tarafsızlığı"yla tanınan bir ülke. Tarafsız olduğu iddiasında ama, son derece haklı ve meşru talepler için ayağa kalkan bir halkın katliamdan geçirilmesine karşı suskun. Birleşmiş Milletler'in İnsan Hakları ve Azınlıklar Komitesi'nin merkezi Cenevre'de. Ama bunlardan da bir tek ses yok. BM'nin Kürdistan hariç her yere elleri uzanıyor. Bunun için yurtseverler Cenevre'de Birleşmiş Milletler binası önünde gösteri yapıyor ve ilgililerden Kürdistan'a bir heyet göndermelerini ve TC'yi kınamalarını istiyor. 28 Mart günü de Zürih'te 2500 dolayında yurtsever ve Türkiyeli devrimci protesto gösterisi yaparak, kamuoyuna bir de Kürdistan diye bir ülkenin olduğunu, bu ülkede işgalci-sömürgeci Türk devletinin katliamlar gerçekleştirdiğini, halkın kendi milli bayramında bile kurşunlandığını hatırlatma ihtiyacı hissediyor. 23 Mart günü de Bern'de 70 dolayında Kürdistanlı bir araya geliyor, Kızılhaç ve Uluslararası Af Örgütü yetkilileriyle görüşmek ve Kürdistan'daki vahşet karşısında tavır almalarını istemek için. Adı geçen örgütler için yüz kızartıcı bir durum. İnsan haklarından söz edip, bunları savunma ve koruma iddiasıyla ortaya çıkıp da bu vahşet karşısında sessiz kalmak ve ille de bu mazlum halkın zorlamalarıyla harekete geçmek. İsviçre devlet televizyon ve radyoları da devletleri gibi "tarafsız" bir politika güttükleri için protesto edildi.

Almanya. Kürdistanlı çocukların anlamlı protesto gösterisi Foto: Es

30 Mart'ta Den Haag'ta toplanan yurtseverler hem katliamcı Türk sömürgeciliğini ve hem de buna arka çıkan, halkımızın haklı ve meşru davasını çarpıtmaya çalışan Hollanda Dışişleri Bakanı'nı protesto ediyor.

Geçmişten beri Kürdistan'a özel ilgi duyan İngiltere, bu kez sessiz. İşbirlikçi KDP lideri Barzani'yle görüşen İngiltere Başbakanı John Major, yakın dostu TC'nin katliamlarını kendisinin İrlanda'da yaptıklarına benzetiyor olmalı. Burada yaşayan Kürdistanlılar, 31 Mart'ta Travalger Meydanı'nda bir araya geliyor ve bir yandan Türk sömürgeciliğini kınarken, bir yandan da İngiltere'nin tavır koymasını, TC'yi kınamasını istiyor. 1 Nisan günü de Londra'daki Fransa Büyükelçiliği önünde Mitterrand'ın Türkiye ziyaretini bu katliam nedeniyle iptal etmesi için gösteri yapıyor. 2 Nisan günü de BM'nin Londra şubesi önünde, BM'nin Kürdistan'daki katliamları karşısında içine girdiği suskunluğu protesto ediyor, Kürdistan'a bir heyet gönderilmesini de içeren talepleri ve Harringen Milletvekili Bernie Grant'ın yazdığı mektubu elden BM yetkililerine veriyordu kitleler.

Norveç'in Stavanger kentinde toplanan Kürdistanlı yurtseverler de yaptıkları bir yürüyüş ve mitingle düşmanı ve ona destek sunan Norveç hükümetini protesto ediyordu. Trondheim kentindeki ERNK taraftarları da Kürdistan'daki son durumu ele alan ve kamuoyunu Türk devletinin katliamlarını kınamaya çağıran bildiriler dağıtıyordu.

Avustralya'nın Melbourne kentinde 24 ve 25 Mart günleri kitleler, düşmanı ve katliamlarını protesto etmek amacıyla sokaklara dökülüyordu. 24 Mart'ta yapılan basın toplantısına ilgi büyüktü. Ertesi günkü tüm gazeteler açıklamaya geniş yer veriyor, basın toplantısı Avustralya televizyonunda da birinci haber olarak yayınlanıyordu. 25 Mart'ta TC konsolosluğu önünde yapılan gösteride de faşist-sömürgeci rejimin başı Özal'ın bir maketi yakılıyor ve konsolosluk binası atılan kırmızı boya kutularıyla kızıla boyanıyordu. Ne de olsa kan içen bir rejime aitti.

Gelelim Almanya'ya. Almanya yurtdışında yaşayan Kürdistanlıların en yoğun olarak bulundukları bir ülke. Almanya devleti, açtığı davalarla Kürdistan halkının haklı mücadelesinin karşısında yer almış bir devlet. Doğal olarak Kürdistan'daki her gelişmeden de en çok etkilenen ve etkilenmesi gereken bir ülke. Bu niye böyle diye sormak bile abes. Çünkü, mücadele Kürdistan sınırlarını aşalı yıllar oldu. Böyle olunca da Kürdistan'daki her katliam buradaki kitleyi ayağa kaldırır, Kürdistan'daki her zafer halkı sevince boğar. Böyle de oldu.

Bir yandan Newroz geceleri sürerken, diğer yandan da Kürdistan'daki vahşi katliamlarla birlikte protesto eylemleri başladı. Bunların bir bölümü Berxwedan'ın Newroz Özel Sayı'sında verilmişti. Ama hepsi değil.

24 Mart günü Ulm kentindeki yurtseverler, koalisyon ortağı CDU (Hıristiyan Demokrat Birlik) Partisi'nin binasını işgal ederek, ilgililerle görüştü. Ve bunlardan hükümetin Kürdistan'daki katliam karşısında tavır almasını, silahların TC'ye verilmesinin durdurulmasını talep etti. Ayrıca Südwest Presse (Güneybatı basın) gazetesini ziyaret ederek Kürdistan'daki gelişmeler hakkında gazete yöneticilerini bilgilendirdi. Bir başka yurtsever grup ise, TÖBANK'ın Ulm şubesini işgal ederek, içerde bulunan birçok cihazı vd. tahrip etti.

Hannover'de 28 Mart'ta yoğun kar yağışı vardı, ama buna rağmen, 2000 yurtsever TC konsolosluğu önünde protesto gösterisi yaptı. Aynı gün Hannover'e yaklaşık bir saatlik mesafedeki Bremen'de de hava çok kötüydü, ama Kürdistan'daki durumun çok daha kötü olduğunu, düşmanın halkımızı katletmeye devam ettiğini bilen 1500 Kürdistanlı caddelere dökülerek düşmanı protesto etmekten geri kalmadı. Kiel'deki gösteri de 28 Mart'ta yapıldı. Kadınların, çocukların, yaşlı-genç 500'ü aşkın Kürdistanlının büyük bir öfkeyle sokakları doldurmaları ve düşmana lanet yağdırmaları büyük ilgi çekti. Alman televizyonları ve gazeteleri haber olarak verdiler.

Bilindiği gibi, 28 Mart, Başkan APO'nun Ulusal Yas çağrısının da gerçekleştirilme günüydü, yani Ulusal Yas günüydü. Duis-

Devamı 16. sayfada

Kişilik ve kimlik

A. Dikili

Kürtlerin son yıllarda katettiği aşama büyük toplumsal patlamaların arifesine gelindiği işaretini veriyor. Bu toplumsal patlama sadece askeri açıdan ele alınmamalı. Patlamanın esas ve önemli yönü, Kürt kişiliğinin oluştuğu, bu kişiliğin kimliğe bürünme istemine yükseldiği doğrultusundadır. Kimlik olayı subjektif bireyin en yüksek aşamasıdır.

Birey kimliğini kişiliğine bağlama çabasına giriyor ve bunu diğer bireylerle toplumsallık zeminine oturtmak istiyorsa, yeni bir devletin kurucusu olma görevini de üstleniyor demektir. Kürt olma, Kürt kişiliğine sahip olma ve bunun sınırlarını resmi bir kimlikte arama devletin ilk temel taşlarını oturtmaya başlamadır. Kürtler, artık bir kimlik istiyor ve bunun için önüne geçilmez bir uyanışa, ayağa kalkışa geçmiş bulunuyor. Kimlik, toplumsal patlamanın hukuki biçimidir. Yabancı kimlikler, insanda, kişiliğine ters yönde oluşu hatırlatıyor. İsim, kişilik ve kimlikli kişilik; işte sonuca ulaşmanın yolu. Kimlikli kişilik insanın öz itibariyle elde ettiği kişiliğin biçimsel çözümlemesidir. Bu biçimsel çözümleme özü çok etkileyen ve özü olmayana öz kazandıran bir belirleyiciliktir. Buna alışmak, bu oluşuma çabalamak her Kürdün vazgeçilmez görevidir. Buna ulaşımda Kürtlere destek ve Kürtlerle olmak da her demokratik talebe sahip insanın önündeki görevidir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yoğun bir süreci ve yükselişi yaşıyor. Başdöndüren bir yükseliş ve toplumsal direniş, uçsuz-bucaksız bir deryaya açılıştır. Deryanın büyüklüğünde yorgun argın, kendine yeterli, yaşama boyut vermeyen, kişiliğini, kimliğini bulanık gören, hatta bu dalışı bir yokoluş gören kesimler olacaktır. Bunlar, genişliğin, yoğunluğun, yükselişin temposuna bilinçli veya bilinçsiz takoz da olabilecektir. Kurtuluşu yokoluşta arayanlar da bulunacaktır. Düşman güçlerle yanyana yürüyenler, halkına, halkının mücadelesini yürüten öncü güçlere karşı duranlar olacaktır. Bütün bunlar toplumsal patlamaları hızlandırmaktan başka hiçbir işe yaramayacaktır.

Kürtler hiçbir yere sığmıyor, kartopu misali yuvarlandıkça büyüyor, bir çığ haline geliyor. Bu çığın karşı safında olan her güç yerini çığın ezip geçeceği yolda belirlemiş oluyor. Dostların, dost olmak isteyenlerin veya dost olması gereken güçlerin, bu toplumsal patlamanın, bu çığın karşısında olması acı gelir insana. Gönül, hiçbir dost gücün Kürt halkının mücadelesine engel durma eylemini istemiyor. Kürt halkının bu kalkışı bütün Ortadoğu halkları içindir, bütün dünya halkları içindir. Kürdün Ortadoğu'da bir kimliğe kavuşması, bütün ezilen halkların önemli bir kazanımı olarak ele alınmalıdır. Ezilen halkların, sınıfların önüne zengin imkanlar sunma, yeni mücadele olanaklarının yolunu açma biçiminde ele alınmalıdır. Bu temelde ele alındığında, bu mücadeleye destek, bu mücadeleyi yükseltme demokratik-insanlık haklarının asgari talepleri olarak kendini dayatıyor. Bu mücadelenin yükselişini yüceltme insanın kendisini de yüceltmesidir. Bu anlamda bu mücadeleye katkı biraz da insanın kendisine, kendisinin insan olmasına katkıdır. Bunu her insanlık talebi olan beşerden beklemek Kürt halkının ve onun öncüsünün doğal hakkıdır.

Devlete ilk adım atılmıştır. Kürtler devlet kuruyor, hem de yenilmez sanılan büyük güçlerin bütün güçleriyle karşı olmasına, katliamlarına rağmen. Gerillanın usta önderlikli öğretmenliğinde Kürt insanı adeta yeniden yaratılmış, bütün yok edilen değerleri ona dişle tırnakla yeniden kazandırılmış ve kurtuluşa, özgürlüğe giden yolun anahtarı Kürtlerin eline verilmiştir. Bu halk, yaşamasını öğrenmiştir. Yaşamanın değerini şehitlerinin kanıyla sulayarak öğrenmiştir. Niçin, nasıl yaşamak gerektiği, insanlık camiasında hangi kıstaslarla yerini alması gerektiği bilincine işlenmiştir. En güzeli güzel günlere varmak, yaşanır bir ülkeye kavuşmak için gerektiğinde ölmenin zorunluluğunu öğrenmiştir. Yüksek değerleri uğruna ölmesini bilen bir halk hiçbir zaman yenilmez. Bu bağlamda ARGK'nin halk düzeyinde ordulaşması, ERNK'nin savaş hükümetine dönüşmesi ve Kürdistan meclisinin kurulup işlerlik kazanması hayal olmaktan çıkıp somut bir olgu haline gelmiştir. Bu halkın yenemeyeceği hiçbir zorluk kalmamıştır. Kürdistan'ın kurtuluşu hayal olmaktan çıkmış, Kürt kimliğine, pasaportuna, parlamentosuna ve giderek devletine adım adım ulaşmak elle tutulur bir gerçeklik ve güncel sorun haline gelmiştir.

Bütün bunlar, her gerçek Kürdün özlem ve arzularıdır. Bunları reddetmek, bu yaratımların sahibi, oluşturucusu güçlere karşı durmak, kara çalmak, dürüst hiçbir Kürdün işi olamaz. Buna karşı duran sözümona Kürtler, demek ki, hem halkımızı hem de kendilerini mücadele maskesiyle kandırmışlar. Kürt sorunu çözüme kavuşmaya başlayınca yan kıvırmaya, kendilerinin var olmasını sağlamak için mücadeleyi karalamaya ve Türk devletinin "demokrasi" korosuna katılmaya başlamışlar. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi bu sorunu da çözecektir. Bunlar bu düzeyden sonra pek bir hikmeti aliyeye sahip olamazlar. Yalnız yine de gönül, *"sinek küçüktür ama mide bulandırır"* lafını kullanmamayı çok isterdi.

Yeni Kürt insanı, insanlık camiasına, kişiliğini kimliğiyle bütünleştirerek girecektir. Eski Kürt tipi tarihe karışıyor. Yeni insan olma ilk doğuştur, ilk varoluştur. Kürdistan ilk defa bağımsızlığa, kendisi için ülke olmaya; Kürtler de ilk defa böylesi bir ülkenin başı dik vatandaşları gibi davranmaya başlamıştır. İnsanın önündeki zorluğa rağmen içi içine sığmıyor.

Dünya ne güzel dönüyor!

Yugoslavya'daki ulusal hareketler üzerine

- II -

Ali Doğan

Geçtiğimiz son birkaç yıldaki çok uluslu devletlerdeki ulusal hareketlerin günahı, Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmin bitişine yorumlanıyordu. Dünyanın birçok bölgesindeki ulusal biçimlere bürünmüş sınıf mücadelelerinin kaynağının, kitlelerin milliyetçi duygu ve düşüncelerinin ürünü olduğu sık sık vurgulanmaya çalışılmıştı ve halen de burjuva basını aynı çaba içindedir. Ulusal hareketlerin geniş köylü hareketleri ve gerilla hareketleri olarak geliştiği Hindistan'da (Pencap, Keşmir), Burma'da, Endonezya'da (Doğu Timor) sınıf mücadeleleri, İngiltere'den ayrılmaya çalışan İskoçya ve İrlanda, Kanada'dan ayrılmaya çalışan Quebek ve Kızılderililerin ulusal hareketlerinin sınıf niteliği Yugoslavya'daki ulusal hareketlerin sınıf niteliğinden biçim olarak farklılık göstermekte. Bütün bu ulusal hareketlerin temelinde, ekonomik ve toplumsal sorunları buluruz. İngiltere'den ayrılmaya çalışan üç ulus, İspanya'da uzun yıllar mücadele eden Bask ve Kanada'dan ayrılmak için önümüzdeki sonbaharda referanduma gidecek olan Quebek, çok uluslu kapitalist devletlerde ulusal sorunun hala gündemde olduğu ülkeler arasında. Yugoslavya'daki ulusal hareketler ise, kendi iç politik sorunlarından daha çok dış kapitalist devletlerin içerdeki ekonomik ve toplumsal çelişkileri geliştirmelerinin ürünüdür. Tıpkı Cezayir, Endonezya ve Burma'da olduğu gibi Uluslararası Para Fonu'na olan borçların faizi ve masrafları Yugoslavya'daki ulusal gelirin büyük bir bölümünü kar olarak yurt dışına akıtıyor. 1980 yılına kadar geri kalmış halklara yardım eden ve borç veren Yugoslavya, 1985'lere gelindiğinde Avrupa devletlerinden borç alan bir devlet durumuna gelmişti. Bütün dünyanın geri kalmış halkları ve modern sömürgelerinde olduğu gibi, 1980-1990 yılları arasındaki dış borçlar iki misline çıkmış, Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'ndeki politik gelişmeler Yugoslavya'da da salgın haline gelmişti.

Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte dünyamızın politik dengesinin kendi lehlerinde bozulduğunu iddia eden çoğu burjuva düşünür, bu dengesizliği dünyanın değişik bölgelerindeki sınıfsal ve ulusal mücadeleleri bastırmaya en elverişli koşullar olarak değerlendiriyorlar. Cezayir'den Burma'ya kadar uzanan yoksul müslüman halkların sınıf mücadeleleri, dinsel görüşleri tekrar kurtarıcı olarak ilan ederken, çok uluslu sosyalist devletlerdeki farklı ulusların kapitalizmi kurtarıcı olarak beklemesi şaşırtıcı değildir. Her problem çözümüyle birlikte doğar, ama çoğu zaman doğru çözümü bulmak böyle bulanık havalarda, yanılgılara düşmeden mümkün değildir. Yüzyılın başındaki yoksul sınıfların, ezilen ulusların ve sömürgelerin politik mücadeleleri nasıl ki, sosyalizmi hedef almadan gelişemez duruma geldiyse, son birkaç yılda da yine bu hareketler, kendine sosyalist diyen devletlere karşı farklı düşünceleri savunmadan gelişemezlerdi.

Yugoslavya'daki ulusal hareketler yaklaşık beş yıl önce hızlanmış ve bu hareketleri hayata geçiren ve ona biçim veren de bizzat devletin içinde bulunduğu ekonomik sorunlardı. Özünde sınıf mücadeleleri olan Balkanlar'daki ulusal hareketlerin, sosyalizme karşı gelişmelerinin iki nedeni vardı. İlki, merkezi Yugoslav devletinin kendisini sosyalist ilan etmiş olması ve ikincisi de kapitalizmi hedef almayan ulusal hareketlerin başarı şansının, sosyalist bir devlette mümkün olmamasıydı.

Aynı eski Sovyet uluslarında olduğu gibi, Yugoslavya'yı meydana getiren ulusların işçi sınıfının temsilcisi olduğunu iddia eden sosyalistler, Makedonya ve Karabağ hariç diğer uluslar da sosyalizmin bittiğini ilan ettiler. Ve hatta, merkezi hükümeti elinde bulunduran Sırplar'da da hala sosyalizmi savunan hükümete karşı geniş burjuva hareketler gelişmeye başladı.

Bosna-Hersek ve Makedonya'nın bağımsızlık yönünde referandum kararı almaları, bölgedeki burjuva devletlerde milliyetçi akımları geliştirirken, Batı Avrupa'nın ve Amerikan'ın kapitalist devletleri burdaki ulusal hareketlerin şimdilik kendi çıkarları için tehlikeli görüyor. Kosova'nın ve Makedonya'nın bağımsızlığı, Yunanistan'daki ulusal hareketleri geliştireceği gibi, Bosna ve Hersek'in bağımsızlığı da Türk sömürgeciliğinin Balkanlar'da hak iddia etmesine olanak tanıyacaktır. Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte daha fazla önem kazanan müslüman halkların emperyalizme karşı muhalefetini parçalamanın tek yolu, Batılı kapitalist devletlerin denetimindeki müslüman devletlerin çoğaltılmasıydı. Tıpkı Birinci Dünya Savaşı'nda olduğu gibi, bütün dünyanın sosyalistleriyle müslüman halkları arasındaki emperyalizme karşı ittifakın gelişmesini engellemenin tek yolu, her birini kendi içinde parçalara bölüp kendi çıkarlarına uygun gelişen parçaları desteklemekti.

Özellikle Avrupa ekonomik topluluğunun tanımamakta direndiği Makedonya'nın bağımsızlığı, Yunanistan'daki Makedonya halkının gerek Bulgaristan'daki ve gerekse bağımsız Makedonya ile birlik mücadelesini gündeme getirecektir. Makedonya'nın bağımsızlığının, Yunanistan'dan toprak talebinde bulunmaması için farklı isimde tanınabileceğini ileri süren Yunan burjuvaları, Bosna ve Hersek'in bağımsızlığının tanınmasını da kendi gelecekleri için tehlikeli görüyorlar.

Şubat ayının sonunda, Makedonya'yı ve Bosna-Hersek'i tanıyan Türk ve Bulgar devletinin bunda amaçları, mutlaka ulusların kendi geleceklerine kendilerinin karar verme hakkına saygılı oldukları için değildir. Türk burjuva sınıfları bütün dünyanın müslüman halklarını sömürme hakkını ve ayrıcalığını kendi tekellerinde toplamaya çalışıyorlar. Bunun kendilerine Osmanlılardan kalmış tarihi bir miras olduğunu iddia ediyor, tıpkı Kürdistan gibi.

Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte süratlenen bütün dünyanın müslüman halklarının sınıf mücadeleleri iki eğilim göstermek zorundadır. İlki; Çin, Burma, Endonezya, Cezayir ve eski müslüman Sovyet cumhuriyetlerinin bazılarında olduğu gibi, emperyalizme ve sosyalizme karşı gelişen dinsel, feodal hareketler. Ki, bu devletlerin hepsi de bilimsel sosyalizmi savunduğunu iddia eden iktidarların elindedir. Tarihin her döneminde olduğu gibi, bugün de din, bilinçsiz kitlelerin umut boşluğunu doldururyor. Çoğu düşünür, bu ulusal ve sınıfsal hareketlerin gerici ve insanlığın ileri doğru evrimini engelleyeceğini düşünülebilir. Oysa islam dininin kökenine baktığımızda, köleci topluma karşı feodal toplumu kurmaya çalıştığını, tarihte ilerici bir rol oynadığını ve bunun içinde, Asya'nın birçok müslüman halkının, Birinci Dünya Savaşı sonucu sosyalizmi seçip, modern köleliğe karşı geldiklerini hazırlamak bu kaygıların ve düşüncelerin burjuva sınıfların ürünü olduğunu kavramamıza yardım eder. Ve hatta bugün, Tacikistan, Özbekistan gibi çoğu eski Sovyet uluslarında sosyalistler hala iktidardadırlar. Son seçimlerde de ezici bir çoğunlukla sosyalizme olan inançlarını bütün ekonomik ve toplumsal sorunlarına rağmen ortaya koymuşlardı.

Bosna-Hersek ve Kosova'daki müslüman halkların ulusal mücadeleleri ise, dünyanın diğer müslüman halklarının sınıf ve toplumsal mücadelelerinden bağımsız değildir. Daha yazın ortalarında, Türkiye silahlı kuvvetlerinin duruma müdahale etmesini isteyen bu halkın burjuva sınıflarının istediği, yeniden ayrıcalıklı bir sınıf durumuna gelebilmek için ulusun bağımsızlığını oluşturabilmekti.

Yugoslavya'daki ulusal sorunun, uluslararası bir sorun durumuna gelmesi fazla zaman almamıştı. Bilindiği gibi, ABD, İngiltere ve Fransa merkezi yapının dağılmasına karşı çıkmışlar, içerde devletin burjuva sınıfların eline geçmesiyle çözüleceğini düşünmüşlerdi. Oysa Slovenya ve Hırvatistan'da tarihi hak iddia eden Almanlar, bütün diğer emperyalist güçlerin uyarılarına rağmen, bu ulusların kendi geleceklerini kendilerinin belirlemesini savunacaklarını ve yıl başında da tanıyacaklarını ta yazın ortasında ilan etmişlerdi. Ulusal çatışmaların sürdüğü bir an, Sovyetler'deki Ağustos darbesinden hemen sonra, ABD, İngiltere ve Fransa'da politikalarını değiştirerek, sorunun Birleşmiş Milletler'ce ele alınmasını önerip, Yugoslavya'nın parçalanması için zamana ihtiyaç olduğunu bildirmişlerdi.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde referandumlar yapan Hırvatistan, Slovenya, Makedonya ayrılık yönünde karar vermişlerdi, ama bağımsızlığın ilan edilmesi için uluslararası koşullar elverişli değildi. Doğu Avrupa ülkelerinde ve Sovyetler Birliği'nde sosyalizm bütünüyle çökmeden, Yugoslavya'daki bu burjuva hareketlerin harekete geçmesi, hem başarısız olurdu ve hem de Baltık devletlerinin ayrılık taleplerinin geri tepmesine yol açardı. Almanya'nın birleştirilmesinden sonra Alman burjuvazisinin hedefleri genişlemişti. Bir yandan Baltık devletlerinin bağımsızlığının sağlanması, bir yandan Slovenya ve Hırvatistan'ın bağımsızlığı ve öbür yandan Polonya'nın, Silezya'daki Almanları kendi ülkelerine tekrar katma talepleri, daha ilerde Ukrayna'nın referandum kararı, Rusya'daki burjuva sınıflara ve Batılı kapitalist devletlere Sovyetler'in parçalanmasının zamanının geldiğine dair bir sinyal oldu. Ağustos darbesinden hemen sonra bağımsızlığını ilan eden Baltık devletlerinin kararı, Sovyetler Birliği tarafından kabul edilmiş olsa da, tam bağımsızlık beş yıllık bir süre içinde tamamlanacaktı. Oysa Ukrayna'nın referandumuyla durum değişerek, bir yanda Baltık devletleri bütünüyle bağımsızlaşırken, Yugoslavya'nın da parçalanma zamanının geldiği Almanlarca ilan edildi.

Sovyetler Birliği'ndeki parçalanmadan farklı olarak Yugoslavya'daki merkezi hükümet ve devlete hakim ulus olan Sırplar, burjuva milliyetçi düşüncelerin ve ulusal duyguların sosyalist duygu ve düşüncelerden daha fazla geliştiği bir yapıya sahipti. Sırplar ve Hırvatlar sadece isimleriyle bilinen bölgede değil, bütün Yugoslavya'nın her tarafına büyük bir nüfusla dağılmış vaziyette idiler. Özellikle Hırvatlarla, merkezi hükümet arasındaki çatışmalar, ulusların geleceğini kimin belirlemesi gerektiğinden daha çok sınırların ne şekilde çizileceğindi. Kırkaltı yıllık tarihinde sosyalist devlet, ekonomik gelişmelere bağlı olarak şu veya bu ulusun insanlarının değişik alanlara yayılmasına müsaade etmek zorundaydı. Oysa gerek Bosna ve Hersek'teki Hırvatlar ve gerekse Hırvatistan'daki Sırplar yeni kurulmakta olan burjuva devletler içinde azınlık ulus olduklarını ve kendilerine de ulusal haklar tanınması gerektiğini doğal olarak ileri sürüp, ulusal çatışmalara neden oluyorlar.

Yugoslavya'nın parçalanmasıyla birlikte ortaya çıkan ulusal hareketlerin, kısa vadede sonuçlanacağını sanmak yanılgı olur. Bu ulusal hareketleri hayata getiren ekonomik ve toplumsal nedenler birkaç yıllık yanlış bir politikanın ürünü değildir. Tarihsel olarak oluşmuş bu ulusal sorunların kökeninde sınıf mücadelelerini ve sınıf mücadelelerinin içinde de, şu veya bu burjuva sınıfın ekonomik çıkarlarını buluruz. Bir yanda Batı Avrupa'nın gelişmiş kapitalist devletleri, diğer yanda gelişmekte olan Türk, Yunan ve Bulgar burjuva sınıflarının amacı Yugoslavya'nın politik sorunlarını çözmekten daha çok, yeni yatırım alanlarının kimler tarafından denetlenip nasıl bir düzene sokulacağı çekişmelerini taşımaktadır.

Önümüzdeki haftalarda Hırvatistan'da göreve başlaması beklenen BM barış gücünün Balkanlar'da barışı sağlama şansı, hemen hemen hiç yok. Önümüzdeki aylarda başlayacak çatışmalarla birlikte, geri tepecek olan barış gücü, bu savaşın uluslararası boyutlara gelmesini engelleyemeyecektir.

Kendisine sosyalist diyen iktidarın burjuva milliyetçi bir akımla değiştirilmesi şimdilik söz konusu olamaz. Çünkü var olan merkezi hükümet yeteri kadar milliyetçi bir politika izliyor. Bosna-Hersek, Makedonya ve Hırvatistan'da sivil Sırp komandolarının ulusal hareketlere karşı giriştiği bastırma hareketleri, devletin resmi güçlerinden daha fazla etkili oluyor. Bosna-Hersek'in Batılı kapitalist devletler tarafından resmi olarak tanınmasıyla, iç savaşın daha uzun ve tehlikeli olacağı biliniyor. Nüfusun üçte birini teşkil eden Sırplarla, % 17'sini teşkil eden Hırvatların çatışmaları, mutlaka ki, Hırvatistan'a da yansıyıp, iç çatışmaların dallanıp budaklanmasına neden olacaktır. Yine buradaki nüfusun % 44'ü müslüman Slav olan halkın, Sırplara karşı mücadelesi, Makedonya'daki halkı yanına almadan ayakta kalamaz. Buradaki müslümanları ve Makedonya'yı destekleyen Türk devletinin Avrupa Topluluğu'yla olan ilişkisi Yunanistan'dan daha ağır basmayacaktır. Merkezi Sırp devletiyle uyum içinde olan Yunan devletinin, Makedonya'nın bağımsızlığına karşı bir savaşa girmemesi için hiçbir neden yoktur. Kafkaslar'da, Azerbaycan ve Ermenistan arasındaki ulusal çatışmalarda Avrupa emniyet komisyonunun duruma müdahale etmesinde herhangi bir başarı sağlayamayan Türk devletinin, Bosna-Hersek'teki iç savaşta ve Yunanların hem burada hem de Makedonya konusunda tarafsızlaştıramayacaktır. Hırvatların ve Slovenlerin ayrılmasında, kendi aralarındaki ittifakı koruma gücüne sahip olan bütün burjuva devletler, aynı başarıyı Bosna-Hersek ve Makedonya konusunda gösteremeyeceklerdir.

Doğu Avrupa ülkelerinde, Sovyetler Birliği'nde ve Balkanlar'da reel sosyalizm çöktü. Ve dünyanın bütün burjuva devletleri bu çöküşlerin kendilerine yeni pazarlar ve olanaklar hazırladığı inancındalar. Oysa buralardaki ulusal mücadeleler ve sınıf mücadeleleri önümüzdeki yıllarda Batı Avrupa'daki kapitalist devletlerin çöküşünü de beraberinde getirecektir. Uluslararası sermayenin ne bu çöküşleri göğüsleyebilecek sermaye birikimi var ne de onu yönlendirecek politik birliği.

Daha basit bir ifade ile pirince giderken eldeki bulgurdan olacaklar.

TC'nin Newroz katliamına uluslararası tepkiler sürüyor

Newroz Avrupa Parlamentosu'nda

6-10 Nisan tarihleri arasında Strasburg'da toplanan Avrupa Parlamentosu, Newroz katliamlarını acil sorun olarak gündeme aldı ve değerlendirdi.

Parlamentoda bulunan dokuz ayrı siyasal grup tarafından verilen önergelerde TC'nin Kürt halkına karşı uyguladığı şiddet politikası eleştirilerek, Kürt sorununun siyasal çözümü için öneriler sunuldu.

Kendi içlerinde ortak düşünceye sahip olmayan ve değişik ülkelerin siyasal partilerinden oluşan Liberaller adına İtalyan milletvekili Jas Gawronski, sağcı Halkçı Partiler adına Alman Marlene Lenz ve İspanyol Carlos Robles Piqver, Sol Koalisyon adına Yunan Alexandos Alavanos, Avrupa Demokratları adına Yunan Dimitrios Nianias, Gökkuşağı Grubu adına Hollandalı Jaak Vandemeubrocke, Sosyalist Grup adına Belçikalı Raymonde Dury ve Portekizli Joao Cravinho, Yeşiller adına Alman Claudia Roth ve iki arkadaşı, Birleşik Avrupa Solu adına İtalyan Luciano Vecchi ve aşırı sağcı Avrupa Sağı adına da Fransız Jan Marie Le Chevalier ve Bernard Antony verdikleri önergelerde Türkiye'yi, özellikle de TC ordu yetkililerini şiddetli bir şekilde eleştirdiler ve Kürt sorununun zor yoluyla çözülemeyeceğini açıkça dile getirdiler.

Bu önergelerde altı çizilen bir başka nokta ise, devletin PKK'ye karşı mücadeleyi bahane ederek sivil halkı katledemeyeceği ve insan haklarını istediği gibi ihlal edemeyeceği oldu. Muhafazakar partiler adına Lenz ve Robles'in verdikleri karar tasarısında, PKK ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile Kürdistan halkı birbirinden ayrıymış gibi gösterilmeye çalışılıyor.

TC'nin Newroz kutlamaları sırasında gerçekleştirdiği katliamları sert olarak eleştiren bir önerge Yeşiller grubundan geldi. Bu karar tasarısında, 'Türkiye'ye silah ambargosunun uygulanması, Kürt halkının meşru haklarının verilmesi -kendi kaderini tayin hakkı dahil-, PKK ile TC arasında ateşkesin sağlanması gerektiği ve Kürt sorununun son tahlilde ancak siyasal görüşmeler, barışçıl ve demokratik yöntemlerle çözüleceği belirtildi.

Bu arada Türkiye ile yakından ilgilenen politik çevrelerle ikili görüşmelerde, TC daha şiddetli bir şekilde kınanmasına rağmen, Newroz katliamlarının askeri güçlere yüklenmesi dikkat çekti. Ama Türkiye'deki diplomatların bu çevrelere verdikleri "ordunun hükümeti dinlemediği ve dolayısıyla sorumluluğun hükümete yüklenemeyeceği" tarzındaki bilgiler, bu çevrelerden bazılarını kandırmaya yetmemiş. Örneğin adını vermek istemeyen ve Türkiye'yi yakından tanıyan Sosyalist Grup'tan bir milletvekili, TC hükümetinin samimiyetsizliğinden yakınarak şunları söyledi: *"AT Türkiye Karma Komisyonu'nun 23 Mart 1992'de yapılması programlanmış toplantısının Türkiye tarafından Newroz'dan bir gün önce iptal edilmesi, Türkiye'nin katliamı önceden planladığını ve dolayısıyla toplantıda zorlanacağını bildiğinden sorumluluğu sadece Türk ordu mensuplarına yükleme çabalarının bir sonucudur. Bu hükümetin samimiyetine inanmıyorum."*

İkili görüşmelerde gerçekler bu kadar açık bir biçimde ifade edilirken iş resmi bir karar çıkarmaya, tavır almaya geldiğinde aynı dürüstlük gösterilmiyor ve devlet çıkarları öne çıkıyor. Avrupa Parlamentosu'nda yer alan grupların hazırladıkları dokuz ayrı önergeden ortak bir karar çıkarma da bu nedenle mümkün olmuyor. Neden, TC'ye getirilmek istenen yaptırımlar ve PKK'ye yaklaşım konusunda görüş ayrılıkları. Bu nedenle parlamentoda büyük çoğunluğu ellerinde bulunduran Liberaller, Sosyalistler (Sosyal Demokratlar) ve Halkçı Partiler (Hıristiyan Demokratlar) ortaklaşa sundukları karar taslağı, diğer grupların muhalefetine rağmen onaylandı. Bu kararları yeterli görmeyen, PKK'ye yönelik "terörist" tanımlamasını kabul etmeyen ve TC'ye çok daha ağır yaptırımların uygulanması gerektiğini savunan Yeşiller, Gökkuşağı, Birleşik Avrupa Solu ve Sol Koalisyon, karar tasarısına red oyu verdi.

Böylelikle Avrupa Parlamentosu'nun ortak kararına dönüşen söz konusu kararların gerekçe bölümünde, Avrupa Parlamentosu'nun "Türkiye ve Kuzey Irak"-taki Kürtlerin uğradıkları insan hakları ihlallerine ilişkin 12 Mart 1992 tarihli kararı hatırlatıyor ve bunun yanısıra 23, 24,25 Mart tarihlerinde yapılması öngörülen AT-Türkiye Karma Komisyon toplantısının TC tarafından ikinci sefer iptal edilmesi üzücü bulunuyor.

Gerekçe bölümünde şu görüşlere de yer veriliyor:

"Avrupa Parlamentosu, Kürt yeni yıl kutlamaları sırasında çok sayıda insanın yaşamını yitirmesi ve yaralanmasına yol açan şiddeti esefle karşılar.

Bu tür olayların şiddeti daha da tırmandıracağını belirtir.

Bu bölgenin birçok şehrinde mutlak sokağa çıkma yasağının ilan edilmesi, basının artık gerektiği gibi görevini yerine getirme imkanına sahip olamayışı ve bölgenin pratikte bir savaş halinde olduğunu belirtir.

Kuzey Irakta yeni Türk askeri saldırıları sonucu en azından altmış sivilin hayatını yitirmesine karşı çıkar ve buna kızdığını belirtir.

AT'ye üye ülkelerdeki Kürtlerin gösterilerini dikkate alır.

Türkiye'nin de üyesi olduğu AGİK, Avrupa Konseyi azınlık ve insan hakları deklarasyonunu hatırlatır.

AT'nin ikinci veya üçüncü ülkelerle ilişkilerinde insan haklarına saygının oynadığı rolün altını çizer.

Türkiye'nin jeo-stratejik yeri, NATO, AGİK ve aynı zamanda Avrupa Konseyi üyesi olmasından dolayı oynayabileceği rolü dikkate alarak;

Kararlar

1- Şiddet dalgasının kurbanlarının ailelerinin acısını paylaştığını ifade eder.

2- Türkiye'nin güneydogusunda Türkiye'nin askeri güçlerinin gerçekleştirdikleri çok sert ve geniş çaplı eylemleri ve bunların sebep olduğu masum insanların temel insan haklarının ayaklar altına alınmasını kınar.

3- PKK ve Dev-Sol'un terörist eylemlerini, yeni hükümetin tüm Türkiye içinde insan haklarına olan saygıyı daha da ileriye götürme çabalarını tehlikeye düşürdüğünden kınar.

4- Türkiye'den terörizme karşı mücadele ederken, insan haklarına tam olarak saygı duyulmasını ve kendi toprakları üzerinde askerleri müdahale gücü olarak kullanmamasını talep eder.

5- Yürüyüşçülerle, güvenlik kuvvetleri ve askerler arasında çıkan kanlı çatışmaların sorumlularını bulmak amacıyla uluslararası bir soruşturmanın gerçekleşmesini talep eder.

6- Kürt sorununun yalnızca barışçıl olarak çözülebileceği ve bunun da Türkiye'nin demokratikleşmesi için esas koşul olduğunu belirtir.

7- Hükümeti, bu bölgenin vatandaşları ile devlet arasındaki güveni yeniden sağlamak için bütün tedbirleri almaya (özellikle olağanüstü halin kaldırılması) ve ilgili tüm toplulukların sorunlarını saygılı, demokratik ve barışçıl yolla çözecek bir diyaloğu yaratacak koşulları oluşturmaya çağırır.

8- Avrupa Konseyi ve Komisyonu'nu uluslararası topluluk çerçevesinde Kürt sorununa kesin çözüm bulmak amacıyla elinden geleni yapmaya davet eder."

"Türkiye'deki Kürt halkına karşı katliam"

Sömürgeci-faşist rejimin Kürdistan'da Newroz bayramındaki gösteriler sırasında giriştiği kitlesel katliam, Avrupa televizyonlarına yansıdı, gazetelerde haber oldu verildi, resim oldu belgelendi. Federal Alman hükümeti önce, Türk devletinin, kendi verdiği silahları bu katliamlar sırasında kullanıp kullanmadığını bilmediğini söylediyse de, Alman tanklarının halkın üzerine nasıl sürüldüğü, eski Doğu Alman kalaşnikoflarıyla kadınların, çocukların nasıl katledildiği belgeliydi. Bu belgeler Alman televizyonlarında görüntülü olarak yayınlandı. Bunun ardından, artık daha fazla "kesin değil" diyemeyen Almanya hükümeti, parlamentonun aldığı karara rağmen, TC'ye verilen Leopard tankları skandalının etkisiyle de TC'ye karşı silah ambargosu kararı almak zorunda kaldı. Bu, Avrupa ülkelerinin gösterdiği "en sert" tepkilerden biriydi. Bir de Avusturya hükümeti, TC'ye bir nota vererek AGİK anlaşmaları gereğince Newroz'da yaşananlar hakkında bilgi vermesini istemişti.

Bunların dışında ciddi bir tepki gelişmedi, o sözde demokrasi, özgürlük şampiyonu Avrupa ülkelerinden. Devletler düzeyinde durum biraz böyle.

Ancak devlet, halk demek değildir, tüm demokratik kurum ve kuruluşlar, örgütler demek değildir.

Kürdistan'daki katliamlar karşısında harekete geçen çeşitli ülkelerden bazı demokratik kurum, kuruluş ve örgütlerin tepkileri kısaca şöyle:

"Türkiye'deki Kürt halkına karşı katliam" başlığıyla İsviçre Cumhurbaşkanına ve basına bir mektup gönderen CETİM (Üçüncü Dünya Avrupa Merkezi), Türk sömürgeciliğinin Newroz'da Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamları ele alıyor, Şirnex halkının, tıpkı eski Şili diktatörü Pinoşet'in yaptığı gibi silah zoruyla stadyumlara toplatıldığını belirtiyor. Birleşmiş Milletler bünyesinde ekonomik ve sosyal organda da gözlemci statüsünde olan CETİM'in mektubunda şu görüşlere de yer veriliyor:

"Türk hükümeti gerçekleri çarpıtıyor. Tüm belirtiler şunu gösteriyor: Orada yaşananlar Türk hükümetinin açıkladığı gibi, ordu ile 'silahlı teröristler' arasında olan bir çatışma değil, tam tersine sivil Kürt halkı üzerinde yeni tür baskıların uygulanmasıdır...

Ordunun göstericiler üzerine körce ateş açması halkın protesto gösterilerine yol açmaktadır, daha önce katledilen insanların cenaze törenlerinde olduğu gibi.

Türk hükümeti, Körfez savaşından iyice yararlanarak uluslararası planda kendisini demokratik bir kılıfa büründürmeye çalışmıştır. Son seçimlerde Türk yetkililerinin Kürt dilini serbest bırakma iddiaları bazı ümitlere yol açtı, ama Türk yetkilileri ikiyüzlülük yapıyorlardı.

Buna paralel olarak Türk yetkilileri, Ağustos 1990'da Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni 13 Kürt bölgesinde askıya alıp, bu bölgelerde baskı yapmakla görevlendirilmiş süper valiyi tam yetkilerle donattılar. Öte yandan, parlamentoya seçilen Kürt temsilcileri, Türk rejiminin son dönemlerdeki liberalleşme iddialarından dolayı ilk konuşmalarını Kürtçe yapma cesaretinde bulundular. Bundan dolayı DGM Savcısı onları devlet hainliğiyle suçlayarak haklarında idam cezası talep etti.

Uluslararası camianın katliamların durdurulması için acilen Türk hükümeti nezdinde girişimlerde bulunması gerekmektedir.

... Kısa bir süre önce Türkiye'deki durumun iyileşmeye doğru gittiği yolunda açıklamalar yapan İsviçre hükümetinden, zaman kaybetmeksizin TC ordusunun Güneydoğu'da giriştiği şiddetli baskılara kesin bir dille karşı çıkmasını ve söz konusu bölgelere resmi bir araştırma heyeti göndermesini istiyoruz."

"Türkiye'nin askeri çözüme yeltenmesi bölgenin viraneye dönmesine yol açar"

İngiltere Parlamento İnsan Hakları Grubu Başkanı Lord Avebury, 29 Mart'ta TC'nin İngiltere büyükelçisine yazdığı ve *"... Türkiye'nin Kürt halkının yaşadığı bölgelerde son günlerdeki olaylar hakkında endişe verici haberler aldığımızı üzülerek belirtmek isterim"* diye başlayan mektubunda, 14 Mart'tan itibaren Mêrdîn alanında yapılan katliam, tutuklama ve kayıp olaylarını sıraladıktan sonra, şunları belirtiyor:

"Bu son olaylar, Türk egemenliği altında yaşayan Kürtlerin geçmişte olduğu gibi hür iradelerine sahip olmak istediklerini göstermektedir. Sizlerin de bildiğiniz gibi 63 sene önce, 1919'da hemen hemen bu güçleri vardı... Eğer Türkiye sadece Kürtlere otonomi veren bir çözüme yaklaşırsa, belki de asayişi sağlayabilir ve bölgede barışın gelmesine katkıda bulunur. Bunun tersine, yani siyasi çözüm yerine askeri çözüme yeltenirse, bu Türk halkının fakirleşmesine, güçten düşmesine ve bölgenin viraneye dönmesine yol açar."

"Belçika da Türkiye'ye silah satışını durdurmalıdır"

Belçika Hıristiyan Halk Partisi'nin meclis grubu, 27 Mart'ta yaptığı bir basın açıklamasında, *"Hıristiyan Halk Partisi Meclis Grubu, Türk ordusunun Kürt halkına yönelik katliamını dehşetle izlemektedir"* dedi.

14 Mart 1991 tarihinde partinin aldığı bir karara da değinilen açıklamada, Türkiye'de insan hakları ihlalleri sürdükçe, bu ülkenin Avrupa Topluluğu'na tam üyeliğinin engellenmesi konusunda aktif rol oynanması kararının alındığı vurgulanıyor ve şöyle deniliyor:

"Hıristiyan Halk Partisi Meclis Grubu, Belçika Hükümeti'nin de Almanya örneğini takip ederek, Türkiye'ye her türlü silah satış ve hibesinin durdudulması hususunu ivedilikle ele almasını talep etmektedir. Aynı şekilde konunun Avrupa politik çevrelerinde de gündeme alınması için hükümetin girişim ve önerilerde bulunması gerektiği inancındayız."

"Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını destekliyoruz"

İspanya'nın Katalonya bölgesinde iktidarda olan Demokratik Katalonya Birliği, TC'nin Madrid'teki büyükelçiliğine bir mektup göndererek, sömürgeci güçlerin 21 Mart'ta ulusal bayramını kutlayan Kürdistan halkına karşı giriştiği ve çok sayıda ölü ve yaralıya yol açan vahşi saldırıları kınadığını açıkladı. Demokratik Katalonya Birliği, 27 Mart günü yaptığı bu basın açıklamasında, Kürt halkının demokratik ve barışçıl bir ortamda kendi kaderini tayin hakkını desteklediğini belirtti.

31 Mart günü İspanya Sol Birlik Cephesi Parlamento Grubu ile Katalonya İnisiyatifi ortaklaşa hazırladıkları bir yasa önerisini parlamento başkanlığına sundular. Bu yasa önerisinin gerekçe bölümünde Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının mevcut durumuna değinilerek şöyle deniliyor: *"Kürt halkı, şüphesiz yakın tarihin en fazla ve en kötü uygulamalarına maruz kalan halklardan birisidir. Körfez savaşı, onun sorunlarını çözmekten çok, daha da keskinleştirdi.*

Bölgenin bugünkü devletlerinden olan Türkiye, Irak, İran ve Suriye tarafından paylaşılan Kürt nüfusunun bu parçalanmışlık durumu, tarihi sorunlarının kesin çözümünü daha da karmaşık hale getiriyor.

Yakın dönemde Türk ordusu özellikle Türkiye'nin güneydoğusu ve Kuzey Irak başta olmak üzere, Kürtler tarafından ikamet edilen bölgelerde askeri olarak hareket etmektedir, halka saldırmaktadır." Yasa önerisinin gerekçe bölümünde, Türk ordusunun Kürt halkına giriştiği katliam nedeniyle Almanya ve Avusturya'nın aldıkları tavırlara da değinilerek, Avrupa Konseyi Demografi, Sığınmacı ve Göç Komisyonu'nun Kürt mültecilerin dramatik durumu ve aynı zamanda Kürt halkının genelinin durumu üzerine bir rapor hazırladığı belirtiliyor. Bu raporun başlıca amacının, Kürt halkının onurunu ve özgürlüğünü tekrar kazanmasını sağlayacak barışçıl ve demokratik bir çözüm önermek için, Avrupa Konseyi'nin koruması altında ve bölgedeki bütün ülkelerin katılacağı uluslararası bir konferansın yapılmasını Avrupa Konseyi üyesi ülkelerden ısrarla istemek olduğu ifade ediliyor.

İspanya Parlamentosu'ndan ortak karara dönüşmesi istenen somut öneriler de şöyle:

"1- Bahsedilen bu ülkeye (Türkiye'ye) silah ihracı ve ikmali üzerine topyekün bir ambargo uygulansın.

2- Türk devleti tarafından aldatma sistemiyle sağlanmaya çalışılan askeri kullanım araçları için yapılan görüşmeler, düzeyi ne olursa olsun durdurulsun."

110 Yunan milletvekilinden ortak protesto

"Kürt halkına yönelik katliamları ve insan hakları ihlallerini protesto ediyor, uluslararası kurum, kuruluş ve insanlığa aşağıda imzası olan milletvekilleri olarak, uluslararası anlaşmalar ve insan haklarına uyulması ve bunun sağlanması için çağrıda bulunuyoruz" diyen 110 Yunan milletvekilleri imzalamış oldukları belgeyi Yunan Meclis Başkanı Atanasios Çaldari'ye sundular. 110 milletvekili imzalarını meclis başkanına ileten eski Milli Eğitim Bakanlarından PASOK milletvekili **Lefteris Verivakis,** *"BM, AGİK ve Avrupa Parlamentosu'na iletilmek üzere hazırladığımız 110 milletvekilinin imzasını taşıyan ve Kürt halkını ilgilendiren bu protestoyu imzası bulunanlar adına size iletiyorum. İlgili kurumlar, BM, AGİK ve Avrupa Parlamentosu'na iletilmesini istiyoruz"* dedi.

300 sandalyeli Yunan Parlamentosu'ndan 110 milletvekilinin imzasını taşıyan metne imza atanlar arasında PASOK iktidarı döneminde Milli Eğitim Bakanlığı yapmış Lefteris Verivakis'in yanısıra eski Baro Başkanı ve Yunan Solu Başkanlığını yapmış **Fotis Koyvelis,** eski Sanayi Bakanlarından **Anastasios Peponis,** birkaç ay öncesine kadar Yeni Demokrasi Partisi'nden Ulaştırma Bakanı olan **Dimitris Kavkotalas,** yine PASOK iktidarı döneminde Milli İktisat Bakanlığı yapmış **Gerasimos Arsenis** gibi etkin birçok politikacı da bulunuyor. Bunların büyük çoğunluğu PASOK'tan olmakla birlikte diğer partilerden milletvekilleri de var.

— Norveç mektubu —

Norveç kimi memnun etmek istiyor?

Norveç Parlamentosu 2 Nisan 1992'de Kürt sorununu ele aldı. İnisiyatif sahibi Senter Partisi'nden Tove Kari Viken idi. Parlamento oybirliğiyle TC'nin son saldırısını kınadı ve TC'den derhal Kürtlerin insani haklarının verilmesini talep etti. Kürtlere insani haklarının verilmesiyle neyin kastedildiği ise açıklanmadı. Sosyalist Venstre (sol) Partisi'nin, Norveç'in Türkiye'ye Körfez savaşı esnasında hibe ettiği 150 savaş roketinin geri alınması için verdiği önerge oybirliğiyle reddedildi.

Norveç Dışişleri Bakanı Thorvald Stoltenberg, Türkiye'den Kürtlerin insani haklarının verilmesini isterken, sözlerine şunu da eklemeyi ihmal etmedi: *"Türkiye'de silahlı mücadele veren Kürt grupları buna son vermelidirler. Sorun demokratik bir platformda tartışılmalıdır. Baskı ile sorunlar çözülemez ve yeni trajedilere yol açabilir."*

NATO'dan dolayı Norveç ile Türkiye'nin ilişkileri tarihsel bir geçmişe sahiptir. İlişkileri siyasal ve askeri olarak boyutludur. Son zamanlarda ekonomik alanda da ilişkiler hızla geliştirilmektedir. Her şeyden önce Norveç, Türkiye'yi önemli bir silah pazarı olarak görmektedir. Norveç'in, Türk ordusunun modernleştirilmesi için, NATO'ya dayandırılarak gelişmiş silah teknolojisi aktarmak istediği bildirilmektedir. Newroz katliamından hemen sonra Norveç silah endüstrisini ziyaret etmeye gelen Türk askeri firma temsilcilerine gösterilen ilgi bunun kanıtlarından biriydi. Meclis tartışmasında Tove Kari Viken bu konuyu irdelerken şöyle diyordu: *"Norveç bir gün silah satışını durdururken, ertesi gün Türk firma temsilcilerini, Norveç'in gelişmiş silah teknolojisinde gezdirmektedir."*

Olaya objektif bakan birçok gözlemci, kararın fazla birşey ifade etmediği ve bu bağlamda Norveç'in iki yüzlü bir politikaya oturduğunu belirtmektedirler. Zaten iktidardaki İşçi Partisi'nin Türkiye'ye karşı çok dikkatli davrandığı ve Türkiye'nin aleyhine olabilecek bir karara kolay kolay yanaşmadığı, Sosyalist Parti'nin Dışişleri Sözcüsü Pauel Chaffy tarafından da belirtildi.

Kuzey Kürdistan'daki gelişmeleri yakından takip eden Norveç, Türkiye'nin Kürt sorununu bu aşamadan sonra silah zoruyla bastıramayacağını iyi bilmektedir. Bu yüzden de böylesi yüzeysel kararlarla dostu Türkiye'nin daha tutarlı düşünmesini sağlamak ve bazı kırıntılar vererek demokratik muhalefetin gücünün düşürülmesini tavsiye etmektedir. Aksi taktirde olayların Türkiye için iyi bir sonuç vermeyeceğini Türkiye'nin hesaplamasını istemektedir.

Norveç. Mahkeme binası önünde yurtseverlerin tutuklanmasını kınayan Kürdistanlılar — Foto: Berxwedan

Son zamanlarda AT hastalığına yakalanan Norveç, uluslararası siyasal konjoktürde kendine bir yer edinmek istiyor. Olaf Palme'den sonra İsveç'in kaybetmeye başladığı bölgesel ve uluslararası rolü üstlenmek istemektedir. Bunu elde etmek için de pazar ekonomisine hızla sarılmaktadır. Norveç firmalarının uluslararası pazarlarda çok hızlı bir rekabete girdiği biliniyor. Bilindiği gibi, Norveç önemli bir silah pazarcısı durumuna gelmektedir.

Norveç Anayasası'nda, iç savaş durumunun yaşandığı ülkelere silah satışının yasak olmasına rağmen, Norveç silah teknolojisi bunu yıllarca direkt veya indirekt olarak çiğnedi. En son olaylardan biri de Norveç'in Amerika vasıtasıyla anti-gerilla roketlerini yıllarca iç savaş durumunu yaşayan El Salvador ve Kolombiya'ya satışıydı. Olay ortaya çıkınca değişik metodlarla hızla örtbas edildi. Aynı şey Kürdistan'daki roketler için de geçerlidir. Bu da Norveç'te gerçekte kimin ülkeyi idare ettiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Dünyadaki son denge durumu değişmelerinden güç alan burjuva basını, pazar güçlerinin de desteğiyle adeta her tarafa meydan okumaktadır. Bu yüzden de Norveç'te siyasal muhalefet sindirilmiştir. Kamuoyu burjuva basını tarafından her gün topa tutulmaktadır.

Newroz olaylarını protesto etmek için bir ajan yuvası olan TC konsolosluğunu basan yurtseverlere karşı polisin saldırgan tutumu ve TC'nin yaptığı katliam ile fazla ilgilenmeyen özellikle sağcı burjuva basını, Türkiye rejimini memnun etmek için adeta yarışa girmişti. Yaptıkları bütün şey, gazetecilik adına yurtseverleri polis gibi sorgulamalarıydı. Her röportajlarında aradıkları şey Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin biricik öncüsü PKK'yi terörist ilan etmek için ipuçlarıydı. Bu yüzden de değişik perspektiflerle olayın PKK tarafından örgütlenip örgütlenmediğini öğrenmek istiyorlardı. Çünkü katliamdan sonra Türkiye'yi açıkça desteklemeleri, onlar için kamuoyu nezdinde olumsuz bir etki yapacaktı. Hatta köşe yazılarında üstü kapalı bir şekilde "Norveç adaleti"nin Demoklesin Kılıcı gibi elçiliği basanlara gösterilmesi için yetkililerin sert tutum takınmaları gerektiğini belirtiyorlardı. Bu konuda **Aftenposten** ve **Adresseavisen** gazeteleri öncülüğü kimseye kaptırmak istemiyorlardı. Fakat yurtseverlerin bilinçli davranmaları kinlerini kursaklarında bırakırken, aradıklarını bulamayan kof basın röportajlarının sonuna şunu eklemeden edemiyordu: *"Türkiye'de Türkiye devletine karşı mücadele eden marksist-leninist parti PKK."* Son zamanlardaki açık pazar ekonomisi histerisine kapılan basın bununla, anlaşılan sıcak bir duş almak istiyordu.

Bilindiği gibi olaya katılan yurtseverlerin çoğu sorgusuz cezaevinde bulunmaktadır. Cezaevindeki haksız ve baskıcı durumu protesto etmek için açlık grevine başlayan yurtseverlerin durumu henüz dışarıya fazla aktarılmadı. Burjuva basını bu konuda da suskunluğunu sürdürerek, adeta Norveç'in dişlerini göstermesini istiyor.

Yukarıdaki yorumların paralelinde şu sonuçları çıkarabiliriz: Norveç kamuoyunun içinde bulunduğu siyasal ve psikolojik durum ve dağınıklığı göz önünde bulundurarak Norveç Ulusal Meclisi'nin cılız da olsa aldığı Türkiye'yi kınama kararı ulusal kurtuluş mücadelesi için ileriki aşamalarda uzun vadeli ve programlı bir çalışmayla bir kazanım durumuna getirilebilir. Çünkü ajan yuvası TC konsolosluğunun dağıtılması ilk açık tavır ve ülkedeki katliamlarla bağlantılı geliştiği için, pusudaki birçok güç tarafından ulusal mücadele aleyhine yoğun bir kampanyaya, pusudaki dönüştürülmek istenilmesine rağmen, becerilemedi. Tam aksine geniş bir politik manevra ve Kürt halkının yekvücut olması kamuoyu nezdinde mücadelemiz aleyhine geliştirilmek istenen dumanları dağıttı. Hatta birçok Norveçli, boyalı basının aksine ilk eylem olduğu için gerekliydi, tutumunu takındı.

Bundan sonra yapılacak şey, Norveç koşullarını da göz önünde bulundurarak politik eylemliliği, siyasal bağlamda yoğun bir bilgilendirme kampyanyası ve sistematik bir yönelimi gerçekleştirmedir. Ulusal mücadelenin haklılığı, hedefleri, geldiği aşama, kısacası ulusal ve uluslararası politik deneyim yurtseverlerin önünde önemli görevler olarak durmaktadır. Taviz verilmeden ortaya serilecek böylesi etkinlikler düşmanı bu alanda da sıkıştırabilecektir. Aksi taktirde aynı eylemlerin değişik perspektiflerde değil de aynı biçimlerde tekrarlanması, fazla yarar getirmez.

Gavan K.

Newroz gösterilerinde tutuklanan yurtseverler hala içerde

Almanya-Münster.' Türk sömürgeciliğinin katliamlarını protesto — Foto: Berxwedan

Avrupa'daki Kürdistanlı yurtseverlerin Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da giriştiği katliamları protesto etmek için yaptıkları çeşitli eylemlerde gözaltına alınan ve ardından tutuklanan yurtseverler hala serbest bırakılmadı.

Bu konuda elimize ulaşan bilgiler şöyle:

Köln'de yapılan bir protesto eylemi sırasında gözaltına alınan Hasan Dersal adlı Kürdistanlı tutuklanarak Köln Cezaevi'ne konulduktan sonra, bu kez de eylemini açlık greviyle sürdürdü. 10 gün süreyle açlık grevi yapan Hasan Dersal ile bir yurtsever daha hala tutuklu bulunuyor.

21 Mart gecesi, Kürdistan'da düşmanın yaptığı katliamları duyar duymaz harekete geçen 23 yurtsever de, Norveç'te tutuklu bulunuyor. İlk başta 42 yurtseveri gözaltına alan Norveç polisi, bir hafta sonra 23'ü dışında geriye kalanları serbest bıraktı. Bu yurtseverler de 22 Mart tarihinden itibaren TC'nin Kürdistan'da giriştiği katliamları protesto etmek, Norveç hükümetinin bu katliamlar karşısındaki suskunluğunu kınamak, Kürdistan'a bir heyetin gönderilmesini talep etmek ve Norveç polisinin insanlıkdışı uygulamalarını protesto etmek amacıyla açlık grevine başladılar. Haklarında bir aydan altı aya kadar hapis cezası istenen yurtseverlerin durumu hakkında Norveç basınında çıkan haberlerde, bu eylemin Norveç'i uluslararası diplomaside zor durumda bıraktığı iddia ediliyor.

Norveç halkı ise bu eylem nedeniyle yurtseverlerin tutuklanmasını tepkiyle karşılıyor ve 1940'lı yıllarda Norveç'in Hitler Almanyası tarafından işgal edilmesini protesto etmek amacıyla İsviçre'deki Almanya konsolosluğunu işgal eden Norveçlilerin ülke içinde kahraman ilan edildiğini hatırlatıyor ve yurtseverlerin eylemlerini de haklı bulduklarını belirtiyorlar, buna karşı Norveç hükümetinin tavrını bir ayıp olarak değerlendiriyorlar.

Uluslararası Af Örgütü Norveç Şubesi, hükümetin yurtseverlere yönelik tavrını kınadı. Norveçli avukatlar da, polisin tutumunu kınadıklarını açıkladılar.

KISA... KISA... KISA...

- 29 Mart günü İsviçre YJWK Örgütü, Zürih bölgesi genişletilmiş toplantısını yaptı.
- 27 Mart'ta Almanya'nın Braunschweig kentinde Alman ve diğer dostlara yönelik Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve Newroz'daki gelişmelere ilişkin bilgilendirme toplantısı yapıldı.
- Almanya'nın Bochum kentinde HEVKOM, HEP ve Yeni Ülke gazetesi temsilcileri Kürdistan ve Türkiye'deki son durumlara ilişkin bilgilendirme toplantısı yaptı. Alman politik çevrelerinden 200 civarında kişi katıldı.
- İsviçre'de yaşayan Kürdistanlıların kurdukları dernekleri çatısı altına alan FEKAK'a bağlı tüm derneklerin kongreleri yapıldı. 15 Şubat-1 Mart tarihleri arasında Basel, Zürih, St.Gallen, Arau, Luzern, Watwill ve Lozan'daki toplam 7 derneğin kongreleriyle birlikte yönetim çalışmalarına başladı.
- 27 Mart günü Strasburg'daki Kürdistanlılara ait dernek Fransız polisi tarafından hiçbir gerekçe olmaksızın basıldı. Dernekteki tüm eşyalar yerlere savrularak yurtseverler tehdit edildi. Ayrıca derneğin etrafını kordon altına alan Fransız polisi, çevredeki yurtseverler arasında kimlik kontrolü yaptı ve bazı yurtseverleri gözaltına aldı.

SAVAŞ GÜNDEMİ

Herkes görev başına!

Baştarafı 1. sayfada

verdi. Ve Kürdistan halkı, düşmanın bu vahşeti karşısında sinmek yerine direnmeyi, kendisi ve vatanı için ölümü seve seve kucaklamayı tercih etti.

Gerilla da düşmana hak ettiği cevabı vermekte gecikmedi. Newroz'un hemen ardından Kürdistan'ın tüm alanlarında gerilla eylemleri yükseldi. Girgê Amo, Dersim vd. alanlarda düşmana büyük darbeler vurdu.

Yeni sürece böyle girdik. Kuşkusuz bundan sonraki gelişmeler çok daha yoğun, çatışmalar çok daha şiddetli ve kanlı olacak. Çünkü, karşımızdaki düşman, şiddetten başka bir şey anlamıyor. "Direnen, kendisini ve haklarını savunan, vatanını ve haklarını elde etmek isteyen tüm Kürtlere ve bunlara öncülük eden PKK'ye ölüm" diyerek katliamı dayatıyor. Bunu açık açık söylemekten, katliam çığırtkanlığı yapmaktan çekinmiyor ve yapıyor da. Bu geleneksel imha politikasını hayata geçirmek için işbir-likçi-hain Kürtlerin yanısıra başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerden destek alıyor, onlara dayanıyor. Son dönemlerde Ankara'ya sözümona diplomat-politikacı taşıyan uçaklardan biri iniyor, biri kalkıyor. Dış politikasının özünü Kürdistan sorunu ve bunun katliam yoluyla bastırılması oluşturuyor. Tabii bu arada işbirlikçi bir "Kürt Partisi"nin oluşumuna da yeşil ışık yakıyor. Sözde reformlardan söz ediyor ve bunların uygulanmasını da PKK'nin ezilmesine bağlıyor. Bir zamanların ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissenger da, İran Şahı Pehlevi'ye, *"Kürtlerin isyanını önce bastır, sonra reform yap. Eğer önce reform yaparsan, bundan isyancı Kürtler yararlanır ve senin için iyi olmaz. O yüzden önce ezmelisin"* diyor ve İran Şahı da bunu aynen uyguluyordu. Akıl hocaları aynı olunca, uygulanan yöntemler de benzerlik arzediyor.

Evet, çok kısa olarak düşman cephesinde durum bu. Ama bizim için asıl önemli olan devrim cephesinin durumu. Zaten düşmanımızı yakından tanıyor ve onun ne kadar barbar, ne kadar katliamcı, imhacı bir güç olduğunu gayet iyi biliyoruz. Uyguladığı taktikler de yeni değil. TC, tüm sömürgeci güçlerin uygulayıp da başarılı olamadıkları bütün taktiklerin bileşkesiyle, bunlardan elde edilen deneyimlerle karşımıza çıkıyor. İç savaş, daha doğru bir deyimle özel savaş konusunda uzman olan Demirel de MGK'nin aldığı tüm kararları en yetkin bir şekilde uygulamaya sokuyor. Önümüzdeki dönemde buna da hız verecekleri anlaşılıyor mevcut gelişmelerden.

Ama ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü PKK, bir hiç durumuna getirilen, iradesiz, kimliksiz, kişiliksiz ve vatansız hale getirilen bir halkı nasıl ki, direnen bir halk, kendi haklarına, kendi kimliğine, kendi vatanına, kendi evlatlarına ve davasına sahip çıkan bir halk haline getirdiyse ve bugüne kadarki önderliğiyle Kürdistan tarihinin en önemli kazanımlarını elde ettiyse, bundan sonrasını da götürmeyi ve kazanmayı bilecektir. Düşmanın ve işbirlikçilerinin hiçbir baskı, tehdit ve şantajına boyun eğmeden önüne koyduğu ulusal ordulaşma, ulusal ayaklanma, ulusal meclisin inşası ve savaş hükümetinin oluşturulmasını başaracaktır.

Bu dönem Kürdistan halkı açısından hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar büyük bir öneme sahip. Kendi tarihimizde ilk kez bir askeri güç haline gelmemiz söz konusu. Ordulaşma bu anlama geliyor. Üstelik sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın tüm parçalarını içine alacak böyle bir ordulaşmayla ancak zafere gidebilir, halkımızı düşmanın katliamlarından koruyabilir, düşmanı ülkemizden kovabiliriz. Tarihinde hiçbir zaman ulusal bir irade haline gelememiş, kendi iradesini ortaya koyamamış, hep başkaları, yabancı güçler veya onların yerli işbirlikçileri tarafından yönetilmiş bir halk için ulusal meclis en önemli ulusal organ. Dostun da düşmanın da tanımak zorunda olduğu, ulusun ortak çıkarlarını, taleplerini, istemlerini temsil eden, dile getiren ve dünyaya yansıtan böyle bir organ olmadan Kürdistan halkı kendi ulusal kurumlarına kavuşamaz, dünyadaki tüm güçlerin muhatap almaları gereken bir ulusal iradeyi ortaya koyamaz. Bu nedenle ulusal meclis, Kürdistan halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü açısından vazgeçilmez bir kurum. Meclis de bu yıl, bizzat halkın seçtiği adaylardan oluşturulacak ve Kürdistan halkının öz iradesi olarak halkının öz çıkarlarını temsil edecek, halka gerekli kurumları oluşturacak. Yani Kürdistan halkı bu yıl, her alanda ulusal kurumlarını da yaratmayla karşı karşıya. Bu meclisin kendi içinden seçeceği kişilerle de hükümet oluşturulacak.

Tüm bunlar tarihi adımlardır, hem de son derece önemli tarihi adımlar. Düşmanın tüm hazırlıkları, Kürdistan'ı bir cephane yığınağı haline getirmesi, katliamlara girişmesi, her şeyini ulusal kurtuluş uğruna harekete geçiren, öncüsü etrafında sıkıca kenetlenen ve yine öncüsüne duyduğu güvenle tarihinin bu en önemli döneminde düşmanı vatan topraklarından kovmaya, dünyadaki her halk gibi bağımsız ve özgür yaşamaya, insanca yaşamaya kararlı bir halkı hiçbir güç durduramaz. Hele de bu kaybettiği her şeyini savaşla kazanacak olan Kürdistan halkı ise, dünyanın tüm emperyalistleri, sömürgecileri de karşısına çıksa, kimse onu yolundan geri döndüremez.

Bu kader yılında, her Kürt bireyinin kendi üzerine düşen yurtseverlik görevlerini yerine getirmesi, tüm gücünü bunun için seferber etmesi tarihi bir görevdir.

Herkes görev başına!

Vahşete sessiz kalınabilir miydi?

Baştarafı 12. sayfada

burg'ta 150 yurtsever siyah elbiseler giyerek şehir merkezinde oturma eylemi yaptılar.

Kassel'deki yurtseverler ise eylemlerine daha 23 Mart'ta başlamışlardı. TÖBANK şubesi işgal edilmiş, içinde bulunan tüm eşyalar tahrip edilmiş, kitleler düşmana duydukları öfkeyle içerde ne varsa hepsini tahrip etmişlerdi. SPD (Alman Sosyaldemokrat Partisi) binası da işgal edilerek Kürdistan'daki gelişmeler aktarılmış ve SPD'nin Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki katliamlarına karşı tavır alması, en azından bunu kınaması talep edilmiş ve talep kabul edilinceye kadar da binadan çıkılmamıştı.

Ama öyle bir eylem vardı ki, gazeteler de bunu atlayıp geçmemişlerdi. 27 Mart günü Kassel yakınlarındaki Arazon ve Korba'da YZWK (Yekitiya Zarokên Welatparêzên Kurdistan) bir protesto gösterisi düzenledi. 50 kadar Kürt çocuğunun ellerinde pankartlar ve ERNK-PKK bayraklarıyla sloganlar atarak yaptıkları bu protesto gösterisi çok büyük bir ilgi ve etki yarattı. İşin en önemli yanı, bu eylemi organize eden de, gerçekleştiren de çocuklardı. Büyüklerin fazla bir katkısı yoktu. Vatanlarından çok uzaklarda da olsalar, Kürt çocuklarının kendi vatanlarının sevgisiyle yurtseverlik bilinciyle büyümeleri, halklarının kaderine ortak olmaları kuşkusuz büyük bir olay. Çeşitli bahanelerle bu mücadelenin uzağında duran, zaman zaman ona küfreden çevrelerin dikkatine sunulur. Çocuklar, bu sözde büyükleri çok çok geride bırakmıştır.

28 Mart'ta da Fransa'nın Marsilya kentinde 100 dolayında Kürdistanlı yurtsever TC konsolosluğu önünde bir protesto mitingi yapıyordu.

31 Mart'ta Bochum'da da 1000'i aşkın kitlenin katılımıyla bir protesto gösterisi yapıldı. Gösteriyi YXK (Yekitiya Xwendevanên Kurdistan-Kürdistan Yurtsever Öğrenciler Birliği) düzenledi. Bochum ERNK taraftarları, HEVKOM, TKP(B) ile İG-Metal, İG-Bau/Steine/Erden, ÖTV sendikalarının yerel şubeleri ile JUSO, Yeşiller Partisi ve Alman Öğrenciler Birliği ASTA da katılarak destekledi. Yine Bochum'da 4 Nisan'da da YJWK bir protesto eylemi yaptı. Bu eyleme Alman kadınları da katıldı. 1 Nisan'da da Göppingen'de YJWK ve YZWK tarafından ortaklaşa bir eylemle SPD binası işgal edildi. Sadece kadın ve çocukların bu eylemi çok büyük bir ilgiyle karşılandı ve SPD yetkilileri, yurtseverlerin talepleri kabul ederek, Kürdistan sorununu, ulusal kurtuluş mücadelesini SPD merkezine ileteceklerini ve TC'ye karşı tavır alınması için çalışacaklarını söylediler. Kürdistan'a bir heyet göndermeyi de kabul ettiler. Bu arada eylem yerine gelen basın mensupları kadın ve çocuklarla röportajlar yaptılar.

Almanya'nın birçok şehrinde de Kürdistanlı aileler, çocuklarını birkaç gün süreyle okullara göndermeyerek TC'yi ve ona silah dahil özel savaş için her şeyi veren Almanya hükümetini protesto ettiler.

10 Nisan günü de Avusturya'nın başkenti Viyana'da bir protesto mitingi vardı. ERNK taraftarları ile 10'a yakın Avusturyalı parti ve örgütün ortaklaşa düzenlediği mitingte Türk sömürgeciliği teşhir ediliyor, Avusturyalı dost örgütlerin temsilcileri de yaptıkları konuşmalarla TC'yi kınıyor ve Kürdistan halkının yanında olduklarını açıklıyorlardı.

Bu arada ERNK adına bir yurtseverle Avusturyalı örgüt temsilcilerinden oluşan bir heyet, Avusturya Dışişleri Bakanlığı yetkilileriyle görüşüyor ve Kürdistan'da yaşanan katliamlara karşı daha duyarlı olunmasını isteyerek, TC aleyhine Avrupa Komisyonu'nda dava açılması, BM Güvenlik Konseyi de dahil olmak üzere tüm kurum ve kuruluşların harekete geçirilmesi, AGİK'in uzmanlar komisyonunun gönderilmesi için Avusturya devleti tarafından gerekli girişimlerde bulunulmasını talep ediyordu.

Bunun ardından 1000 kişilik kitle TC konsolosluğuna doğru yürüyüşe geçiyor, yürüyüş halindeki korteje yol boyunca da çok sayıda katılım oluyordu.

Bir Süryani aydınla söyleşi...

Baştarafı 20. sayfada

yaşamlarını Türkiye dışında sürdürüyorlar." Tarihte gelmiş geçmiş hicretlerden en büyüğü, 25 kişiden bir vatan toprakları üzerinde yaşayabiliyor! Ama nerede olursak olalım, hiç olmazsa ülkemiz için fedakar davranalım. Hanné'yi yalnız bırakmayalım. Bostanı vardı Hanné'nin. Bir gece bostan bekçiliği yaparken, ağa ve şeyhlerin hırsız ve dalkavukları Hanné'yi bostanında kuşatırlar. Hanné'nin çakmaklı, dolma bir tüfeği vardı. Hanné tüfeğini doldurur ve onlara yönelir: **"Lawo, eger hûn hatine zebeşan, rahêjin zebeşên xwe û bicehimin! Lê eger, ku hûn hatine ruhê Hennê, lawo wellehi Hennê ruh nadê!"** Yani, "Uşaklar eğer karpuz almaya gelmişseniz, karpuzunuzu alıp defolun, yok eğer canımı almaya gelmişseniz, Hanné canını vallahi vermez!" deyip onların üzerine ateş açıyor.

Bugün biz şunu görmekteyiz ki, Kürtlerin özgürlüğü için Kürdistan İşçi Partisi-PKK çok yoğun ve büyük bir mücadele vermektedir. Elbette tarihten beri ortak düşmanımız TC, yine tarihteki eski oyunlarını tekrar sahneye koyacaktır. Buna karşı uyanık olmaya çağırıyorum tüm Süryani kesimimizi. Bunun yanında da, kendi gerçekliklerine sahip çıkmalarını her zaman istiyorum. Bir de PKK'den istediğim var. O da şudur: Her zaman biz ezilen Süryani halkının hakkına sahip çıkmalı ve Süryani halkını da korumalı. Çünkü PKK, "Ben ezilenlerden yanayım" diyorsa, Süryanilerin ve Ermenilerin durumuna da bakmalı. Bu halklar çifte sömürü ve eziyet altında kırılmaktalar. Kürdistan'daki Ermeniler neredeyse tamamen yok edildiler. İstanbul'daki bir iki işbirlikçi Ermeni patriği ve fabrikatöründen başka, Ermeni mi kaldı Türkiye'de?

Berxwedan: ***Son olarak Berxwedan okuyucularına iletmek istediğiniz bir şey var mı?***

H.: Biz Süryanilerin Henné'nin yolunda direneceğimizi, Kürtlerle mücadelemizi birleştirmemiz ve geleceğimizi birlikte hazırlamamız gerektiğini bildirir, PKK'nin kahraman gerillalarına sıcak selamlarımı iletmek isterim.

Ulusal Meclise ilişkin Kürt ve Türk aydınların görüşleri:

Yayla Bucak: PKK'nin böyle bir öneri yapmasını büyük bir politik olgunluk olarak değerlendiriyorum. Türk devletinin buna olgun bir cevap verip vermeyeceği konusunda kaygılarım var. Türk devleti bu olgunluğa erişmemiştir. Belki baskılarla buna yanaşabilir. PKK'dan böyle bir teklifin gelmesi, PKK'nın büyük bir olgunluk ve sorumluluk taşıdığını gösteriyor. PKK'nın bir halk hareketi olduğunu ve kendisine güvendiğini gösteriyor.

Şahturna: Yıllar boyu ezilen Kürt halkının kendi meclisini kurmasını sevinçle karşılıyorum. Bunu kurma hakkına sahiptir. Bunun halka sorulması demokrasinin de kendisidir.

Ozan Şiar: Her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkına katılıyorum. Kürt ulusunun kendi geleceğini, kendi özgürlüğünü ve demokrasisini belirlemesi açısından bu önemli bir aşamadır. Bu, sadece Kürt halkının kaderini belirlemesi açısından değil, demokrasi ve özgürlük sorununun tartışıldığı yüzyılımızda, halkın temsilcilerinin belirlenmesi için halka başvurulması oldukça önemlidir. Hem kendi kaderini tayin hakkı ve hem de demokrasinin işletilmesi açısından çok önemlidir.

A. Dikili: Ben diyorum Kürt halkı bu düzeye gelmiş, hatta bu konu gecikmiştir. Fakat tam zamanı olduğu da ortadadır. Bu ciddi bir müdahaledir. Bir yönüyle halkın kendi içinde bu işin bilincine varması, kendi iradesini kullanma olayıdır. Türk halkı kurulacak meclise karşı saldırı da yapsa, kurulan meclis her düzeyde Kürt halkını temsil edecektir, diyorum. Bazıları erkendir diyebilir, yüz yıl daha beklesek, o zaman yapsak, yine bu şimdi erkendir, diyen insanlar olacaktır. Onun için ben diyorum, sürece bir müdahale olarak çok yerinde ve iradi bir olaydır. Bu, halkın iradesini halka kullandırtmaktır. Gerçekten insanın içi içine sığmıyor. Kürdüm diyen herkesin bu meclise omuz vermesi gerekiyor. Çünkü bu artık Kürtlerin meclisidir. Hatta bu meclisin içinde Kürt olmayanlar da yer alabilir ve bu bir devlete doğru gidiştir, diyorum. Bu ayrı zamanda tarihe bir müdahaledir. Mesela 1984'teki de bir müdahaledir, fakat bu, o müdahalenin bir üst boyuta sıçratılmasıdır. Bu müdahaleyle de devlete adım atılıyor.

İlkay ve Necmi Demir: Biz yürekten destekliyoruz. Oldukça önemli bir adımdır.

KURTULUŞA YÜRÜYÜŞ

ORDULAŞARAK KAZANACAĞIZ

Baştarafı 5. sayfada

alamamaları kabul edilecek türden değildir. Buna karşı olmada uygun cevap vermenin en önemli araçlarından biri, bu gelişmeden de anlaşılacağı üzere ordulaşmadır. Düşman, vatanı olmayan vatanın "birlik" ve "bütünlüğünü" bu denli çok düşünüyorsa ve bu uğurda son derece tutkulu davranıyorsa, halkımızın da onuru ve namusu olan bir karış toprağı için, muhtaç olduğu toprağı için, sömürgeci düşmandan çok daha fazla toprağına sahiplenme duygusuyla yaşaması en doğal hakkıdır. Halkımızın toprağına sahiplenmesine ihtiyacı var. İnsanlığı yakalamak isteyen bir halk, aynı zamanda kazanma duygusuna sahibim diyebilecek durumda olur. Yani toprağına bağlılıkta duygu taşıyıcısı bir davranış ve yürekliliğe sahip olur. Hatta bu bile azdır, kıyameti koparması gerekir. Düşmana olan itiraz ve tepkiyi ordulaşmaya kanalize etmesi, halkımızın en önemli sorunlarındandır. Yurtseverlik hattımız böyle belirlenecek ve geliştirilecektir. Ordulaşma bizim için kutsal bir oluşumdur. Yüksek sorumluluk ve fedakarlığın ürünüdür. Ama şu da bilinmelidir ki, ordulaşmamız halka dayanan bir ordulaşmadır. Esası böyledir. Halkın emekleriyle müthiş gelişmeler yakalanır ve cevabını bulur. Bu temelde de evrensel çapta sonuçlar ortaya çıkar. O zaman her Kürt insanı kendine sormalı; ordulaşma nereden başlar? Açık ki, halkın katılımı ve olanaklarıyla adım atılabilir. Başkan APO, her aile bir gencini orduya katabilmeli derken, işte bundan hareket etmektedir. Ve halk olarak bunu özveriyle yapma durumundayız.

Halk olarak büyük düşünmek, büyük hissetmek ve büyük yüklenmek durumundayız. Eşit olmayan koşullarda bir savaşın içindeyiz. Bu savaş, insanlık tarihinde olduğu gibi bizde de kendine özgü bir anlama sahiptir. Ve bunun en önemli aracı ordudur. Sorunun çözümünde en etkili yol ve araç, asırlık sorunlar da göz önüne getirildiğinde, görülecektir ki, ordudur. Başka hiçbir seçenek yoktur. Ordu, her şeyin onunla yaşam bulacağı bir yöntem gibi algılanmalıdır. Kürdistan halkı ordulaşma şansını elde etmiştir. Böyle bir araçla savaşma imkanına kavuşmak büyük bir olaydır. Yaşarken ölmenin çok kötü olduğu bilinciyle halkımızın tüm fertleri, bu çabanın geliştirilmesini bu nedenle mutlaka önüne koymalıdır. Fakiri, zengini herkes bu göreve koşmalı, savaşla elde edilen kazanımların yüceliğini görmeli ve yaşamalı. Kürdistan'da bugün en büyük yüceliği yaşamak böyledir. Savaşarak ordulaşmak kutsaldır, insani özelliklerin ve kazanımların geliştirilmesidir, büyük olaylar için kurumsallaşmadır.

Kürdistan halkı bu kurumlaşma için, her türlü düzenlemeye büyük bir iradeyle iştirak etmelidir. Ulusun çıkarlarına ait sağlam esaslar dahilinde bu belirleyici ve hayati önemde bir olaydır. Tüm emekler, tüm siyasi çalışmalar ordulaşmayı geliştirmek için olmalıdır. Bunun için çok zengin verilere sahibiz ve bu amaca rahatça yürüyebiliriz. Tutum son derece kesin, kesin olduğu kadar da yaşam ve mücadele gerçeğine dayanacaktır. Halk olarak bu amaçta disiplinli de olmalı ve ordulaşmayı mutlaka kazanmalıyız. Kazanmaktan başka çare yoktur, kazanmanın yaşam olduğu gerçeğini bilmek durumundayız.

Kazanmanın adı olan bir ordulaşmaya, bir halk ordulaşmasına büyük adımlar atmış bulunuyoruz. Büyük ordulaşma, büyük devletleşmenin somut zincirinin halkasıdır. Her Kürt insanı için, bu çizgide adım atmanın şerefi kadar adım atmanın kaçınılmazlığı da ortadadır. Bilmeliyiz ki, ancak ordulaşarak kazanabiliriz.

GÜNCE

Sürdüm kalemimi namluya!..

NEDEN:
Yazmak bir tutkudur bende. Bir çok istem ve özlemimden sonra da gelse, benim bir parçam.
Kürt insanının yazmamasına inat, yazıyorum!
Tarihi yapanlar, yazmalıdırlar da. En önemlisiyse;

AN BE AN YAŞAM YERİNE
ANIN DEVRİMCİLİĞİ'ni yakalama azmidir.

AMAÇ:
"Bilinmeli ki, özgürlük savaşımı sadece silahların sıkılmasından ibaret değildir. Silah, bu mücadelenin belki de yüzde biridir."

Bilgiyi görmek!..
Kişilik dönüşümünde tanıklık ...
Varolan bilgi, beceri ve yeteneği devrim mecrasına taşıma edimi ve özverisi...
Önderliğin, dönemin emrettiklerini yerine getirmek, görev ve sorumlulukların üstesinden gelmek.

SONUÇ ŞİİRCE:

"Bir avuç toprak verdim de
bir Kürt çocuğunun eline
çocuk, tüfek yaptı bebek yerine."

GÜNCEM; güzel anları, kötülüklere ve olumsuzluklara inat yazsın diye, çoğul lehçesinde yazıyorum.

Silah elde, pusat belde
bembeyaz karlar içinde
ölüm ve yaşamın kol-kola gezdiği beldede
devrimin sımsıcak aşkıyla ısınıyoruz.

Gülüşümüz ve sıcaklığımız sizinledir.

Özgürlük, kar ve gerilla...

Foto: Berxwedan

16.02.1992

Yanaşık eğitim düzeni

Şehit Ahmet TEKME Eğitim Devresi, Askeri Taktikler bugün başlıyor. Bölükler düzenlendi. Botan, Garzan, Mardin ve Amed. Tabur Komutanımız Adnan, yardımcısı; Ararat (Bayan arkadaşımız).

Bölüğümüzün Askeri Taktik devresinin günlükçüsü, arkadaşım Siwan belirlendi. Kendisi ayrıca takımımızın günlükçüsü de. Oysa ben de yazmaya başlamıştım. O zaman programımı değiştirmeyecek ancak, anlatım şeklime yeni bir biçim verecektim. Benimkisi, onsekiz yıl siyasal mücadele -bunun onbir yılı zindanda geçmiş- içinde olan ama yeni bir gerilla adayının izlenimleri veya kendi kendisiyle monoloğu biçiminde dile gelecekti. Zaten genel anlatımdan ziyade kendi üslubum ve yapıma göre bir anlatım, daha çok beni rahatlatacaktı. Gerçekliğin naif şekline hiçbir zaman inanmadım, itibar etmedim. İnsan reel gerçekliği bile anlatırken, kendinden birşeyler katar ve "gerçeküstü bir gerçek" yani bireyin hakikati olur.

Takımımızın adı: Şehit Munzur. (Son olarak Bingöl'de korucu kurşunlarıyla yaşamını yitiren, şahadet mertebesine ulaşan, bir arkadaşımızın kardeşi, yoldaşımız; Hasan Çürükkaya'dır.) Kamutanımız; Zagros. Ünlü Zagros dağlarının adı. Oniki yılını içerde geçiren, bir zindancı yoldaşım-arkadaşım. Yardımcısı; Arif, aynı zamanda 1. manganın komutanı. Ben (Medi) onun yardımcısı. Yine 2.Manga komutanı; Volkan, yardımcısı Şıngal. Volkan, Botan pratiğinden bir savaşçı. Şıngal küçük Başur'lu. Diğer görevliler: Takım öncüsü Medi, artçı Siwan, kurye Şezat, sağlıkçı Rıdvan, Lojistikçi Fener.

Diz boyu kar vardı. Adnan'ın komutu altında yürüyoruz. Ben hemen zindanlı günlerimi hatırladım. Böylesi her yürüyüşte mutlaka dayak yerdim. -Huyum kurusun demiyorum. Bu huyumu seviyordum. Birisi bana zorla birşey yaptırmaya kalkışsa, yapmazdım. Düşmanım bile olsa, yaptırmaya kalkışsa kesinlikle onun istediği gibi yerine getirmezdim.- Yapamadığımdan değil, yapmak istemediğimden yapmaz ve dayağımı da yerdim. Düşman, "Esas duruşunuz çivi gibi, bir heykel gibi duracaksınız" derdi. Ben aksine habire teprenir, eğri-büğrü bir çivi olurdum. Kurallarına uyduğum zaman bile "uymamazlık" ediyordum. "Düşmanın tersi benim doğrumdur" diyordum. Ama nihayetinde ben de bu çarkın küçük isyancı bireyi oluyordum. Yetmiyordu, tek tek isyancılık ve karşı koyuş yetmiyordu. Ama bu tavırlar beni ayakta tutuyordu. İsyanımı, öfkemi biriktiriyordum. Yüreğimi hep yumrukluyordum. Tümden reddedecek kadar kahraman olamıyordum, ama kraldan da kralcı davrananlara bir karşı koyuş, düşmana batırılan bir dikendim. Yıllarca, mahkemelerinde ellerimin hareketini engelleyememişlerdi. Ama şimdi, en iyi şekilde kuralları yerine getirmek için, bu kardakışta terliyordum. Bu da kendi askerliğime ve bu kutsal sahaya verdiğim önemden ileri geliyordu.

Üstümdeki elbiseler, elimdeki silah, kulağıma gelen komutlar; hepsi benden bir parçaydı. Kanatsız uçmaya hazırdım. Partimizin ulusal kurtuluş mücadelesindeki motor güç olma durumunu dost da düşman da kabullenmişti. Partinin de önünü açan ulusal bir öndere sahiptik. Ve bu saha onun için biraz daha özgürlük ve bağımsızlığa yakındı. Onun için Adnan, benim gözümde mitolojik efsane kahramanlarından birini anımsatıyordu. Ve sanki Adnan değil o kahraman konuşuyordu. Onun için, bana içerde kan kusturan, gecelerimi zindan içinde zindana çeviren arkadaşımı affettim, bir arkadaş gibi bağrıma bastım. Benim için aslolan bu sahada bulunmak ve yarın bu sahada öğrendiklerimi yaşam pratiğine dökmektir. Buna mecburduk! Mecburduk çünkü onlarca, yüzlerce kadro, kadro adayımız dışarı çıktıktan sonra, köşe dönme, aile kurtarmanın yollarına saptı. Buraya gelenler en azından; "Ne olursa olayım, ben burdayım" diyebilme yürekliliğini ve cesaretini gösterebilmişlerdir. Bizi anlamadan, bu derin paradoksal çelişkimizi çözmek zor.

Adnan en önde, karları şevkle dövüp diz boyu batarken, biz daha hırslı vuruyorduk ayaklarımızı yere, kollarımızı sallıyorduk. Bembeyaz karlar fışkırıyor, fırlıyordu ayaklarımızın altından. Arasıra da,"Yek-dıdo!.. seçar!.." diyor, biz de aynı şekilde karşılık veriyorduk. İyi bir yürüyüşten sonra, iştima düzenine girdik. Herkes olduğu yeri düzeltti. Bölüğümüz takım takım dizildi. "Her takımdan iki kişi gelsin, tekmil versin" dedi. Herkes birbirine baktı. Onca anlatımdan sonra terlemeler başladı. Benden önce bizim takımdan Zagros gitti. Hatalıydı. Adnan, tekrar ettirdi. Ben artık gitmekten vazgeçtim-geçiyordum. Kendi yerime bir başkasını gönderecektim. Ama Zagros'un ısrarıyla gittim. Tekmilimi verdim ama dönüşte yanlışlık yaptım. Farkına hemen vardım, düzelttim, Yerime geçtiğimde, yüreğim habire göğüs kafesimi zorluyordu. Heyacandandı. Ama bu korkunun heyecanı, dayak yemenin telaşı hiç değildi. Onurun ve sevincin heyecanıydı.

Askeri düzen içinde takımlarımıza dağıldık. Kendi aramızda değerlendirmeler yapıyorduk. Birbirimizin eksiklik-yetmezliklerini söylüyorduk. Öğleden sonra silah atışlarıydı. Ben yıllar sonra elime silahı alıp hedefine gönderecektim. Bu sahada ilk atış hakkımı, nişansız kullanmıştım. Önce kulaklarımın pası silinsin, silah sesini sıkarak duyayım istedim. Şimdi de ayakta, oturarak ve yatarak altı mermi sıkacaktım. Bizden önce bayan arkadaşlar atış yapıyorlardı. Biz halayı kesip onları seyretmeye başladık. Bazılarının elleri yatkındı. Hatta bazıları erkeklere göre gerillacılığa adaydılar. Ama bazılarıysa, silaha ve gerillaya uzaktılar. Kürt kadınının, genç kızının gerillaya katılımı, başlı başına bir devrimdi. Şimdi de özgürlük silahlarına komuta edeceklerdi. Ben hep onlar için iyilik penceresinden bakıyordum. En ciddi olumsuzluklarını bile, o kadar önemsemiyordum, Kolay değildi elbette, dört bin yılın, hatta bir o kadar öncesinin cins ve sınıf egemenliğini kısa sürede atmak kolay değildi,

Atış hakkımdan biri tam isabet. İki üç tanesi yanından, diğerleri de normal idi. Zagros "fena değilsin" dedi. İlkler her zaman zordur. Belki ilerde daha çok kurşunu aynı hedefe gönderirim, Hedefi ayarlarken, nefesimi tutarken, tetik boşluğunu unutuyordum, Tıpkı göz, gez, arpacık üçlemi gibi, diğerlerini de iyi hesaplamak gerekirdi. Ama şu lanet unutkanlık. Ama şu heyecan olmasaydı, diyecektim. Ancak ne "olmasaydı"yı seviyorum ne de "olsaydı"yı. Onun için olsaydısız bir yaşam ve mücadele şart bizim için.

17.02.1992, Pazartesi

Dağda yaşama doğru

Yarım otomatik silahlardan Kalaşnikov, Takarov, G-1, G-3 gördük. Molalarda -her zamanki gibi- gerillalar halay çekiyor, çay yapıp içiyorlar. Bu Botan'lılardan bize geçen bir özellik. Bizim takım da katılıyor halaya. Ama sönük geçiyor Botan'lılara göre.

Sağımızda erkek, solumuzda bayan arkadaşlarımız da aynı şekilde halay çekip hem eğleniyorlar hem de ısınıyorlar. Silah sesleri, türkü sesleri hep bir arada. Halayımıza ara verip, bayan arkadaşların silah atışlarını izliyoruz. Bir ara içlerinden sempatik bir arkadaş, "Hadi siz oyununuza devam edin!" diyor. Bu, "Siz işinize bakın! Biz, sizlerin bakışlarınız altında daha çok hata yapıyoruz" demekti. Çünkü bazı bayan arkadaşlar, silahları kullanırken hayli zorlanıyorlardı. Hele de birinin elinden mi düştü, yoksa heyecanlandı mı, tam bilemiyorum ama silah elinden düştü. Karların içinde, silahla boğuşuyor. Silah da habire pat, pat patlıyor. Seri atışlarda kayanlar oluyor. Hedefe mermiler gideceğine önlerine düşüyordu. Adnan, sinirlenip küplere biniyordu ama elinden bir şey de gelmiyordu. Nihayet sıraları bitti.

Sıra bize geldiğinde mermiler bitti. Tek tek ve seri atışlarımızı yapamadık. "Siz daha sonra atarsınız" dendi. Ve açıklama yapıldı. "Şimdi koğuşlara gidilecek. Herkes hazırlığını yapacak. Gece dağ yürüyüşüne başlayacağız." Koğuşlarımıza doğru yürüdük.

Ne zaman gidileceği belli değil. Herkes hazırlığını yapıyor. Ayaklarını naylonlayanlar... Sağlam giyinenler... Herkes birşeylerle uğraşıyor. Bense bu arada günlüğümü yazıyorum. Yorgundum. Zagros bana ve tüm koğuşa "dileyen yatabilir. Kurye gelince sizi uyandıracağım" dedi. Ben hemen Siwan'ın yerine geçip uyudum. Volkan bana sırta bağlanan bir pusat verdi. Yelek şeklinde giyebiliyordum. Naylona da gerek görmedim. Bir ara bağladım ama daha da rahatsız oldum.

Napolyon, "Benim askerim midesinin üzerinde yürür" demişti. Ama bizim gerillalarımız ayak tramvaylarıyla inançla beslenerek yürürler. Onun için bir gerilla her şeyden önce, ayaklarına iyi bakmak zorundadır. Yırtık çorabımı diktim, boyun atkımı ikiye böldüm. Ayaklarımı bir güzel sardım. Kuryenin geldiğini görmedim ama Zagros'un sesiyle uyandım. Hemen silahıma uzandım. Raxtımı taktım. Görevin büyüğü-küçüğü olmazdı. Ben de artık bir manga sorumlusuydum.

İştima sahasına indik. Diğer bölükler yola koyulmuştu bile. Biz, hemen bir araya girdik. "çift çift ve mesafe on metre" talimatını aldık. Hava soğuktu. Çoğu arkadaş başlarını bile iyice sarmıştı. Kimisinin ancak gözleri görünüyordu. Puşumu bağlamıştım ama o kadar da örtünmemiştim. Üst üste giymek insanı belki ısıtır ama bir o kadar da hantallaştırıyor. Ne kadar "gencim" de desem, yaşlılık bir kabus gibi çöküyor üstüme. Soğuğa karşı dayanıksız, ağır bir şey kaldırsam eklemlerim ağrıyor. Bu da artık gençliğin hayli geride kaldığını gösteriyor.

Bizim gruba redaksiyondan Ozan arkadaş katılmıştı. Kendisi bugün yoktu. Kürtçe redaksiyondan Müslüm gelmişti. Genel mevcut 500'ü buluyordu. On metre mesafeyi varın siz düşünün! Daha şimdiden son baş iştima sahasında, diğer uç, asfalttaydı.

18.02.1992, Salı

İyisin ihtiyar iyi!..

İnsan, kaç yaşında hissederse kendini o yaştadır, derdim eskiden. Ama bu koca bir yanılsamadır. İmgedir veya. Fiziki ihtiyarlama bir gerçek. Kimse bunu yadsıyamıyor. Yaşlanma, doğum ve ölüm kadar somut bir gerçeklik. Mermer yanaklar pörsüleşir, siyah saçlar kırçıllaşır, beden biraz daha erir, gözler çukura kaçar ve etrafına siyah halka takar. Hareket yerini bir dinginliğe terk eder.

Parti Önderliğimizle, 12 yıldan sonra ilk kez karşılaştığımda bana; "ufalmışsın sen" demişti. Ben de, "Başkanım zindanlık hali" demiştim .Belki eskiden iri cüsseli değildim. Ama derli toplu, canlı ve zindeydim. Parti Önderliğimizin gözünden birşey kaçmaz.

Şimdi partide ak saçlılar grubuna dahil oldum. Bizim kuşağın-grup aşamasının kadroları saçlarını ağarttılar. İçerdekiler ile dışardakiler kıyaslandığında, dışardakilerin daha çok beyazlaşmış. Mücadelenin zorlukları... İçerde de, dışarda da kendine göre zorluklarla dolu.

Beni gören bazı arkadaşlar, "ihtiyar" diye takılıyorlar. Hele de kimisinin, anlamlı anlamlı, "iyisin ihtiyar iyi" demelerini gayet iyi anlıyorum. Bu beni hem onurlandırıyor hem de üzüyor. Onurlandırıyor çünkü, yaşlılığıma rağmen onlarla bile rahatlıkla yürüyorum. Üzülüyorum çünkü, içerde geçen onbir yılıma yanıyorum. Sevincimin bir yönü, bunca eza-cefadan sonra, yine sayılmayacak işkenceye rağmen, onlarla beraber, aynı safta ve yüreğim ilk günkü gibi büyük heyecanla çarpıyor. Üzüntümün bir yönü, bu bilgi, tecrübeye göre onlara daha çok yararlı olamıyor, o eskilik ve tecrübeliliğe denk bir performans sergileyemiyorum. Daha büyük adımlar, imzamı daha büyük eylemlerin altına atmalıydım, diyorum kendi kendime.

Dağdaydık. Bizi hemen takım takım mevzilendirdiler. Ebubekir yoldaş yanımızdaydı. Bizimle söyleşiyordu. Bizim takımın kalacağı yeri de gösterdiler. Mangaları birleştirerek kalacağımız yeri hazırladık. Yerimizi temizledik. Ateşimizi yakıp kahvaltımızı yaptık. Çay içiminden sonra, eylem alarmı verildi. Bizim mevzilerimiz belirlendi. Mevzilere gidiş iyi ama geri çekilme yetersiz. Biraz hata işledim. Eleştiri ve değerlendirme yapıldı. Herkes eksikliklerini kabul etti. Sinirlerim hayli yıpranmış bunun farkındaydım. Bazen geniş, bazen daralabiliyordum. Tambura yayı gibi, diyorlar ya, işte öyle bir şey.

Daha sonra toplu değerlendirme yapıldı. Ebubekir eleştirilerinde haklıydı. Bir gerilla olarak henüz yetersizdik. Onu pürdikkat dinlerken, kendimi onun yerine koyuyordum. "içeri düşmeseydim veya ülkede pratik saha içinde kalsaydım bugüne kadar nasıl olurdum?" diye düşünüyordum. O zamanki durumum hayli ilginç olurdu belki de. Belki de çoktan ölüp şehitler kervanına katılmıştım. Tezcanlılığım ve kararlarım rahatlıkla benim erken ölümümü getirirdi. Bu kadar yaşayacağımı sanmıyordum, Çünkü o zamandan bugüne kadar hiçbir arkadaş kalmamıştı. Ben nasıl kalırdım. Ebubekir, eskiden beri hesaplı davrandı. Ondan bugüne kadar geldi.

Onun anlatıklarından aldığım en iyi şey, "Pratik en iyi öğretmendir. Düşman iyi bir öğretmendir. Dağ, soğuk, zorunluluklar, her şey iyi bir öğretmendir..." diyordu.

Akşama doğru yola koyulduk. Ebubekir bizim taburun hareket komutanıydı. Biz sadece söylenenlere uyuyorduk. Yardımcı komutanlarla bazı planlar yapıyorlardı. Botan, düzenli ordu, Garzan gerilla güçleriydi. Asfaltta çapraz yürüme, geri çekilme ve benzer şeyler hiç de gerilla hareket tarzına benzemiyordu. Akademi'ye yakın bir yerde durduk. Hepimiz toplandık. Hepimiz Ebubekir'in etrafında toplanmıştık. Düzenli ordunun ve gerilla birliklerinin tek tek hatalarını sayıyordu. Bir ara, "79'larda bir yerdeydik. Herkes kendisini çavuş veya komutan görüyordu. Onun için de hiçbir şey yürümüyordu" dedi.

Değerlendirmesinden sonra yanımıza geldi. Biz de ateş yakmış, çaydanımızı ateşe koymuştuk. Buna bakıp gülümsedi. "Hatırlıyor musun? O sözü sen söylemiştin! Belki yüz kere hatta her konuşmamda o sözünü örnek veririm.", "Nerde? Ne zaman?" derken hatırlamıştım öyle bir şeyi. Ama bizim başımıza içerde de aynı şey gelmişti. Pir, Mazlum ve Hayri yoldaşlar aramızdan ayrılınca herkes kendisini kral ilan etti.

Kralı çok olan ülkenin, fethi de kolay olur

Bizler böyle söyleşirken, Botan'lılar halaya tutuşmuşlardı bile. Çayımız olmuştu. Bardaklarımızı doldurup yudumlamaya başladık. Karanlık yavaş yavaş üstümüze çökerken, yeni bir talimat verildi. "Şimdi de Akademi'yi bir köy varsayarak köye baskın düzenleyeceğiz" Akademi'ye girildiğinde hiç kimse bir edimde bulunmadı. Sahada görülen iki bayan arkadaş yakalanıyor. Belki de bizim askeri taktikler içinde yeni bir taktik düzenleyeceklerimizin farkında değillerdi. İştima sahasına geldik. Gerekli komutu aldıktan sonra, takımlarımıza dağıldık.

19.02.1992, Çarşamba

Keşifler güçlü baskınlar içindir!...

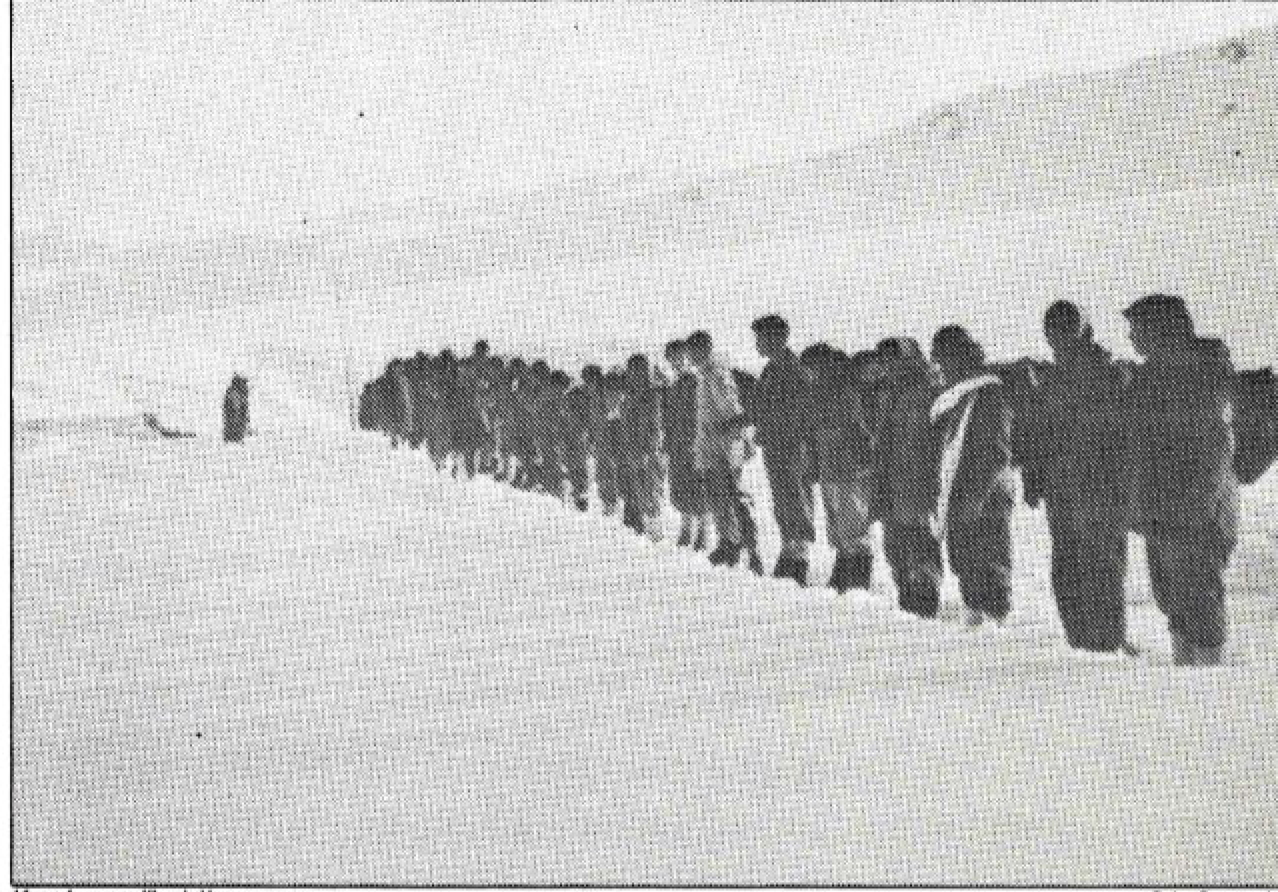
Yürüyüş!... Dağa ve özgürlüğe yürüyüş!... Botan-Garzan bölükleri yürüyor. Dağlarda, karda, çamurda... Taştan-taşa sekerek, karların üstünde kayarak yürüyor gerillalar. Ön taraflarda pusuya düşenler var. Bizler aynı şekilde tatbikata geçiyoruz. Ebubekir, sağa-sola emirler yağdırıyor. Bağırıp çağırıyor. Bu arada komutanımız da azarı yedi. O da bizlere yağdırdı emirlerini. Askerlik bu! Yukardan aşağıya gelir her şey. Asker veya gerilla kendi kendisine emir verir. Ondan olsa gerek "En iyi asker emre itaat eden askerdir" demeleri. Oysa bizden en iyi gerilla, en iyi emri uygulayandır. Ve en kısa zamanda sıradanlığı yıkan, politik ve siyasi formasyona kavuşandır. Çizgiyi kavrayan, hatalara karşı amansız savaşandır. Gerilla Kürdistan'da yeniliğin en iyi temsilcisidir. Çünkü bizde sıradanlığı kabul etmek, biraz da yaşamamaktır.

Ebubekir'le arasıra karşılaşırız. Bu kez dar bir karlı patikada karşılaştık. Ben ona o bana baktı. Ben durdum o durdu. İki inatçı keçi öyküsü gibi bakıştık. Davranan o oldu. Göğsümden hafifiterek; "Sana yol vermezsem sen kendi yolunu bulacaksın! Beklemeyip geçeceksin!" dedi. O zaman sanki birisi bana "haklıdır" dedi. Ve kendimi solundan geçirerek arkasına geçtim. Bu söz benim bugünkü en iyi dersimdi. "Yol vermezsem sen yolunu bulup geçeceksin!" Başladım bunu düşünmeye.Ben bunu ne kadar uyguluyordum?

Doğruyu. Yol açtırılmaz, açılması için çalışacaksın. Hak verilmez alınır gibi. Özgürlük tepsi içinde sunulmaz. Sunulsa da bu özgürlük olmaz. Özgürlük zorunluluğun bilinci ise, onu koparıp almak için hareket ve azimle ense köküne yapışmaktır. Bu kuralı politik yaşamımda hiç mi hiç uygulamadım herhalde. Direnmek!... Dürüst olmak!... Değerlere sadık ve bağlı olmak yetmiyor. Yolumu ve partinin yolunu "politik güç oranında" açmıyorum. Birilerinin açmasını bekliyorum. Bu çok yanlış. Oysa yaman insan, güçlü devrimci; hakkını alan, emeğinin karşılığını savunan, çizgi dışı ve parti içi düşmana karşı, ölümüne bir politikaya soyunandır. Politik uyanıklığı, zeka kıvraklığıyla en az güçle, en büyük işleri başarandır. Üstün manevra yeteneği yalnız gerillanın değil, her şartlardaki devrimcinin işidir. Peki ya biz Şener ihanetine karşı ne yapmıştık? Yanında ve karşısında olanlar? Onun politikasını devrimci politika görenler zaten PKK'nin siyasal körleriydi veya bireysel çıkarları buna en uygun düşenlerdi. Ama karşısında olanlar ne yapmıştık? F. "ihanet"le damgalanmıştı. Benim gibiler de küçük bir ayak oyunuyla altedilmemişler miydi?

Oysa onun ve politikasının karşısında bir dalgakıran gibi durabilmeliydik. Belki onu içerde yenmenin objektif koşulları yoktu. Ama böyle "başarılı" bir provokatör olmasında bizim yetmezliklerimizin derin izleri vardı. Kendim, daha güçlü ve daha politik ustalık sahibi olsaydım, o kadar büyük çoğunluk içinde bir yalnızlık türküsü olmaz, dışarda sefilleri oynamazdım. Başarısız olmak, adeta bizim bir iç kaderimiz olmuş. Bu düşmana olduğu kadar, iç düşmana karşı da öyledir. Yenildim, o zaman bu işin peşini bırakmalıyım, anlayışı - her ne kadar partiye bağlılık olarak düşünülse de- doğru değildi. Bir karınca inatçılığıyla peşini bırakmamalıydım. Artık, böylesi basit olguları reddediyorum! Böyle ucuz politikacılık olmaz olsun, diyorum. Hızla sıyrılıyorum o geçmişin dehlizlerinden...

Birkaç koldan keşif kolları çıkarıldı. Bizlerse dağda yerleştik. Giden keşif gruplarını bekleyecektik. Mangamızın olduğu yere Bikisi kurulacaktı. Yeri tesbit edildi. Bikisinin arızası çıktı. Ben ve Ozan arkadaşı, tatbikat yapılacak yerin olduğu Dev-Solculara haber vermeye gönderdiler. Biz haber verip geldik. Keşif gruplarımız da gelmişti. Gelen keşif grupları bilgilerini komutanlığa ilettiler. Onlar üzerinde değerlendirme yapılıyordu. Baskın yapılacak yerin haritasına dek yapıldı. Ama Bikisinin arızasından dolayı baskın yarına kaldı. Biz yine ikişerli, onar metre arayla kampa gidecektik. Yolda Adnan komutanımıza rastladım. Seviyordum onu. Saf, temiz ve harbiydi. Yüreğinde en küçük kötülük yoktu. "Nasıl bayan arkadaşlarla aran iyi mi? Yarım demokratlığından bir artma olmadı mı? Son günlerde bayan arkadaşlar bayağı sıktılar dişlerini?.." dedim. Güldü. Yanımıza yaklaştı. "İyidir... iyidirler. Bak sana bir şey söyleyeceğim. Ama aramızda kalsın. Vallahi, birçok erkek onların ayakkabısı bile olamaz. Ama ben istiyorum daha da iyi olsunlar" dedi. Doğru söylüyordu. "Desene onun için onları artçı bırakmışsın?" dedim. Yine gülümsedi, "onlara güveniyorum ama bu kez erkeklerden eleştiri alıyorum." Adnan bana her zaman Komiser Memo'daki Rapo'yu anımsatıyordu. Ama bu özgün Kürt Rapo'suydu. Adnan, heybetli bir komutan izlenimini veriyordu. Yaşamın pratik imbiğinden geçmişti. Ama politik olarak geriliğinden dolayı, o hep işi pratikçilikle kapatmaya çalışıyordu. İştima sahasına gelen, geç gelmişti. Adnan yine sinirliydi: "Di gel de kızma. İyi davranıyorsun hiç olmuyor. Kötü davranıyorsun hiç olmuyor."

Karda gerilla İştiması
Foto: Berxwedan

20.02.1992, Perşembe

Baskınları kesen fırtına

"Devrim, fırtına kişilik ister" diyordu Parti Önderliğimiz. Doğanın da fırtınalarından güçlü fırtına, insandır. İnsanınsa en yaman fırtınalı olanı, devrimcidir, gerilladır. Kendimi fırtınanın terazisine vuruyorum da, öyle güçlü bir fırtınaya denk düşmüyorum. Üzülüyorum, kahroluyorum. Onun için de canımı dişlerimin arasına geçiriyorum. Süreci yakalamak, istenen düzeyde bir askeri-politik kişilik formasyonuna kavuşmak istiyorum. Ama alışkanlıklarım, ama yetmezliklerim birer kene gibi yapışmış yakama, birer bent oluşturmuşlar. Adeta bir güçlü halat ve çelikten bir zincir gibi hep beni geriye çekiyorlar.

Keşifler doğrultusunda çeşitli baskınlar yapacaktık. Ancak ustura keskinliğinde soğuk, çöldeki kum anaforları gibi esen rüzgar ve karların şamar gibi suratlarımıza inmesinden dolayı ertelendi. Bunun üzerine Şehit Hamza'da toplandık. Ebubekir tahtanın başına geçti. Baskın yapılacak yerin krokisini yaptı. Baskın, pusu vb. taktikleri anlattı.

Keşiflere katılan gruplar çağrıldı. Kendi bulgularını derleyip bunu bir baskın planına dönüştürmüşlerdi. Anlatanlar, bu kez Ebubekir'in sorularına yanıt verdiler. Hepsinin de -şu veya bu oranda- eksiklikleri vardı. Zagros, planını anlatırken, baskının deşifre olduğunu gördü. Ebubekir'in, "Peki bu durum karşısında ne yaparsın?" demesine, o geri şekiliriz, dedi ve durumu kurtardı. Ders Kürtçe ve Türkçe anlatılıyor. Daha sonra nöbetçi kulelerin, manevra ve gerillanın bazı kurallarını anlattı. Sorular soruldu. Yanıtlar verildi. Ama Ebubekir, soruyu soranı, soru yağmuruna tutuyordu. Soru soran bu kez terlemeye başlıyordu. Bu, soruyu soranın daha çok açılmasına ve konuya kendisini vermesine yarıyordu. Derslerimiz hayli yararlı geçiyordu. Ama ille de ille... İnsanın en iyi öğrenme ve pişme yeri pratik saha ve savaş alanıydı. Bir insan bin kez çatışmaya girebilir. Ama bir ihmal, sonunu getirir.

Devrimcilik sırat köprüsünde cambazlık yapmaya benzer. En küçük hata sonunu getirir. Yalnız kendin değil seninle birlikte olanların tümü gider. Ama diğer alanlardaki hatalar öyle midir? Mesela bir fabrikanın her şeyini kurdun, ama şarteli yanlış bağladın, fabrika yandı. Yeniden fabrikayı yapabilirsin ancak yeniden insanı diriltemezsin. İşte devrimci savaştaki hatanın bariz örneği!..

Pir yoldaş, Siverek'in bir köyünde, bir köylüyle söyleşirken köylü ona, "Ki şemiti ew şewiti" (Kim kaydıysa o yandı) der. Bu Kemal yoldaşın o kadar hoşuna gitmiş ki, her defasında söylerdi. Zindanda bunu tekrarladığında karşı çıkardım: "Bu bireycilik kokuyor. Bizim ayağımızın kayması bireysel yitimimiz değildir. Bizim hatalarımız bizimle sınırlı kalmıyor. Bizim kulağımıza hoş gelebilir, ancak halkımızın bireycilik damarını okşuyor" diyordum. O da, "Bu söz devrimcinin dikkat etmesi açısından şahanedir" derdi.

İştima yerine varıncaya kadar tir tir titriyorduk. Müthiş bir soğuk. Ve bu kılıçtan keskin soğuğa diklenen APOCU RUH, şevk ve heyacanla dolu seslerimiz.

Bi can
bi xwin
em bi te re ne
ey Serok!..

21.02.1992, Cuma

Kar altında...

Doğa hiçbir şeyi boşuna üretmemiştir. Zararlı olan bazı durumlar, asalak hayvanların bile bir olumlu işlevi vardır. Asalak hayvanlardan bit, pire, kene... Kimisi bir kum, kimisi ancak bir mercimek tanesi kadar olur. Ama o küçüklükleriyle insanı canından bezdirir. Bulaşıcı hastalıkların ilk aşısıdırlar.

Bu kendileri küçük, hükümleri büyük haşareler, temizlikten sınıfta kalmanın işaretleridir. Yani doğa ; "Ey insan, kendine bakmazsan, temizliğine dikkat etmezsen sana salarım küçük vampirellalarımı" diyor. Onun için de insan, temizliğine, bakımına bir zorunluluk ve korku gereği itina etmek zorundadır. Bu da doğanın tehdididir. Bu da doğanın, doğal zıtlıkların birliğidir.

Kar, fırtına, boran, sel ve her türlü afete çareyi bulabilen insandır. Her türlü zorluğu yenen, olmazı olur kılan gerilladır, devrimcidir. Hatta devrimci için, "o toplumsal doktordur" denir. O üstün politik uyanıklığı, manevra kabiliyetiyle, en değme düşmanını alt etmesini bilir. Zorlukların üstesinden rahatlıkla gelir. Devrimlerini yapmış -bunlardan bir kısmı yıkılsa da, gerçekliğimizi zedelemez- ülkelerin devrimci önderleri, gerillayı ve karşısındaki düşmanı bir şeylerle örneklemiş ve kıyaslamışlardır. Örneğin, Mao; "Emperyalizm kağıttan bir kaplandır" der. Ho Chi Minh, sömürgeciliği file, gerillayı çekirgeye benzetir. Fil büyüktür ama güçsüzdür, hantaldır. Manevra kabiliyeti çok zayıftır. O kocaman gövdesini taşıyan ayakları onu taşımaktan yorgundur. Fil, bir düştüğünde bir daha kalkamaz. Ama çekirge, küçüklüğü oranında bir atikliğe ve manevra kabiliyetine sahiptir. Filin beynine inen bir karınca veya bir çekirge, onu çılgına çevirir. Her güçlünün bir Aşil topuğu mutlaka vardır.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde onbeş günde bir yıkanma günüdür. O gün takımlardan görevlendirilen iki arkadaş, kazanın altını yakar, traktörcü suyu getirir. Bir yandan çamaşır yıkanır, bir yandan işlerini bitirenler yıkanmaya başlarlar. Burdaki her şey ülke şartlarına ve savaş koşullarına göre ayarlanmıştır. Yerde kar, havada fırtınanın alası da olsa, herkes yıkanmak zorundadır. Çünkü birinin yıkanmaması bir takımın kirliliğine sebebiyet verebilir. Yerlerde birikmiş bir buçuk metrelik kar vardı. Hava elbette soğuktu. Ama gerilla durmaz ve beklemez. Akademi'nin programı yüklüdür. Bir şeyi zamanında yapmadın mı, bir diğerinden geri kalırsın. Su bidonlarıyla sular çekiliyor. Gerillalar kar üstünde yıkanıyor. Çamaşır yıkandı. Bir bidon su doldurup banyo yapılan yere götürdüm. Ama döndüğümde sudan eser yoktu. Kar erimiş. bidonum devrilmişti.

Fırat, benim mahalle ve ilk okuldan arkadaşım. Yaşamın acıtatlı tesadüfleri burda da bizi yan yana getirdi. Beyrut pratiğinde çalışıyordu. Yakında planlamaya katılıp, ülkeye yönelecek. Volkan, güvenliğe gitti. Büyük Başur'dan Karvan adlı, ufak-tepek, sevimli bir genç gerilla adayı yanımıza verildi. Saçlarını hayli uzamıştı. Rıdvan arkadaş beni traş etti. Su hakkımı yitirmiştim. Beden yerine kafamı yıkadım. Bu da yeter!..

Fırat'a bakıp eski günlerime daldım. "Nereden nereye" diyesim geldi. Bütünlüklü bir ömür, aynı safta ve hiç ikiricikleenmeden yürümek... Az değil.

22.02.1992, Cumartesi

Pusuda dörtbuçuk saat

Sabah iştimasında Adnan yürüyüş yaptırdı. Uzun bir yürüyüşten sonra; "Yemeğinizi yiyin ve gelin" dedi. Bizler takımlarımıza yetişir-yetişmez, ikinci talimat: "Öğlen için yiyeceklerinizi alın! Akşama kadar dağdayız!" Yürüdük. Yürürken takımlara hedef gösterildi. Yolda hemen öncülerimizi, yancılarımızı ve artçılarımızı yerleştirdik. Çeyrek zaman sonra Filistin'lilerin mevzilerindeydik. Betonla yapılmış, üstü örülü bir mevziydi. Ön duvarını da taşlarla ördük. Ateş yakma emrini bekledik. Ama emir gelmeden çağrıldık. Tüm bölükler toplandı. Eyleme çıkacak gruplar Ebubekir'in önünde sıralanmışlardı. Solda taşların üstünde Bikisi kurulmuştu. Bizim takımdan Baran Bikisinin başındaydı. Biz, yukardan baskına katılacak grupları rahatlıkla takip ediyorduk / izliyorduk. İlk silahın patlamasıyla beraber, Bikisi çalışmaya başladı. Muhteşem bir sesi vardı. Bikisi Ebubekir başındaydı. Bikisiyi tek tek bile kullanabiliyordu. Bu da onun silaha hakimiyetini gösteriyordu. Çünkü otomatik, hatta yarım otomatik silahları seri çalışırken, tek tek kullanmak hayli zordu. Silah sesleri... Atılan roketler... ardından el bombaları... Ve tarumar edilen hedefler...

İzleyen gerillalar, baskın yapılan yere gittik. Roketlerden biri binanın duvarına isabet etmişti. Hedef imha edilmişti. İçimden "her şey tatbikatlarda olduğu gibi olmuyor" dedim. Yerimize döndük. Ateşimizi daha da gürleştirdik. Çayımızı yaptık. Pekmezimizi ekmeklerimize sürdük ve yedik.

Bu baskın tatbikatından sonra, hayli zamanımız vardı. Garzan ve Mardin bölükleri bizden çok ilerde başka tatbikatlarla uğraşıyorlardı. Ebubekir pusu planı kurdu. Adnan bize izah etti. Ve Akademi'ye doğru ilerledik. İki bölüğün kaplayabileceği bir alanda -aralıklara- pusu kurulduk. Her takım komutanı, takımın yerleştirilmesinden sorumluydu. Zagros, bizi pusu yerlerine yerleştirdi. Ben ile Rıdvan bir mevziye düştük. Hafif yağmur yağıyordu. Önce ağaç dallarından kamuflajlık kopardık. Bir kısmını da altımıza aldık. Başladık beklemeye. Bizim mevzilendiğimiz yer, iki kayanın arasıydı. İki ucu da açıktı. Önce sessizce bir müddet sohbet ettik. Ardından Baran da Bikisiyle beraber yanımıza geldi. Onu da bir yere yerleştirdik.

Her takımdan kurşun atacaklar belirlenmişti. Bizden Zagros ve Arif'di. Beklemek bence dünyanın en zorlu işlerinde birisi. Bir saat.. iki saat... Hadi bilemediğin üç, olsun... Üstelik yağmur yağıyor. Hava soğuk. Her tarafımız yamyaş oldu. Mevzinin arkasına geçtik. Üçümüz de aynı noktaya geldik. Ben ile Baran, başladık mırıldanarak sallanmaya. Ama bu da bir işe yaramıyor. Çevremizi izliyoruz. Bayan arkadaşlar da hayli sıkılmış olacaklar ki, iki de bir kafalarını çıkarıp bakıyorlar. Bir ara ismini unuttuğum bir arkadaş mevziden çıktı. Herhalde fenalaşan var dedim. Baran en sevinçli gününü yaşıyordu. Aylar sonra Bikisiye kavuşmuştu. Birkaç tane kurşunu da kendisi sık-

mıştı. Hayret etmiştim. O da tek tek sıkabiliyordu. Gülüyordu. "Benim de resmim videoya girdi değil mi?" diyordu bana. Ben de ona, senin resmin değil, sen kendin girdin videoya, diyordum. O da esrik esrik gülüyordu.

Baran, daha onaltısında bir genç savaşçı. Yaşına göre çok iri bir cüssesi var. Benim takımda, zaman zaman onlarla söyleşiyorum. Bir gün "Sen neden katıldın gerillaya?" dedim. "Yoksa askerlik kanunundan mı seni aldılar?" Bana, "Ben gerilla olmak istiyor, onun için gerillaya katılıyor. Eskerlik kanunu na!.." dedi ve başladı Kürtçe anlatmaya. Askerlik kanunu sözünü bile sevmiyor. "Ben kendi gönlümle katıldım gerillaya. Savaşmak istiyordum. Ülkeme, halkıma ve Başkan APO'ya yaraşır bir insan olmak istiyordum..." Seviyordum bu insanları... Benim gerillalarımdı. Halkımın küçük kahramanlarıydılar. Belki de isimsiz ve hiçbir ünvansız.

Bekliyoruz. Bekliyoruz ama hiçbir iz, hiç bir ibare yok. Bir ara, "Geliyorlar!.. Geliyorlar!.." dedi Rıdvan. Görünen birkaç kişi vardı. Ama çok uzaktılar. Filistin'liler miydi, bizim arkadaşlarımız mıydı? Hiç belli değildi. Önce mırıldanmayla itirazlar Rıdvan'da başladı, ardından Baran ve belki de birçok arkadaş da aynı itirazlarda bulunuyordu. Ama böyle beklemek bile başlı başına bir DİRENME'ydi. Bu direnme benim de bir sınavımdı. Çünkü ikiseksen yere serilmeyene kadar, "hastayım, dayanamıyorum" demeyecektim. Bu benim dayanma noktamın ne kadar olduğunu gösterecekti. Şu ana kadar bariz olarak bir tek ayaklarım donuyordu. Ama bir de karda ayakları yanan arakadaşlarımı düşündüm. Bir gün karda ayak yanmasının daha derinden hissini anlamak için, takımdan suyun olduğu yere çorapsız, yalnız ayakkabıyla yürüyüp geldik. Koğuşun içinde, yüreğime derin bir hain sancının saplandığını tesbit ettim. Uyuşmanın en üst noktası, donmaydı. Ve donan yer, artık cansızlaşıyordu. Bir arkadaş diğer arkadaşının bacağını testereyle, bir diğeri kasaturayla kesmişti. "Hiç acımadın mı arkadaşına, onun canının yanacağını düşünmedin mi, dediğimde, en sıradan bir olayı anlatıyormuş gibi, "Ne yapayım arkadaş, kesmesem bütün ayak gidecek. Artık insan mecbur oluyor. Zaten arkadaş hiçbir şey hissetmiyor. Ancak daha sonra farkına varıyor" diyordu. Benimse ayaklarım daha ilk donmanın evresindeydiler.

Baran'a "mırıldanarak bir türkü söyle de seninle oynayalım" dedim. Utanıyordu. Takımdaki moral gecesinde bile zor-bela kendisine söyletmiştim. Önce "Işığı söndürün" dedi. Işık sönünce de yalnız iki satır okumuştu. Sesi de güzeldi. Ama utangaçtı.

İlerden silah sesleri geliyordu. O zaman Rıdvan, "Aha pusuya düştüler" dedi. Arkasından başka yerlerden silah sesleri geldi. Garzan ve Mardin bölükleri, her taraftan pusulara düşmüşlerdi, Neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Bizim olduğumuz tarafa geldiklerinde, kesin "kurtulduk" umuduyla geliyorlardı. Ama bir de biz onları pusuya düşürdük. Böylesi geniş bir hat üzerinde hiçbir "düşman" pusudan kurtulamazdı.

Daha sonra pusunun değerlendirilmesi yapıldı. Ebubekir net bir şekilde "Belki bazı arkadaşlar bize kızdı, sitem etti, belki içlerinden küfür yağdıranlar da oldu. Ama pusu en önemli sorunumuzdur. Bir olmaz, iki olmaz, üç düşmez ama mutlaka ve mutlaka dört ve beşincisinde düşer. O zaman tüm beklemenin yorgunluğu gider. Düşmanı gafil avlamanın-vurmanın sevincini yaşarsınız. Arkadaşların tümü de en iyi şekilde direnmeyi bekleme olarak anlayarak, sabırlarını bilediler. Bu açıdan bile pusu mükemmel geçmiştir." Zaten diğer yönden, "düşman" güçler perişan ettirildi. Bizim için o pek önemli değildir.

BAHAR DEVRİMİ
BAHAR
yaşamın eril yönünden
traşı
dişil penceresinden
doğuma durmasıdır.
DEVRİM
tekil lehçesinde,
tepeden-tırnağa yenilenme
toplumsal olgulara çelikten
manivela olunmasıdır.
BAHAR
doğanın varlık tözünün
atak anı
gezegenimizin yeşillenmesi
çimenin granit kayayı
delmesidir. DEVRİM
iradenin zaferi
maddeye ruh aşısıdır.
BAHAR DEVRİMİ
ulusal Önderimizin
talimatıdır
yengiye
zafere
mahkumluğumuzun kesin
hükmüdür!..
BAHAR DEVRİMİ
'92 YILININ ÜLKEYE
ÖZGÜRLÜK
YÜRÜYÜŞÜDÜR...

23.02.1992, Pazar

İntişar!...

Büyük çoğunlukla, bizim takım iştima yerine geç geliyordu. Belki de bizim takımda hastaların çokluğundaydı. Bu sefer en önde gelen bizim takımdı. İştima sahasında komutanımız Adnan, "Herkes koğuşuna gitsin! Hazırlığını yapsın. Dağda intişar vaziyeti alacağız" dedi.

Hazırlıklarımızı hemen yaptık. Ben bir de battaniye sardım. O eski Osmanlı askerleri gibi sırtıma paralel bağladım. Seferberlik askerleri gibi oldum galiba. Dağdaki konumlanma yerimiz gösterildi. Biz, hemen çadırımızı yapacağımız yeri tesbit ettik. Güçlü arkadaşlar taşları taşırken, bir kısmımız da ateşle ve ateşi yakacak odunlarla meşguldük. Rıdvan bizim takımdan alınmıştı. O Engizek ateş uzmanıydı. O, olmayınca ben ateşçi oldum. Ama Mardin pratik ateşçisi Osman arkadaşı yardımıma çağırdım. Onun yardımıyla ateşi yaktık. Ateş yanınca komutanımız Zagros, "İki kişi kahvaltılık almaya gitsin" dedi. Ben ile Arif gittik. Takımda kalanlarımız vardı. Koğuş yarı "gazi" takımıydı. Sıcak mücadele ve savaş ortamında yaralanan arkadaşlar bizimle kalıyorlardı. Ordan çaydan, mutfaktan tayyeci derken hayli geciktik. Arif'e, "Şimdi Zagros küplere binmiştir. Bunlar nereden kaldı diye" dedim. Ama kendi aramızda şöyle bir karara vardık, "Kim ki çok itiraz ederse, öğle yemeğine onu gönderelim" dedik. Dağdaki çadıra vardığımızda en çok itiraz eden, yine komutanımızdı. "O zaman sen öğle yemeğine gideceksin. Çünkü her bir ihtiyacımızı bir başka yerden aldık. Eğer sen bizden erken gelirsen aşk olsun, deriz" dedik.

Çayımızı yine pekmezli ekmekle birlikte içerken, kurye geldi. "Havanın soğukluğu ve kar yağışı göz önüne alındığından takımlar Akademi'ye dönüyor" dendi. Ama biz, kahvaltımızı yapmadan yerimizden ayrılmadık. Bir de sigara içtikten sonra çadırı topladık, ateşi söndürdük ve Akademi'ye doğru yol aldık. Takımımıza geldiğimizde sımsıcak yerle karşılaştık. Hasta ve gazilerimiz sobayı yakmış, keyifleri gıcır gıcırdı.

Coşku ve moralin kaynağı: Yeni ve özgür yaşam Foto: Berxwedan

Yer değiştirmeler devam ediyor, ibreler bana kadar yansıyordu. En son değdi-değecekti. Patlayıcı uzmanı Faik gelmişti. Bizim takımda kalacaktı. Ama daha sonra misafirhaneye alındı. Öğleden sonra patlayıcılar dersine gidecektik. Bir müddet dinlendikten sonra, Şehit Hamza'ya gittik. İçerde Ebubekir vardı. Ders veriyordu. Daha önce yapılan eylem taktiklerinin bir genel değerlendirilmesiydi. Baskınla ilgili soruları alıyordu:

-Eylemin yapıldığı yerin yanında köy olsaydı...

-Araba asfalttan geçseydi... Bikisi mermileri değseydi...

-Neden eylemciler, eylemden sonra açık hareket ettiler?

Yanıt veriyordu Ebubekir,"Varsayımlarla soru sorulmaz. Önümüzde somut bir hedef var ve biz ona göre planımızı yapmışız. Olsaydı-olmasaydıyla bu işler olmaz. Eylemciler hedefi yerle bir etmişler. Niye kendilerini gizlesinler ki... Buna hiç gerek yok. Eksiklikler şunlardır:

-Roketlerden biri isabet etmemiş.

-Bikisi tutukluk yaptı. Bunun dışında ciddi bir hata ve eksiklik yok. Birazdan patlayıcılarla ilgili derse geçilecek. Onun için soruları yerinde sorun. Var mı sorusu olan?" Yoktu. Ve ders bitmişti.

Teqteqokên gel
(Halk patlayıcıları)

Patlayıcılarda ilk ders: İLK HATA SON HATADIR!..

Faik, üç günlük bir patlayıcılar dersini vereceğini, daha derinlemesine öğrenmek isteyenler için geceleri ayrıca ders vereceğini açıkladıktan sonra, dersine devam etti. Bizler Kürtçe eğitim bölümünde ders görüyorduk. Herkes için yer yeterli olmuyordu. Onun için de bir kısım arkadaş da, Şehit Hamza'ya gitmişti. Ben, Faik'i dinlerken 1979'lara uzanıyordum. Ve onun yerine Filistin'li öğretmenimiz Celal'i anımsıyordum. Faik'in anlattıklarının büyük çoğunluğunu Celal'den dinlemiştim. Bunların bir çoğundan haberdardım. Ama hiçbirini yapmadan, kullanmadan yakalanmıştım. Şimdi anlatılanları, arkadaşlarımın büyük çoğunluğu can kulağıyla dinliyorlardı. Faik Kürtçe anlatıyor, bir arkadaş da Türkçe izah ediyordu. O zamansa, Celal Arapça anlatıyor, bir tercümansa bize çeviriyordu.

Dersten sonra takıma geldik. Bagok ve Kemal bir başka koğuşa verilmişlerdi. Siwan daha önce gitmişti. Zamanla beraber gelip bizim takımdan birer silah aldılar. Koğuşumuz giderek gaziler ve hastalar koğuşuna dönüşüyordu. Bu gidişle bana da yol görünüyordu. Akşam yine isimler okundu yönetim tarafından. "Şıngal, Karvan ve Arif Şehit İbrahim'e gitsinler" dendi. Ben uzanmıştım. Daha yatmamıştım.

Sabah kahvaltımız için hazırlık yapıyorduk. Akşam ismim yoktu. Ama sabahleyin benim de eklendi. Ve Arif'le beraber Şehit İbrahim'e yolcuyduk. Kahvaltımızı yaptık. Bir sigara yaktık. Şehit İbrahim bizim takımın karşısındaydı. Biraz söyleşiden sonra, "haydi Arif yeni koğuşumuza bir teşrif edelim" dedim.

Devrenin sonuna doğru takım değişimi pek iyi olmuyor. Ama insana neresi dense hemen oraya doğru yolunu alır. Yeni takım komutanımız Kesip'ti. Şehit Hamza'da kendisinden izin aldık ve takımımıza geldik. hemen güncemin o günlük başlığını düştüm. Bu sonuçtu: "Merhaba yedinci koğuşum, Şehit İbrahim!"

24.02.1992, Pazartesi

Şehit İbrahim, iki katlı bir betondu. Daha önce girişin solundaki odasında kalıyorduk. Yeni takımımızın ismi Şehit Munzur'du. Daha sonra, beton binanın karşısındaki çadıra geçtik. Şimdi aynı odada Akademi'nin pratik işleriyle uğraşan arkadaşlar kalıyor. Takımlarının adı da Şehit Orhan'dır. Salonun içinde iki hücre, sağ yanında bir oda var. Alt kısmıysa Şehit İbrahim.

Şehit İbrahim'in girişinde küçük bir bölüm, arkasında uzunca bir oda ve küçük, tek bir pencere. Gündüz bile zar-zor ışık alıyor. Akşam elektrik var. Ama gündüz karanlık sayılır. Uzun kış zamanında, çok sayıda arkadaşın birikmesiyle beraber hayli kirlenmiş ve bakımsız kalmış. Şimdi bulunan arkadaşların da havalar düzelmeden genel bir temizlik ve bakım yapmaları zor.

Burada her takım, her koğuş bir şehidin ismiyle anılır. Güncemi yazarken, benden önce bu takımda bulunan arkadaşlara sordum; "Bu koğuş kimden alır ismini" diye. Herkes birbirine baktı. Kimse Şehit İbrahim'in hangisi olduğunu söyleyemedi. Başladım İbrahim'leri soruşturmaya... Benim de babamın ismi İbrahim'di. Ama babamın bu takıma ismini vermesi hayli zordu. Her ne kadar babam benim için, kalpten gittiyse de, şehit bile sayılsa... Onun ismiyle anılmadığı bir gerçekti. Benim bildiklerimden, birinci İbrahim, Sivas'lı İBRAHİM BİLGİN'di. İkincisi, İSMAİL İBRAHİM'di. İbrahim, İsmail'in babasının ismiydi. Çünkü büyük ve küçük Başur'da insanlarımız soyadı yerine baba isimleriyle anılırlar. O zaman -büyük ihtimalle- İBRAHİM BİLGİN'dir. İbrahim BİLGİN büyük Başur'da Mehmet KARASUNGUR ile beraber şehit düşen yoldaşımızdı. Her neyse... İbrahim, bir başka yoldaşımızın kod ismi de olabilirdi.

Devrim, insanın devrimci mücadeleye atıldığı anla başlar. Hiçbir zaman kendimi misafir görmedim. Böyle görüldüğüm, böyle değerlendirildiğim zaman her türden ilişkime son vermesini gayet iyi bilirim. Zaten başımıza ne geliyorsa, bu misafircilik anlayışından geliyor. Bu dört dörtlük liberalizm ve oportünizmdir. İşleri geçiştirmek, aynı zamanda ilerde daha güçlü ve daha zorlu karşımıza çıkmasına izin vermektir. Şehit İbrahim koğuşunda birçok eleştirilecek yön var. Yaşamından komutanına kadar! Bir tekerlemedir tutturulmuş; "Şoreşe hewal!.." (devrimdir arkadaş). Veya gerilla mücadelesidir, yarın ülkeye gideceksin, daha zor şartlarla karşılaşacaksın yollu söylemlerdir(!). Aslında bazı arkadaşlarımız kendilerine çok ucuz bir savunma mekanizması oluşturmuşlar. "Şoreşe, gerilla şartlarıdır" diye, pisliği, pintiliği, düzensizliği ve daha ne kadar olumsuz durum varsa devrimin-gerillanın boynuna yüklüyorlar. Bunlara DUR demek için de herkes bir başkasından bekliyor.

Daha ilk günde isyan bayrağını diktim. Eleştirilerimi yüksek sesle söyledim. Pislik diz boyu... Sobanın etrafı çöplük gibi... Yastıkların altında izmarit ve elma artıklarıyla köşe kapmaca oynuyor. Böyle olmaz dedim. Devrimci-gerilla her şeyin en iyisini yapar. Bir çay kaynatmaya gösterdiğimiz özenin onda birini temizliğimize, çevremizin düzenliliğine verirsek hiçbir sorunumuz kalmaz. Ama bunun için de, mevcut durumdan rahatsızlık duymak gerekir. Önce rahatsızlık duyanlar öne çıkmalı. Buna öncülük etmeli.

Yöneticilere açıkça söyledim; bu koğuşta insan zor kalır. İnsanın kalması için de bir dizi şey yapmak gerekir. Bana söylenen şey şu oldu: "Dilediğini yapabilirsin! Ne lazımsa yap!" O zaman kolları sıvadım. İlk işimiz bir pencere daha açmak olmalı! Ama bizim takım komutanı bunu resmiyete intikal ettirene kadar, yazı buluruz kesin. Nitekim daha açılmadı. Belki de hiç açılmaz. Baktım da bu durumlardan hayli rahatsız olanlar var. Önce onlarla konuştum. "O zaman arkadaşlar, önce biz temizliğimiz-düzenliliğimizle örnek olalım. Yapmayanı da uyaralım." Böyle kararlaştırdık. Zamanla düzelmeye başladı takımımız. Aslında devre aralarının tümünde böylesi durumlar olur. Ülkeye yönelmelerde, gidiş-gelişler, bir yerde gevşemeyi beraberinde getiriyor. Birazı doğal ama fazlası anormaldir.

Askeri taktikler raporumu yazıyorum. Güncemi yazıyorum. Bir de Parti Önderliğimizin son Bahar Devrimi -telsiz talimatlarını- okuyuyorum. Gidiş için benim de kulaklarım kirişte. Ama kendimi kaptırmıyorum. Hiç gitmeyecekmiş gibi kendimi ayarlarken, hemen gidecekmiş gibi de hazırım.

25.02.1992, Salı

Şehit Munzur'da gaziler

Sabaha kadar ancak iki-üç saat uyuyabildim. Sabah beşte uyandığımda, yanımdaki Her Biji arkadaşımın nöbete gittiğini gördüm. Hemen onun battaniyelerini de üstüme attım. O zaman bir saat deliksiz uyku uyudum. Uykunun en güzel yerindeyken uyandırdılar beni. Ağzım karpit kutusu gibi, çay yokluğundandı. Ben bunu zindan deneyimlerimden biliyordum. Hatta başım ağrır, gözlerim şişerdi çaysızlıktan. Üç güne kadar bunun etkisi devam ederdi.

Faik'in patlayıcılar dersine gidiyoruz. Şehit Hamza'nın önündeyiz. Doktorlarımızdan Sefkan'la söyleşiyoruz. Sefkan da benim gibi hep gülen bir arkadaş. Herkese karşı mı, yoksa beni gördüğü zaman mı böyle yüzünde çiçek çiçek gülüşler açıyor, bilmiyorum. Ama bir türlü de sormadım. "Patlayıcıları iyi öğrenmek gerekir" dedi. "Senin ihtiyacın varsa, akşamları sana biriki saat ders vereyim" dedim. "Gerçekten mi söylüyorsun? Sen bunları biliyor musun?", "Evet" dedim. "Biliyorum. Şimdiki teorik biçimiyle... Ama istersen pratik uygulamalarını da yapabilirsin." Derse girdik.

Faik'in ampermetresi bozuktu. "Anlayan var mı?" dedi. Elimi kaldırdım. Dışarı çıkıp yaptım. Getirip verdim. Ama Resul'un "Alpometre" demesine gülesim geliyordu. Bunun adı, ya ampermetre ya da voltmetre olurdu. Alpometre de nerden çıktı? Belli ki bilmiyordu. Bazı insanlar bilmez ama sorar. Bazı insanlar da bilmez ama bilir gibi davranır.

Öğleden sonra gazilerin yanına uğradım. Hem güncemi hem de raporumu yazdım. Gaziler, benim eski koğuş arkadaşlarım. Bu takımın fahri üyesi sayılırım. Zaman zaman onların yanına uğrarım. Onlarla bir röportaj yapmak istedim. Ancak zamanım yoktu. Bu insanların yaralanma öykülerini ve içinde bulundukları ruh halini öğrenmek isterdim. Daha önce adeta kalbura dönen Şerif'i çok dinledim. Şehit İbrahim'den çağırdılar.

Tam otomatik silahların bir kısmı mağarada gösterilmişti. Geri kalanlarını da Adnan takımlarda gösteriyordu. Bizim yerimiz geniş olduğundan koğuşun içinde bize gösterdi. Bu sadece tanıtımıydı. Pratik kullanımını da ilerde, ya ülkede ya da -kalanlar- havalar iyileşince göreceklerdi. Adnan Kürtçe tek tek tüm özelliklerini anlatıyordu. Ara yerlerde de kendi geçmiş tecrübelerini bize aktarıyordu. O da bu devre ülkeye yönelecek arkadaşlardan. Uzun yıllar da savaşın içinde kalmış. Onda bulunan ve takılı olan bir cephe rozetini aldım. Hiç tereddütsüz verdi. Adnan'la her zaman aram iyiydi. Birbirimize karşı sevgi-saygımızı hep koruduk. Birbirimizi gıyaben de tanıyorduk. Ve ilk kez burda karşılaşmıştık.

Herkesin önemli meraklarından biri de Başkanın gelip gelmeyeceği kaygısıydı. Kimisi, "İyi olmaz gelmesi" derken, kimi de; "Başkan mutlaka gelir. O devrenin sonunda ne olursa olsun gelir" diyordu. Benim de yorumum geleceği yönündeydi. Çünkü gruplar ülkeye yönelirken bulunmaması pek ihtimal dahilinde değildi. Ya da diyordum, onları bir başka yerde bir' araya getirir.

Son Bahar Devrimi adlı broşürdeki konuşmalarıyla bu yılın yükü daha da belirginleşiyordu. Belli ki bu yıl, bir önemli kavşakta bulunuyorduk. Onun için yeni perspektifler getirecek. Hatta tek tek gruplarla da görüşecek. Ordu... Meclis... Botan-Behdinan... Bir parça özgür vatan...

22 Mart 1992
Mahsum Korkmaz Akademisi
Medi

Bir Süryani aydınla söyleşi:

“Direnmemiz, Kürtlerle mücadelemizi birleştirmemiz ve geleceğimizi birlikte hazırlamamız gerekiyor”

Berxwedan: *Hanno amca, Berxwedan okuyucularına kendinizi biraz tanıtır mısınız?*

H.: Ben 1912 yılında Midyad'ın Hah (Anıtlı-şimdi Kerboran'a bağlı) köyünde dünyaya geldim. Muhitimiz, memleketimiz, köy, bağ ve bostanlarımız adeta bir cennet parçası idi. (Hanno amca Kürtçe, **“Ax birazî, xwezî bi wî zemanî”** deyip iç çekerek sözlerine devam etti.) Ben ilkokul çağına geldiğimde, daha o dönemler Süryani muhitimiz ilkokul dedikleri o ırkçı Türk eğitim ve öğretim ağına alınmadığından, okul falan olmadığından, okumadım. Diyebilirim ki, hemen hemen bütün Süryani ve Kürt insanlarımız gibi, ben de Türkçe'yi askerlik çağında öğrenmeye başladım. Yani askerlik çağından önce Türkçe bilmiyordum. Çocukluk yıllarımda sadece bir iki Türkçe konuşan, yaşıtım olmayan insanlarla ilişkim oldu. Altı-yedi yaşlarındayken kilisemizin tanzim ettiği Süryanice dil ve Hıristiyan dini eğitim kurslarına gidiyordum. Köyümüzde Kürtçe de konuşuyorduk. Komşularımızın, komşu köylerimizin tümü Kürt olduklarından, onlarla ortak dilimiz doğal olarak Kürtçe idi. Türkçe bilen pek nadir bulunurdu. İl ve ilçelerdeki devlet görevlileri, yani polis, jandarma komutanları ve askerlerden başka Türkçe bilen yoktu.

Askerlik çağına geldiğimde Manisa'ya gönderildim ve bütün askerlik süresince orada bırakıldım. Demin dediğim gibi Türkçe okuma ve yazmayı da burada öğrenmek mecburiyetinde bırakıldım. Üstüne üstlük bir de Hıristiyan dinine mensup olduğumdan bu Türkçe öğrenim sürem kat be kat Türk ırkçı işkencecilerinin eziyet ve hakaretleriyle dolu metodlarıyla yoğrulu olarak geçti. Muhitimizdeki normal günlük yaşantımızda olduğu gibi, askerlikte de, hiçbir zaman öyle kolay kolay dile getirilmeyecek tarzda Süryani kesimimiz üzerinde doğal olarak uygulanagelen insanlıkdışı türlü eziyet ve haksız uygulamalara karşılaştım ve bunların tümü üzerimde de bilfiil uygulandı. Türkiye Cumhuriyeti ordusu daha kurulduğundan beri, Türk olmayan diğer milletlere karşı böyle baskıcı, işkenceci davranıyordu. Türk ordusunda, “Askerde herkes eşittir” türündeki iddialar, sadece yalan, demagoji ve safsatadan ibaret olduğunu çok iyi yaşadım ve gördüm. Bu tür baskı ve eziyetler karşısında firara da teşebbüs etmiştim. Ama plansızlık ve parasızlık nedeniyle muvaffak olamadım. TC askerlik kurmaylarının Türk ve Müslüman olmayan biz Süryaniler üzerinde uyguladıkları baskı ve eziyetlerden birkaçı şuydu:

Zorla şahadet getirme, ki bu çoğu kez dinine bağlı Süryaniler arasında ölüme varana dek diretiliyordu. Zavallı adam inancı uğruna can verince de, “Eğitimde bir kaza sonucu öldüğü” şeklinde bir zabıt tutuyorlardı ve ailesine bu yalan haberi yolluyorlardı. **İnsan haysiyeti ve onurunu oldukça ağır rencide edecek bir şekilde, zorla sünnet ettirme.** Bu uygulama da çok vahşiyane yapılırdı. Her fırsatta, **dini inanç ve mefkurelerimize küfür ve hakaret etme.** Oturduğunda, “Gavur!”, kalktığında, “Gavur!”, “Gel ulan gavur!”, “Git ulan gavur!” vs...

Askerlikteki yaşam mı sadece böyleydi? Hayır. Sivil yaşamımız da, böylesi ve hatta bundan da daha beter olan, çekemeyeceğimiz, kaldıramayacağımız bir biçimde ağır, hakaret ve haksızlıkla dopdoluydu. Sivil yaşamımız, askerliktekini aratmayacak türde, bölgemizdeki sorumlu Türk asker ve polis kurmaylarının, planlanmış ve programlanmış baskı ve hakaret uygulamalarıyla dopdoluydu. Yani anlayacağınız bizlere reva gördükleri o yaşam, hayvanlara dahi uygulanamazdı.

Berxwedan: *Görüp yaşadığımız gibi Süryani kesimi üzerinde bugün de aynı uygulamalar daha genişçe uygulanıyordur, değil mi?*

H.: Elbette. Ben daha günümüzdeki duruma değinmemişim. Eğer biraz sabrederseniz, önce benim görüp yaşadığım ve artık genç kuşaklarımız için tarih sayılabilecek o dönemlerin, baskı ve katliam uygulamalarının ışığında günümüzdeki olaylara değinmek istiyorum. Ayrıca bundan maksadım, bu halk düşmanı uygulamaların tanınması ve bir daha uygulanmak istendiğinde yabancısı kalmadan derhal gereken tavrın belirlenip takınılması içindir.

O dönemde halklarımız üzerinde oynadıkları oyun ve katliamlara, halkı halka karşı kışkırtma politikalarına değinmek istiyorum şimdi de. Çevremizdeki birtakım varlıklı ve büyük Kürt ağaları -varlıklı ve büyük oldukları kadar da Türk devletiyle içiçe geçmiş-, halkların düşmanları bu hainlerin dağdaki mahkum ve eşkiyalarına, jandarma kurmaylarının emirleriyle sürülerce büyük ve küçükbaş hayvanlarımızı kaçırtırlardı, çaldırtırlardı. Şikayet ettiğimizde yüzde yüz kaybediyorduk.

Bielefeld Newroz gecesinde Asurlar, folklorlarıyla Kürtlerle birleşti — Foto: Berxwedan

Bir iki şikayette bulunduktan sonra, şikayet etmenin beyhude olduğunu kavradıktan sonra, artık şikayet edeceğimiz bir merci de kalmamış oluyordu. Bazen buna karşı çıkışlarda bulunuyorduk. Ama her türlü Türk makam ve idarecilerinin cevabı aynıydı: **“Haydi lan gavur!”** Hiçbir insani hakkımız yoktu. Hatta daha küçük çaplı davalarda dahi, taraf tutup bizlerle dava karşıtlarımız eşit tutulmuyor; adımızın Hanno, Behro oluşundan, davayı % 99 kaybetmiş oluyorduk. Üstüne üstlük, mahkeme dönüşünde köye geldiğimizde, çevremizdeki bu köy ağaları, durumu şikayet ettiğimizden dolayı, bizden özel bir “tazminat” almayı vazgeçilmez keyfi bir muamele haline getirmişlerdi Örneğin bu tür olaylardan birini anlatayım. Bizim Hah köyü yakınlarındaki Zaxûran (Başyurt) mıntıkası köylüleri, bir sürü büyükbaş hayvanımızı kaçırmışlardı. Hayvan sürüsünün izi Zaxûran köylerinden birine varıyordu. Bu Zaxûran mıntıkası köyleri 18 köyden oluşmaktadır ve ahalinin tümü topraksız, işsiz ve güçsüz bırakılmışlardır.

Bundan dolayı hırsızlık, gasp ve benzeri yollarla geçimlerini sağlamak zorunda bırakılmış bu insanlar. Bölgede kimin malını çalacaklar? Türk makam ve kurmayları bu sorunun cevabını iyi bildiklerinden, toprakların bilinçlice hazineye devrettikleri bu zavallı köylülerin, adeta biz Süryani halkının başına birer harami kesilmelerinin tek sorumlularıdırlar. Hayvanlarımızın çalınması olayı, şikayetimiz üzerine Midyad mahkemesine intikal etti. Yöre ağalarının ve bölgenin TC kurmaylarının ortaklığı nedeniyle mahkemede elimize hiçbir hak geçmedi. Hayvanlarımızı kaybettiğimiz halde, bir de yöre ağalarına şikayet ettiğimizden dolayı tazminat ödedik. Hiç unutmuyorum bu olayı. Malımız talan olduğundan, elimizde öyle fazla bir şeyimiz kalmadığı halde, ağaya bir keçi, bir oğlak ve zamanın 20 TL'sini ödedik. İtilip kakılma, küfür ve hakaretler de cabadan.

Berxwedan: *Süryani ve Kürt halkının arasına nifak ve çekişme tohumları eken Türk kurmaylarının bu konudaki çabalarında ve uğraşlarında başarılı olma derecesi ne kadardı sizce? Onlar amaçlarına ulaşıyorlar mıydı, yoksa çoğu kez lokmaları kursaklarında mı kalıyordu?*

H.: İster Kürt ister Süryani, buradaki bu iki halk, bu iki sahipsiz ve kimsesiz halk, kendi tarlasında ya da şehrindeki küçük çaplı el sanatçılığı yaptıkları işyerlerinde yan yana günlük hayatlarını idame ettirmeye çalışıyorlardı. Yıllar yılı aynı köyde çobanlık yaparak, aynı tarlada çift sürererek, aynı mahalle ve yörede çalışarak beraberce geçiniyorduk. Özünde bizim birbirimizden alıp veremeyeceğimiz ne vardır ki? Ancak demin de sözünü ettiğim yörelerimizdeki, Türk devletiyle böylesine içli-dışlı olmuş bu hain kesimlerin ve yine devletin kışkırtmalarıyla hareket eden gerici, yobaz, din istismarcılarının çok özel çaba ve gayret sarfetmeleriyle, bu iki halkı karşı karşıya getirmek istiyorlardı. Bu o kadar kabaca ve açıkça yapılabiliyordu ki, bir gün oğlum tarladan gelince, hain ağa ve yobaz din istismarcılarının yolladıkları adamlarca yolu kesiliyor: **“Ulan kafir, ne güzel de öküzlerin var! Bunları senden alacağız!”** diyebiliyorlar. Oğlum direnince, kendisi ve ona yardıma gelen 5-6 akraba ve köylümüzün üstü başı perişan hale getirilircesine dövülüp hakaret ve eziyet görüyorlar. Bu da yetmiyormuşcasına, yine “tazminat” diye iki yaşındaki kuzuma el koydular. Açıkça gördüğü gibi, bu olay ve tavırlar, yörenin hain ağa ve yobaz Müslüman din istismarcılarının, her gittiklerinde söyledikleri, **“Diziya malê xeyri-musliman helal e!”**, yani **“Gavurun malı helaldır!”**, **“Bi kuştina fillehekê, mirov dihere cinnetê û li wê dinyayê jî tiliyên mirovî şîn dibin!”**, yani **“Hıristiyan birini öldürmekle cennete gidersin ve bu dünyada da el parmakların kutsanıp becerikli olur!”** şeklindeki hiçbir toplumda işitilmemiş, görülmemiş olan bu fetvaları üzerine gelişmekteydi. Bölgenin hain ve gerici ağa ve şeyhlerinin her gittikleri yerde bu tür fetvaları vermelerinin altında da, Türk devletinin bölgemizde görev yapan savcı, hakim, jandarma ve polis kurmayları yatmaktaydı. Bu iğrenç uygulamalar o kadar çirkin boyutlara ulaşmıştı ki, bu dönemlerde çoğu dede-ata dinleri olan Hıristiyanlığı terkedip islam dinine geçmişlerdi. Bu da işe yaramıyordu. **“Bavfilleh”**, yani **“Devşirme”** adını alıyor ve hiçbir zaman kabul görmüyorlardı. Hatta öldüklerinde cenazelerinin yıkanması bu yobaz hocalar tarafından reddediliyor, **“Bavfilleh e, ez dest nadimê”**, yani **“Devşirmedir, ben el sürmem”** deniliyordu. Bu hakaretlere dayanamayan bir Süryani ailesinin, tekrar kendi eski dinine geçerek yöreden göçedip akrabalarının bulunduğu Qamişlo (Kamışlı) kentine gittiklerini hatırlıyorum.

Berxwedan: *Bu yönlendirici ve provokatör çevrelerin, bu kışkırtma ve çekiştirmelerden esas maksat ve çıkarları ne olabilirdi sizce? Yoksa daha yukarılardan yönetilmiyor muydu tüm bu oyunlar?*

H.: Süryani ve Kürt halklarının ilişkilerinin çok doğal ve çok eski gelenek ve tarihi temellere dayandığını bilen ve bundan korkan Türkiye Cumhuriyeti'nin Ankara'dan iplerini sarkıtarak oynattığı bu çirkef oyunun amacı gayet açıktır. Her iki halkı birbirine kırdırıp Türk devletinin yüzyıllardan beridir bir türlü garantileyemediği kendi mutlak hakimiyetinin zeminini kurmaktır maksat. Zaten bu ayak takımı ve piyon olarak kullanılan ağa ve şeyhlerin, hükümet görevlilerinden, özellikle de her zaman jandarma kurmaylığından destek verici tavır ve beyanat almış oldukları ve bu tür bir imtiyazın sahibi olduklarını övüne övüne anlattıklarında her şey açıkça anlaşılmış oluyordu. Hatta seçim zamanlarında, seçimlerde oy çıkartma politikaları uğruna, bu tür olay ve uygulamalar çıkarılıyordu.

Sadece dini farklı olan Süryani ve Kürt toplumlarını birbirine düşürmenin, onları karşı karşıya getirmenin asıl amacı, o dönemler TC'ye karşı muhtemel bir Süryani-Kürt ittifakının gelişebilmesi ihtimalinin hiçbir zaman mümkün olmayacak bir şekilde, onları din ayrılığı temelinde birbirine yabancı ve düşman haline getirmeyi garantilemekti. Her iki halkın da ortak düşmanı olan TC, bugün bile bu oyunu rahatça oynayabilmektedir. Süryanilerden köy korucusu çıkarabilmesi çok iğrenç bir oyundur. Kendi çıkardığı ve kışkırttığı din ayrılığı vb. suni çekişmelerle Kürtleri, Süryanilere düşman kılıyordu. Gerçi Kürt özgürlüğünün bölgemiz ve Süryanilerimiz için de özgürlük olduğuna inanmaktayım ben. Kürtler eskiden bu oyunlara kanıp Süryani kardeşlerine karşı el kaldırdığında ve onların mal ve canına saldırdığında ne kadar büyük ve altından kalkılmayacak bir günaha bulaşıyorlardıysa, bugün aynen Süryanilerin de köy korucusu olurken, onun kurbanları olduğunu görmek lazım. Daha geçen seneydi değil mi? Kamuoyunda açığa da çıkmıştı. Süryani köylerini basıp, savunmasız insanları, kadın ve çocukları öldürdüler, dediler ki, “PKK yapmış!” İnsan bu kadar kör olmaz.

Berxwedan: *Bir Süryani aydını olarak, Süryanilerin bu tür baskı, zulüm ve aldatmaca politikaları altından hangi bir bilinç ve iradeyle çıkabileceklerine inanıyorsunuz? Süryaniler nasıl özgürleşebilirler?*

H.: Süryani halkımız üzerinde yüzyıllardır estirilen baskı, sindirme ve bunlara karşın hayatlarını yine de idame ettirebilenlere bugün dayatılan kışkırtma politikaları yüzünden halkımız sıkça hicretlerle karşı karşıya kalmıştır. Suriye (ki bizim asıl memleketimizdir ve biz kendimizi Suriye ülkesinin mirasçısı görüyoruz), Türkiye; Irak ve İran metropolleri başta olmak üzere, İsveç ve Almanya gibi çeşitli Avrupa ülkelerine yığınlar halinde dağılmış bir durumdayız. Yığınlarca hicret edip toprağımızdan, evimizden, barkımızdan koparılmış, kopmuş durumdayız. Ama ben şuna inanıyorum ki, bir halk hiçbir zaman, hiçbir yöntemle yok edilemez. Üzerimizdeki baskılara rağmen adımızı, yani Süryani kelimesini inkar edemiyorlardı. Ama siz Kürtlerin adını dahi yasakladılar. Amaç sizi yok etmekti. Başardılar mı? Hayır. Fakat şunu söyleyeyim; neredeyse başaracaklardı gibime geliyordu. Çeyrek kalmıştı sanıyordum yani. Ama yapamadılar. Yapamazlar da. Ne bizi, ne sizi ve ne de başka ezilen bir milleti asla yok edemezler. Hiç kimse, hiçbir kuvvet bunu başarmaya kabil değildir. **“Ad yasaklama”, “Zorla sünnet ettirme,” “Birbirine kırdırtma”** vb. her yolu denediler, ama nafile. Ne bizi yok ettiler ve ne de sizi. Eğer dinsiz olursa bu mümkün değildir. Bizim bir **Hannê** vardı. Onun deyişiyle tek yol direnmektir. Tabi bir de birleşirsek kurtuluşumuz doğal olarak daha rahatlar. Bu müstebit devlete karşı tüm güçlerimizi birleştirerek savaşmalıyız. Bunun için her şeyi yapmalıyız. Direnmemiz için, biz Süryaniler için ne gerekiyorsa yapmak durumundayız. Yurt dışındakilerimiz de buna destek ve yardımcı olmalıyız. Esas gücümüz çok çok cılız dahi olsa, yine ülke toprakları üzerinde olanlarımızdır. Demin bana getirdiğin **Yakup Bilge** adlı Süryani kardeşimizin yazdığı, **“Süryanilerin Kökeni ve Türkiye'deki Süryaniler”** adlı kitabın arka sahifesinde bir resim gördüm, içim sızladı. Resimde 8-9 yaşları civarında 20-25 kişilik erkek çocuğun resmi var. Resmin altındaki notta da şöyle deniliyor: *“1976 yılında Botê (Bardakçı) köyünde çekilen bir fotoğraf. Fotoğrafta görülenlerin biri dışında hepsi*

Devamı 16. sayfada